VII. évfolyam, 24. szám

1951. június 14

Ludas Matyi

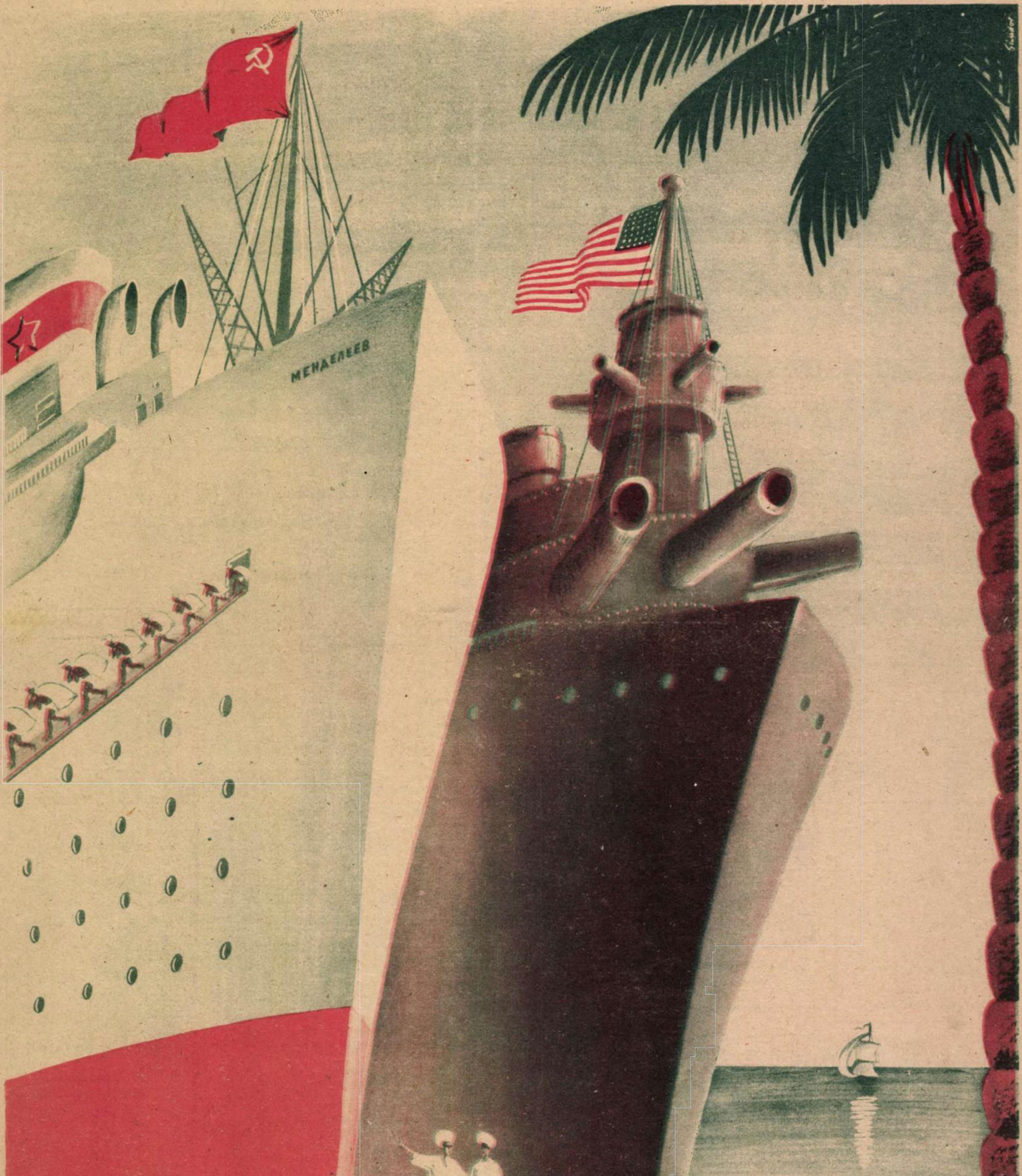

70 fillér

Egy indiai kikötőben

— Látod, gondolnak ránk mind a ketten. A szovjet hajó gabonát hozott nekünk, az USA-hajó pedig egy levelet, hogy vegyünk részt a koreai háborúban.

Truman levelet írt az iráni miniszterelnöknek

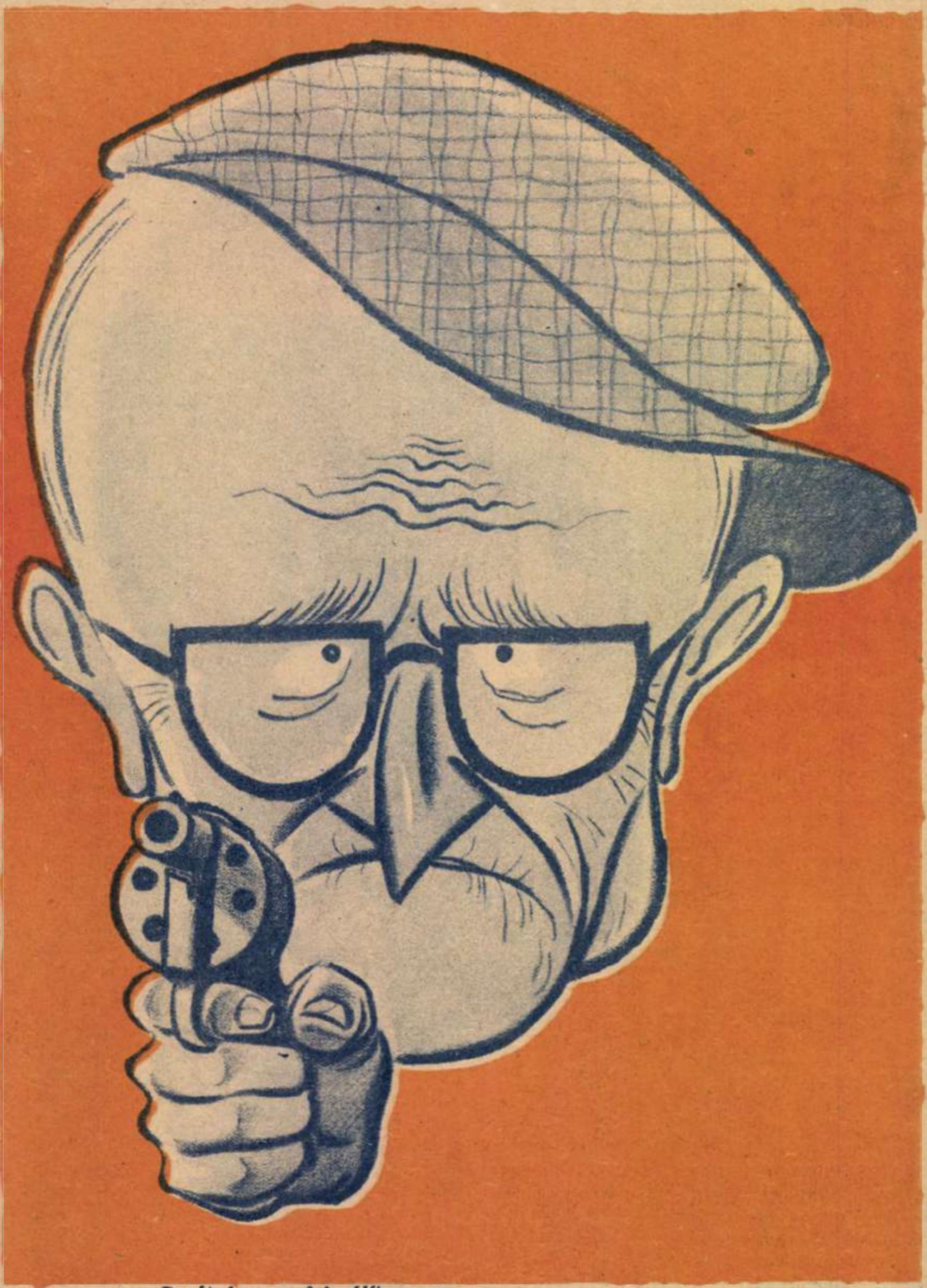

— Barátságosan felszólítom ...

ÚJÍTÁS

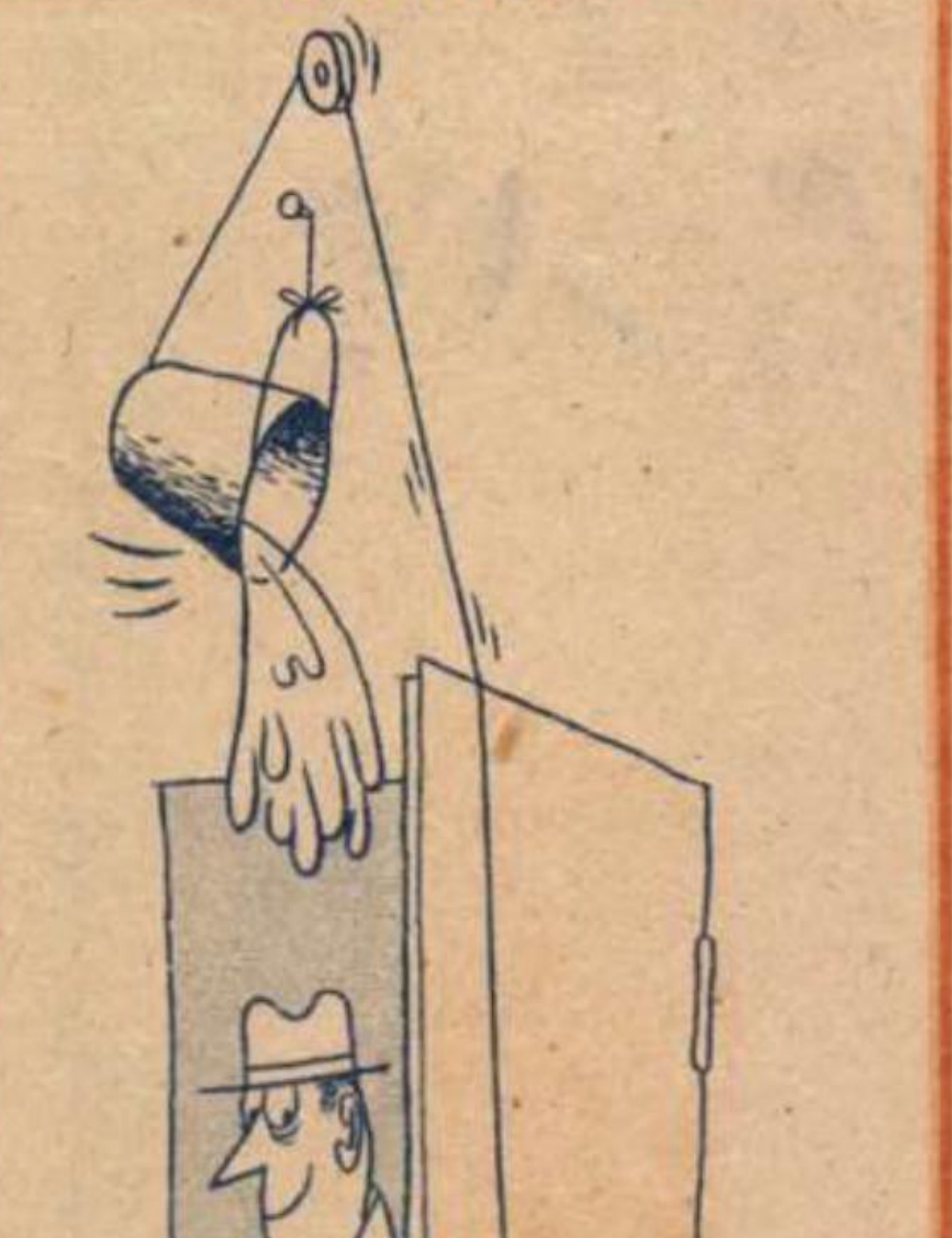

a későnjövés megszüntetésére.

MELEGÍTETT TENGERSZEM

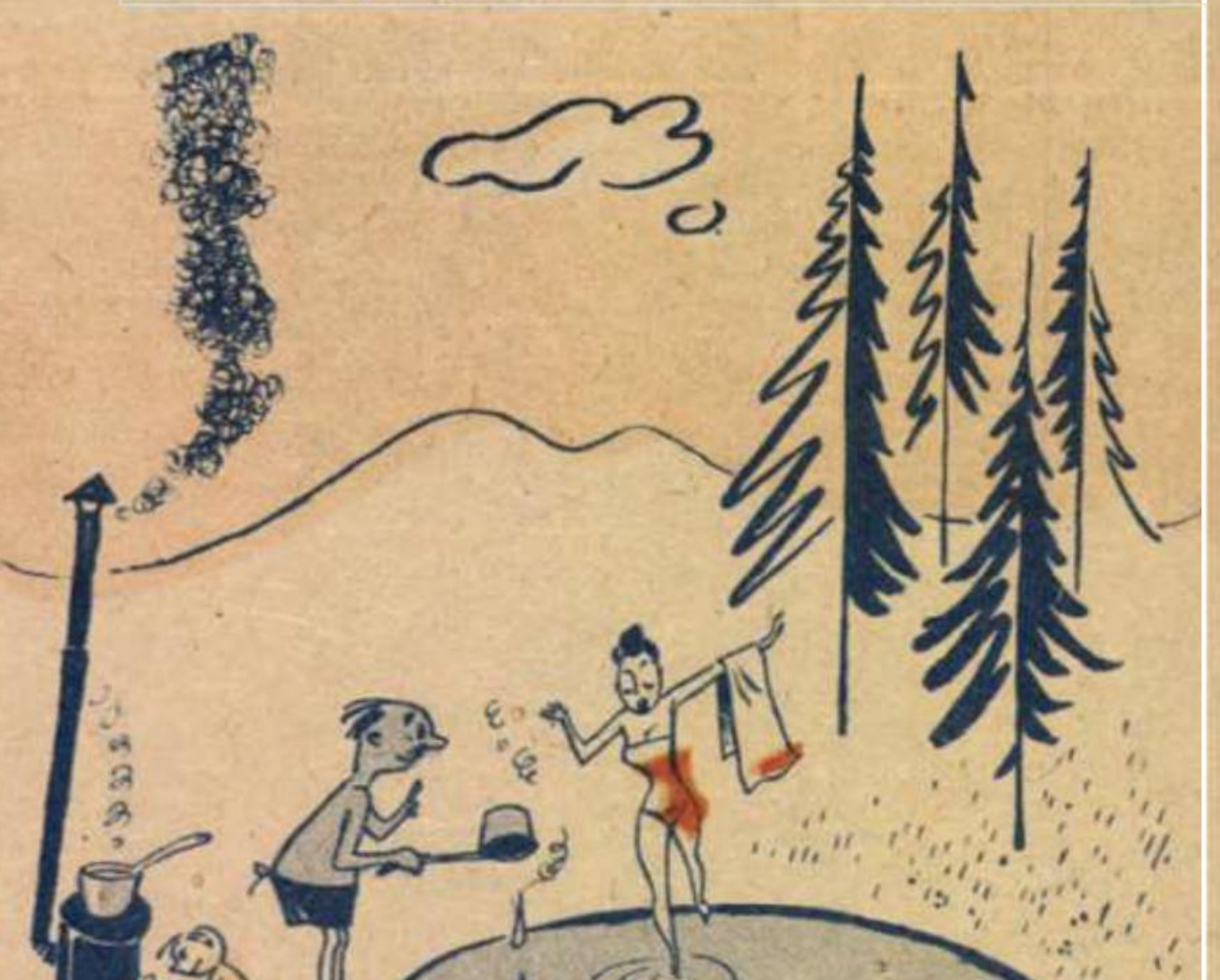

— Juj, ez még mindig hideg!

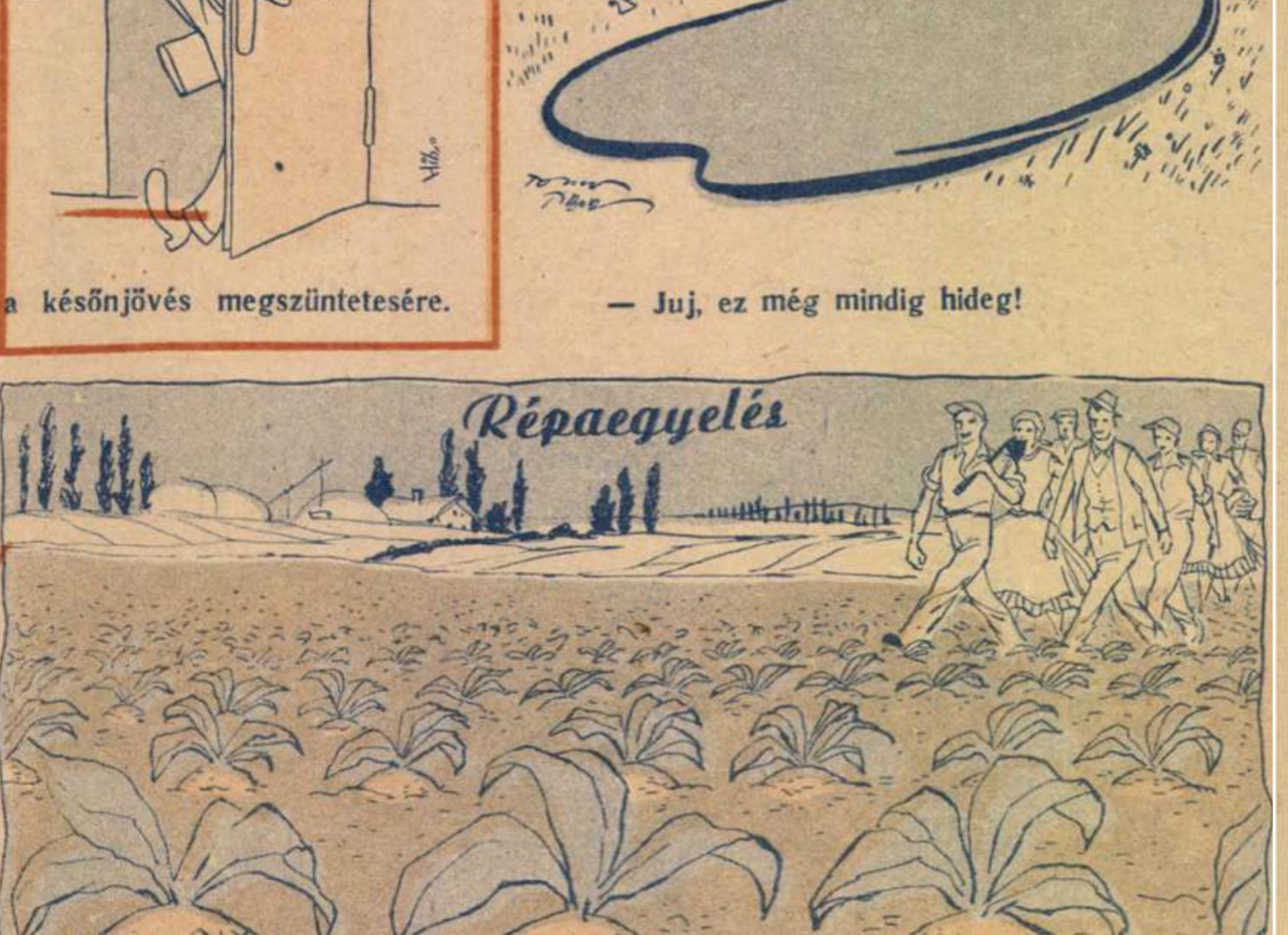

1. répa: Kartárs, maga elszívja előlem a nedvességet!
2. répa: Nyugalom kartárs, jön már a növényápoló brigád. Azok úgy kivágják az ipsét, mint a répát!

Elfoglalt emberek

Jelenet.

Irta: **Mikes György**

Szín: folyosó. A falon feliratok, plakátok és egy faliujság.

Szereplök: Ficek és Laboda.

Ficek (balról rohanva be. Hóna alatt egy nagy aktacsomó. Valakinek visszakiabál): Ha keresnek, mindjárt jövök! (A szín közepén hirtelen megáll és nyugodtan rágyujt.)

Laboda: (egy hatalmas kimutatást lobogtatva berohan a színre, valakinek ő is visszakiabál): Ha keresnek jöjjenek holnap! Értekezletre megyek. (Tovább rohan.)

Ficek: Hova rohan, Laboda kartárs?

Laboda: Nicsak Ficek! Hogy hova rohanok? Értekezletre! (Nyugodtan megáll és rágyujt egy cigarettára.)

Ficek (sóhajtozva): Jaj Laboda kartárs, annyi munkám van, hogy ki se látszom belőle. Az egész osztály olyan, mint egy bolondokháza.

Laboda: Nekem mondja? A maguk osztálya szanatórium hozzánk képest. Én már azt sem tudom, hogy fiú vagyok-e vagy lány?!

Ficek: Az semmi! Nálunk annyi munka van, hogy azt szeretném, legalább száz fejem és száz kezem volna.

Laboda: Az mind semmi! Nekünk még lélekzeni való időnk sincs!
(Mindketten sóhajtoznak, de azért kényelmesen tovább cigarettáznak, és közben a plakátokat bámulják.)

Ficek: (Odamegy a faliujsághoz és miközben olvassa, állandóan a fejét csóválja.)

Laboda: Van valami érdekes? (Ő is odamegy a faliujsághoz.)

Ficek: Érdekes?! Botrányos! Mit szól ehhez a cikkhez? Azt írja, hogy a vállalatnál sok a lógos.

Laboda (rosszalva): Felelőtlen cikk, és nem is politikus!

Ficek: Ilyet írni, amikor az ember még rendesen ki se fujhatja magát!

Laboda: Hallatlan! Minden pillanatom úgy be van osztva, hogy nincs időm még enni se. Rágyujt?

Ficek: Kivételesen.
(Cigarettáznak és sóhajtoznak.)

Laboda: Most jut az eszembe, hogy el kell intéznem valamit...

Ficek: Csak valamit? Nekem valamiket!

Laboda: Merre?

Ficek: Miért? Laboda kartárs merre megy?

Laboda: Hát én... izé... én többfelé mehetek!

Ficek: Tulajdonképpen én is mehetnék többfele, ha megy... merre megy?

Laboda: Nekem mindegy, de Ficek kartársnak merre visz az útja, izé...

Ficek: Ő én azt sem tudom, hogy hova menjek előbb!

Laboda: De ahova legelőször megy, az merre van?

Ficek (megtörli a homlokát): Hogyismondjamcsak, velem tart?

Laboda (kínosan): Ha tudnám pontosan merre megy?

Ficek (óvatosan): Hát, hehehe, én megyek hehehe, megyegetek, hehehe, amerre az orrom lát... jó mi?

Laboda: Hehehe, vicces ember maga Ficek kartárs!

Ficek: Vicces? Ráérek én viccelődni?

Laboda (hirtelen): Mi volna, ha... ha...

Ficek (felkiált): Ha?... Ha?...

Laboda: Ha mondjuk... hiszen mindegy... ha arra mennék?

Ficek (gyorsan): Sajnos, nem mehetek magával Laboda, mert nekem pontosan másfele kell mennem.

Laboda: Hát akkor én futok is, mert úgyebár az idő pénz!

Ficek: Pénz? Vagyon! Viszontlátásra. Hacsak nem múlik ki ebben az iszonyatos hajszában.

Fesse vagy ne fesse?

Ez itt a kérdés, legalább is nálunk a hivatalban. A kérdés többször lett felvetve, kitárgyalva, átszervezve, átszűrve, igaz, hogy elég mindennapi dolog, de legalább unalmas.

Hónapok óta vajúdik már és késik a felelet, pedig tárgyalja az egész hivatal, az utca, a kerület és egyizben majdnem verekedés is volt az ügyből kifolyólag.

A témát Berical kartárs, a személyzeti előadó vetette fel és rögtön állást is foglalt. Mert hát hogy az ő meggyőződése az, hogy a dolgozó nő ne fesse magát.

És ekkor tört ki a botrány.

Csanádi Erzsi a statisztikáról sirógörcsöt kapott, hogy mi az, már az is baj, ha festi magát, pedig ő izlésesen csinálja, nem úgy mint Németné, aki úgy néz ki, mint egy amerikai filmreklám.

Már az első hozzászólást nagy vita követte. Volt aki a festés mellett, volt aki ellene szavazott. Felszólalt Almási is, hogy ő nem érti miért festik a nők egyáltalán magukat, lám ő már harminchatéves és ilyesmi még soha nem jutott eszébe.

— De borotválkozik, még hozzá izléstelenül — kiáltott közbe Szendéné és hosszan kifejtette nézetét, miszerint a dolgozó nő igenis fesse magát, példa erre Mona Lisa, akit ráadásul Leonardó da Vinci festett.

A festékellenesek vezére két hónapig Berical volt, de egy napon csúfos kudarcot vallott, mert látták őt egy erősen festett nővel, akiről kiderült, hogy ráadásul a felesége is.

A festés mellett főleg a nők sorakoztak egy-két kivétellel.

— Igenis fesse magát a dolgozó nő, de izlésesen, — mondta Koltai Mari és fölkent magára egy félkiló festéket.

MIKLÓSI OTTÓ.

Mayer Kázmér nyájas köszöntései

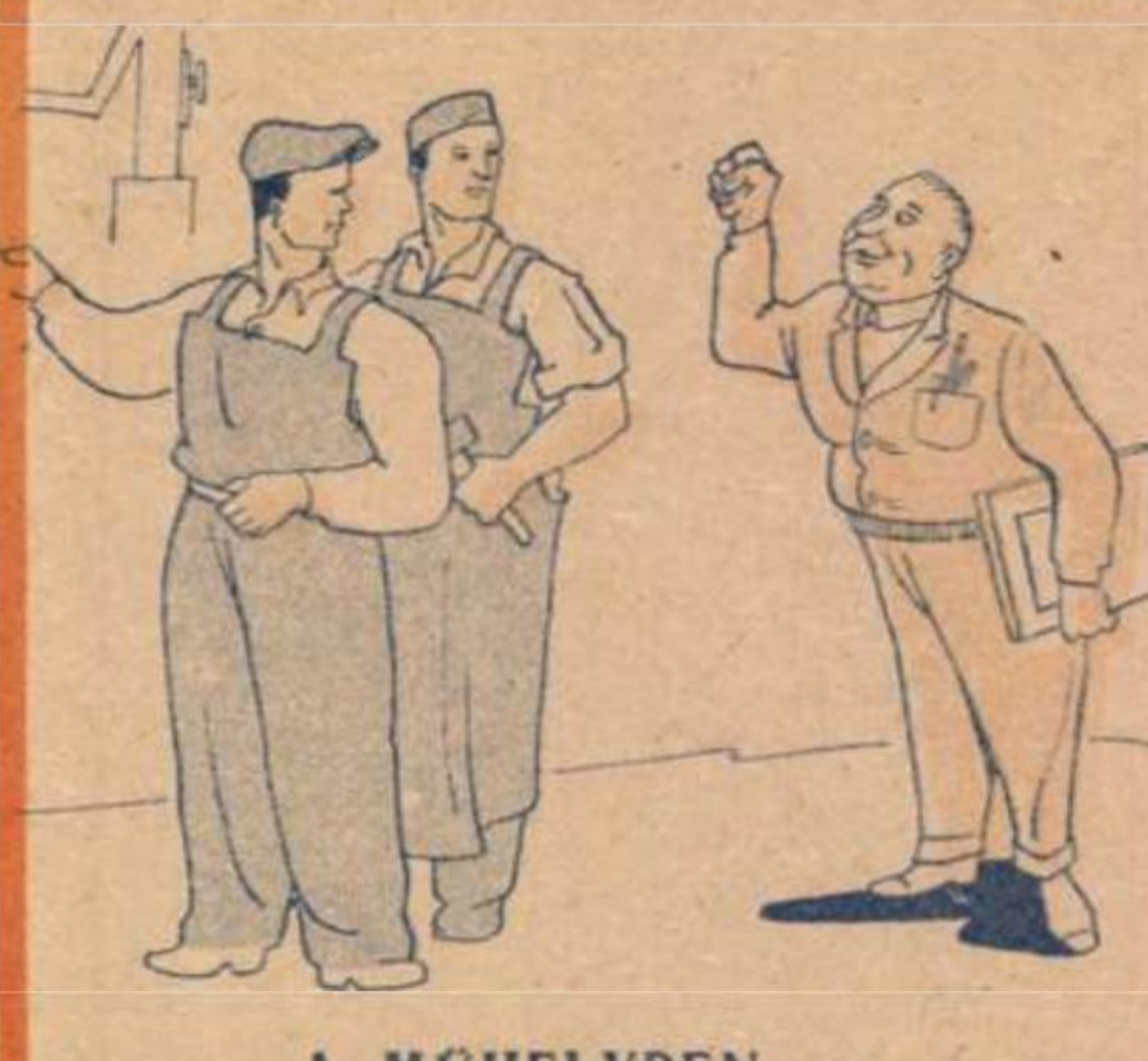

A MŰHELYBEN

— Szabadság elvtársak, szaktársak!

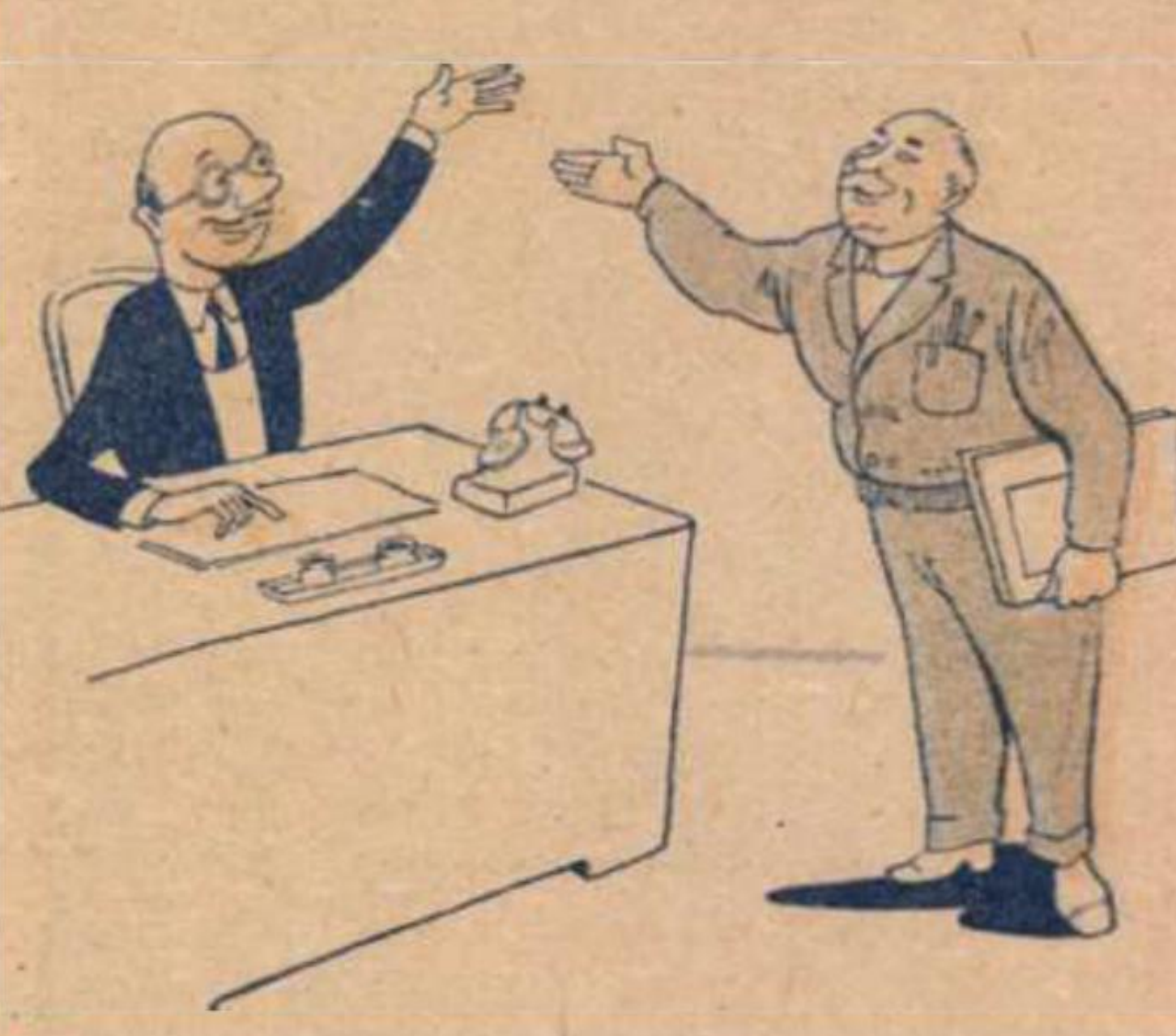

AZ IRODÁBAN

— Szeeervusz kérnélekalásan!

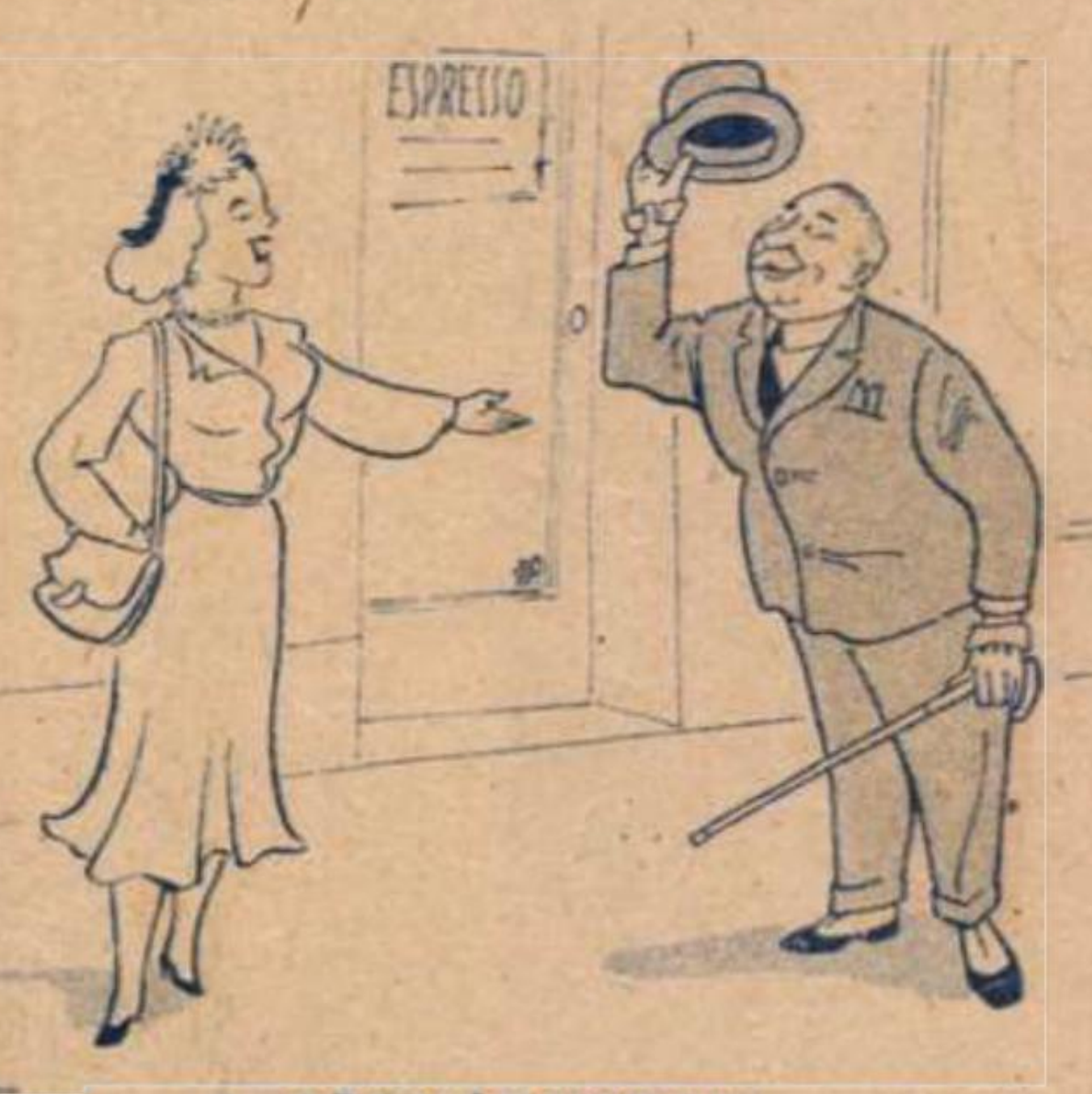

A BELVÁROSBAN

— Kézcsókolásom drága nagyságos!

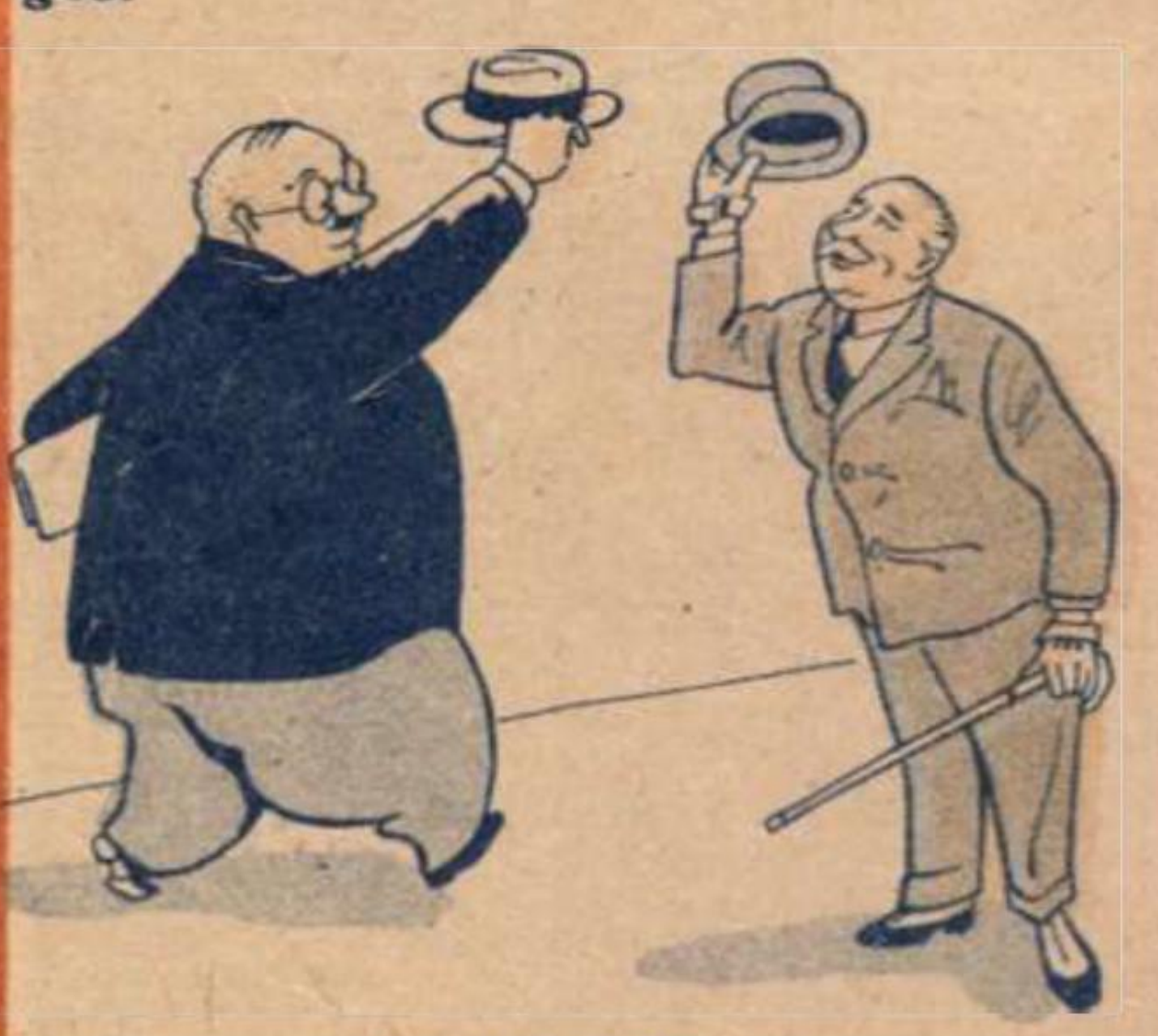

A KÖRÚTON

(Volt igazgatójával találkozik.)

— Van szerencsém, alázatos tiszteletem!

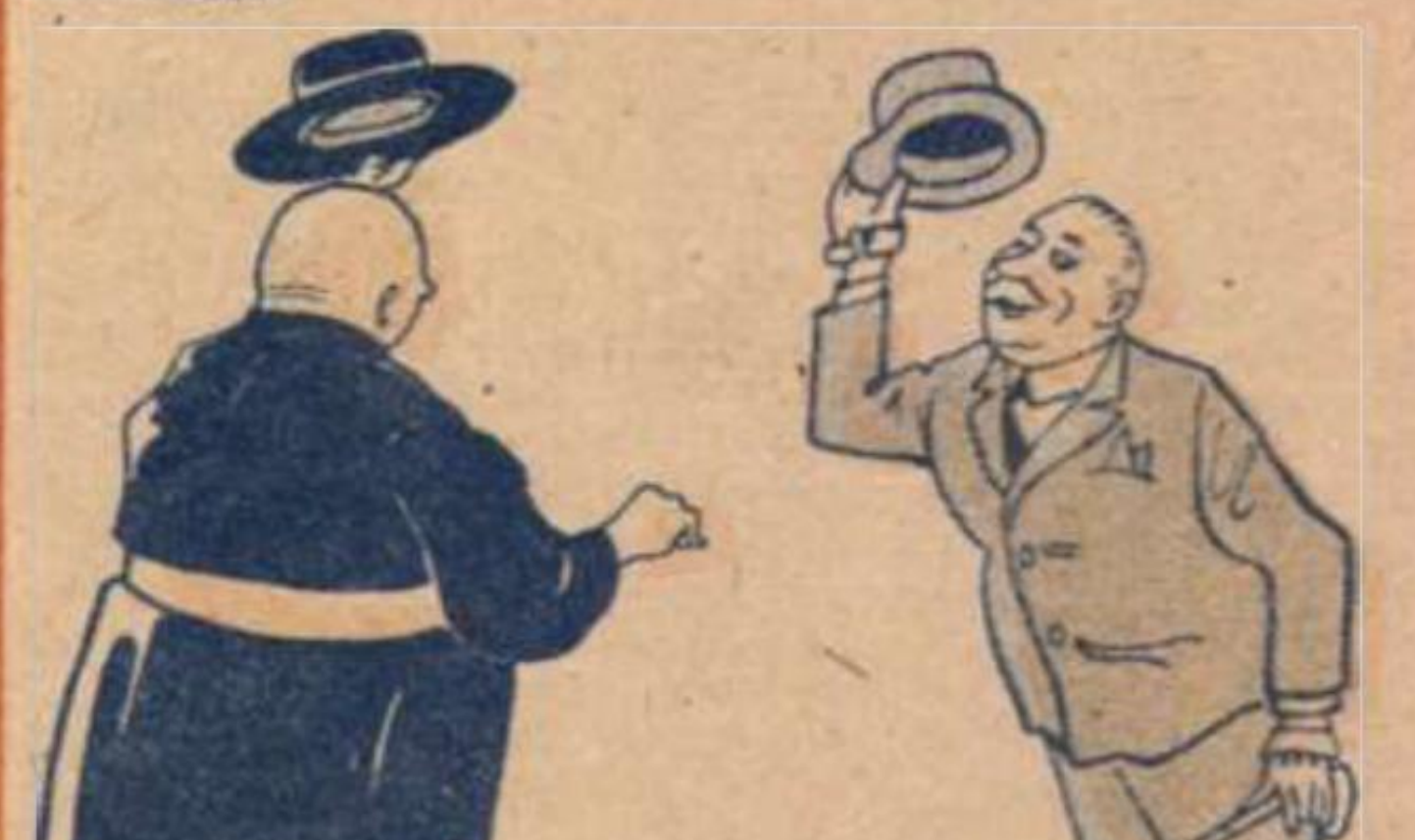

VASÁRNAP

— Dicsértessék, főtisztelendő atyám.

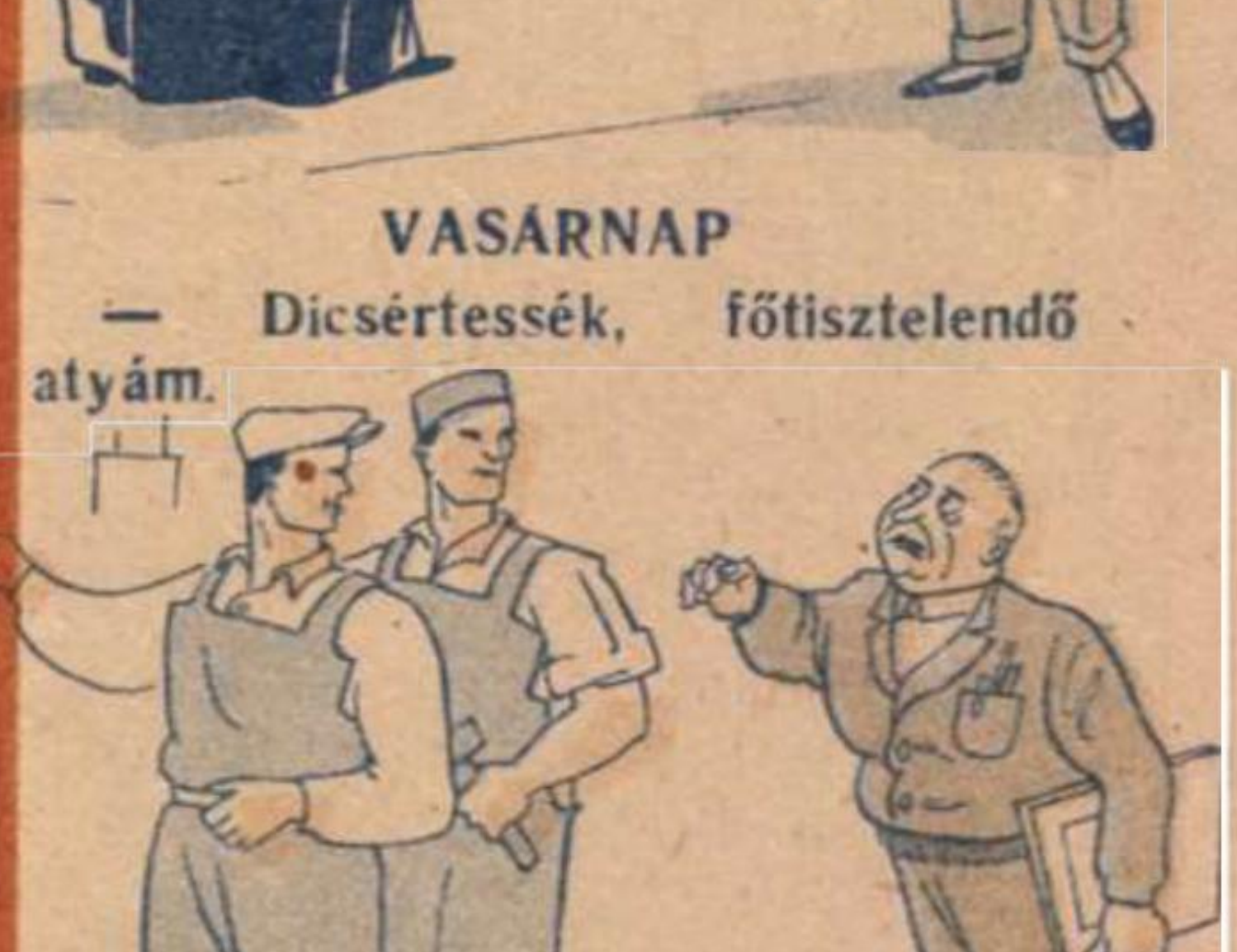

ISMÉT A MŰHELYBEN

— Szabads...

— Hagyja csak öregúr, úgy illik, hogy mi köszönjünk előbb! Volt szerencsénk!

A lázmérő

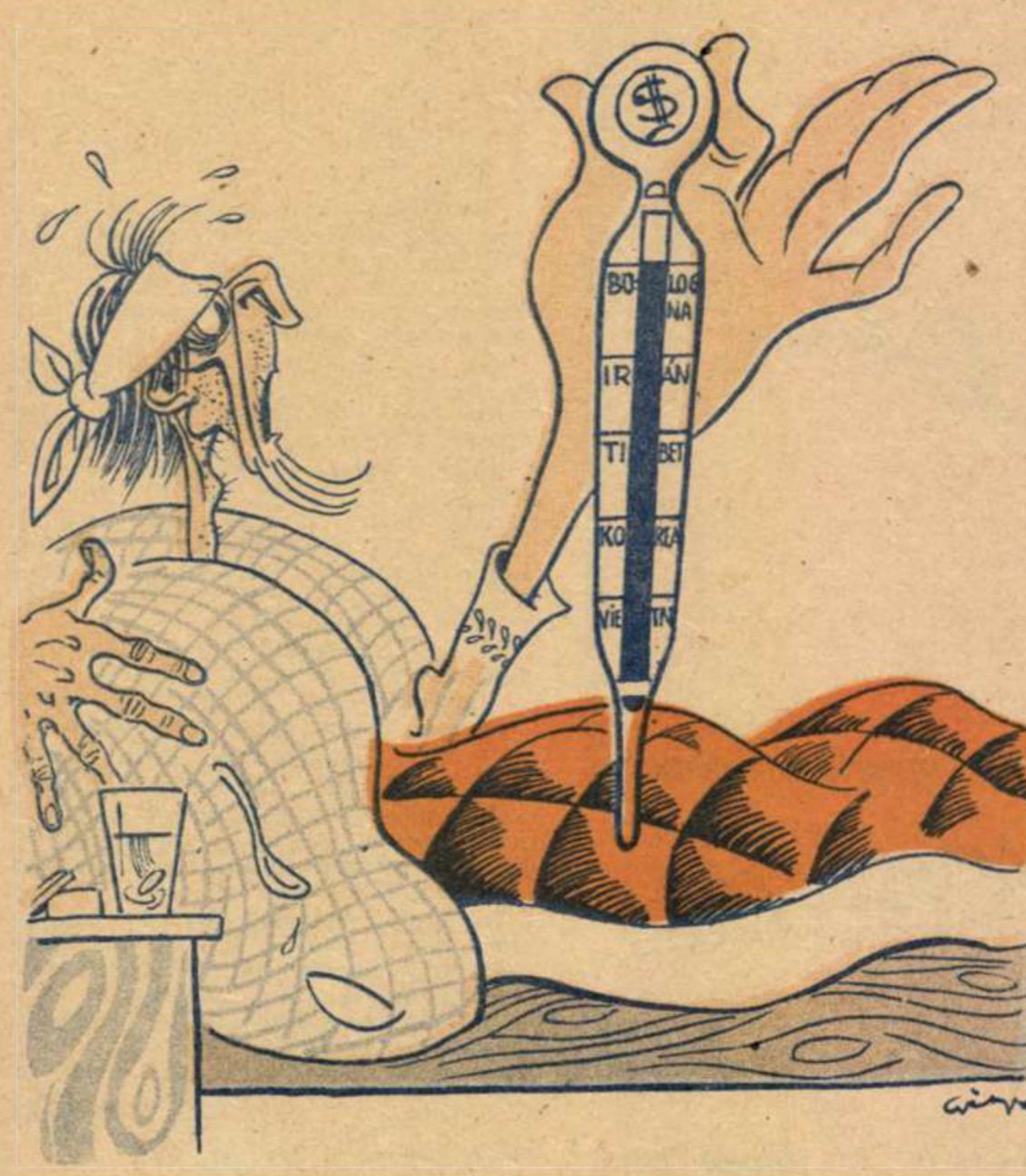

Samu bácsi: Betegebb vagyok, mint gondoltam!

KÉPTÁVIRATUNK

(Bradley Párisban a legnagyobb egyetértésben tárgyal a francia hadügyminiszterrel.)

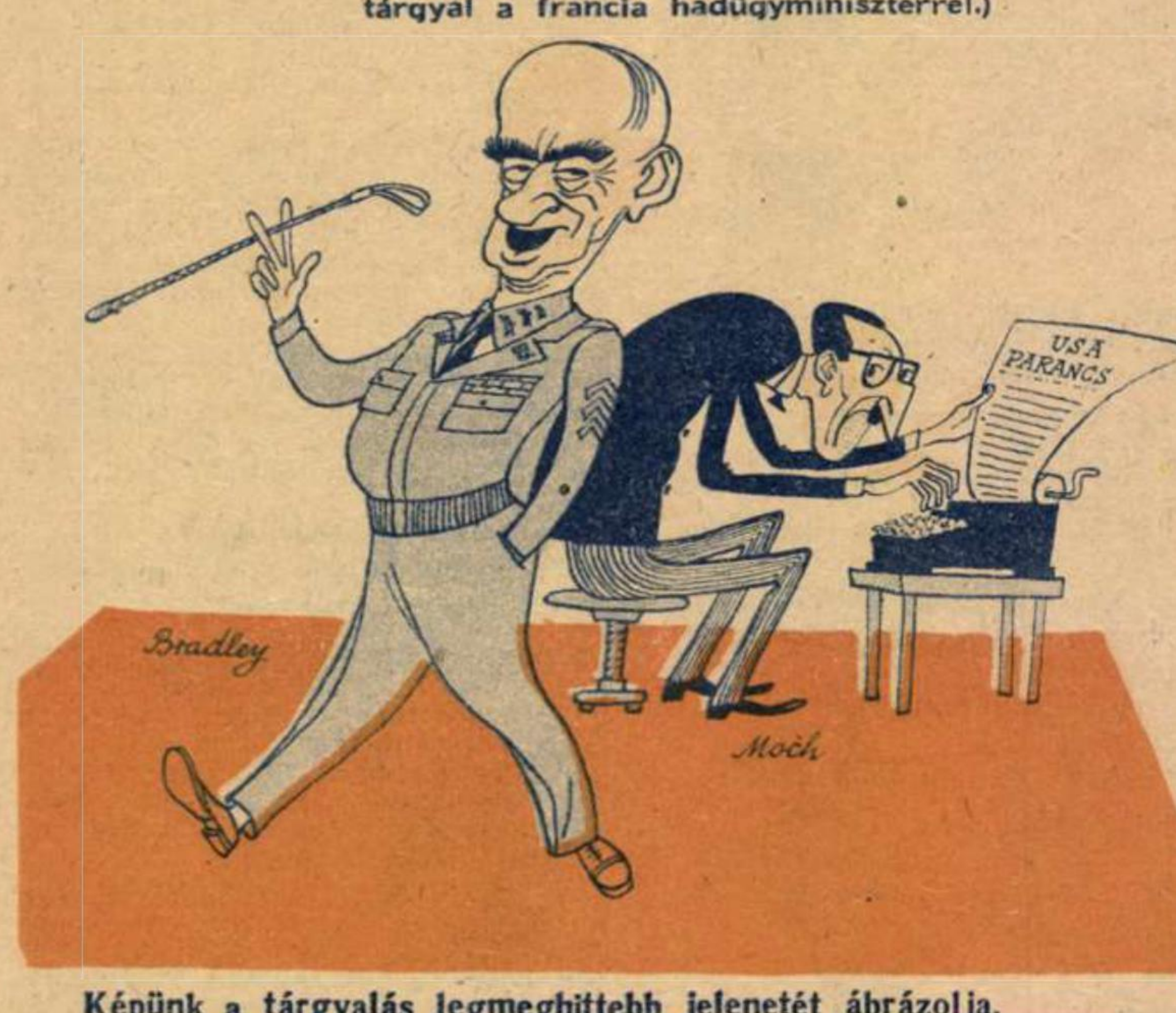

Képünk a tárgyalás legmeghittebb jelenetét ábrázolja.

Nálunk pedig van kollektív szellem

Tessék már idehallgatni, hát nem értem sehogyse ezt a dolgot. Nálunk a műhelyben sok szó esik a kollektív szellemről, hogy az milyen fontos és milyen nagy segítség. Pedig ezzel nincsen baj. Százhúszan dolgoznak a műhelyben, ebből rossz a kollektívszelleme száztizenötnek, maradtunk öten, akiknek viszont annál jobb.

Mi igazán megértjük még egymás gondolatát is. Mindenüvé együtt megyünk öten, ebédelni, futballozni, kirándulni, udvarolni, kollektív mozilátogatásról vagy együtt maradunk el öten, vagy ha mégis elmegyünk, mert esik kint az eső és ilyenkor úgy sincs hová menni, akkor egymásmellé ülünk és jól átdumcsizzuk azt a két órát. Kéthavonként egyszerre kérünk öten béremelést, szabadságra nem megyünk egymás nélkül, még akkor se, ha abban a munkában addig nem marad más a műhelyben. Tudjuk, hogy az ember gyarló, ezért nem piszkáljuk folyton egymást, mint egyesek, ha valamelyikünk selejtet gyárt, valahogy megoldjuk, vagy eldugjuk, vagy átviszszük a másik műhelybe, vagy mindannyian csinálunk egy-egy selejtdarabot, hogy ne tűnjön fel. Mikor valamelyikünk beteg, egymást látogatjuk, mert így nem kezdik ki a beteget, ha a látogatáskor pont a szomszédék vízcsapját javítja. Szóval: ahogy tudunk, úgy tartunk össze, szeretjük egymást.

Ennek ellenére fúrnak bennünket. Például múlt héten Komlós, a bizalmi felszólalt és azt mondja, hogy ideje volna kialakítani a kollektív szellemet és megszüntetni minden lazaságot, fegyelmezetlenséget. Aztán azt is mondta, hogy a mi ötünk szelleme nem kollektív, hanem bratyi, vagy mi a fene. Hogy a kollektív szellem az elvtársi segítségnyujtás, elsősorban a munkában, a fegyelem megtartásában. Igaz, ebben van valami, hogy mi munkaidő alatt nem zargatjuk egymást, mindegyik azt csinálja, amit akar, na dehát már úgy is mindent öten csinálunk egyszerre, még ki is öten megyünk, a munkaidő alatt igazán lehet egy kicsit pihentetni az ember kollektívszellemét.

Csak azt tudnám, hogy mit röhögtek olyan jóízűen a szaktársak szombaton este, a kultúrműsoron, mikor ötönkről énekeltek valami csasztuskát. A szöveget sajnos nem értettem, mert későn jöttünk és az ajtónál álltunk, viszont Bözsike a csomagolóból szombat óta nem fogadja kollektív köszönésünket. Nincs benne kollektív szellem.

ALFÖLDI IMRE

Akik a kritikára rosszul reagálnak

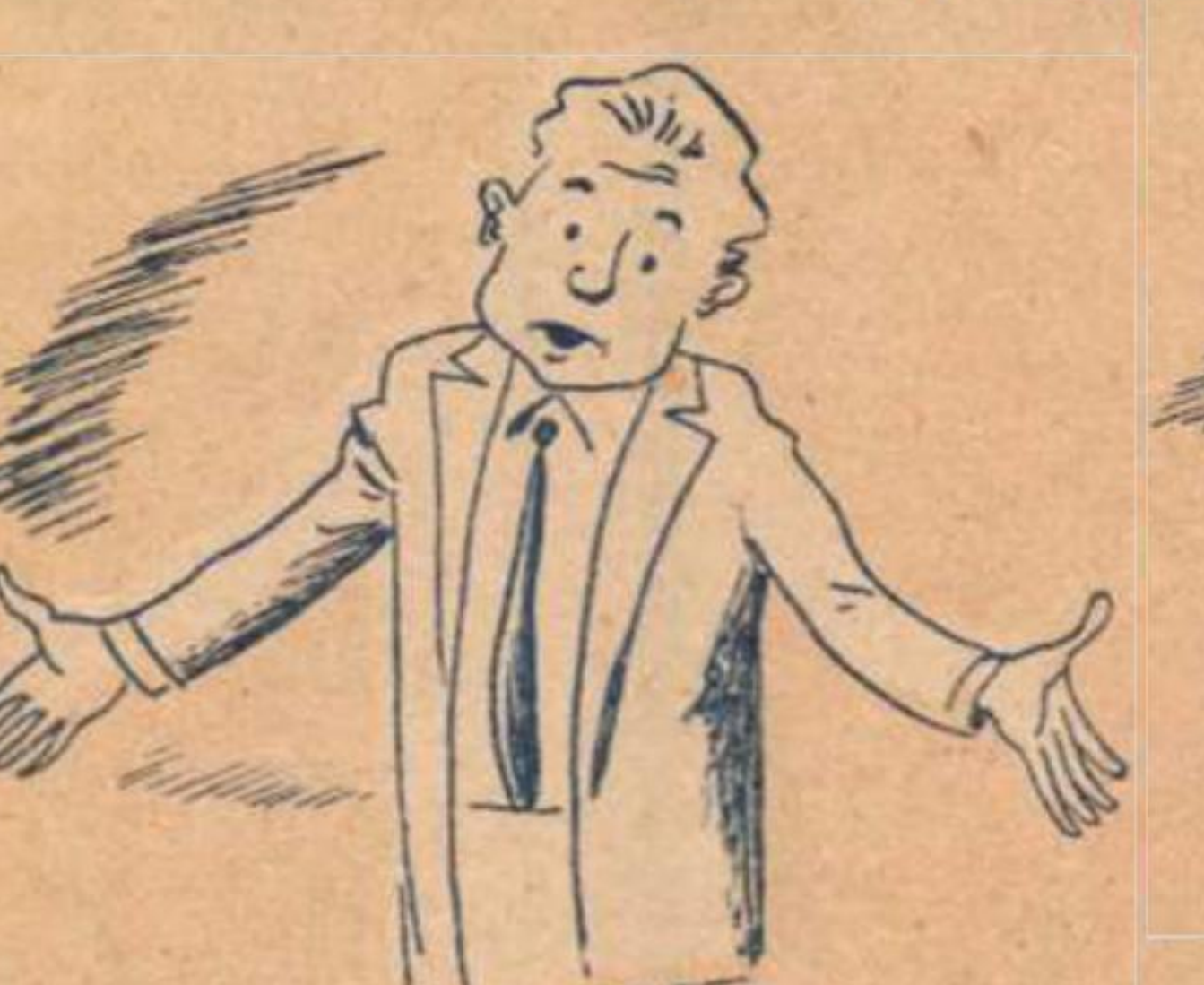

— Tulajdonképpen igazatok van, de...

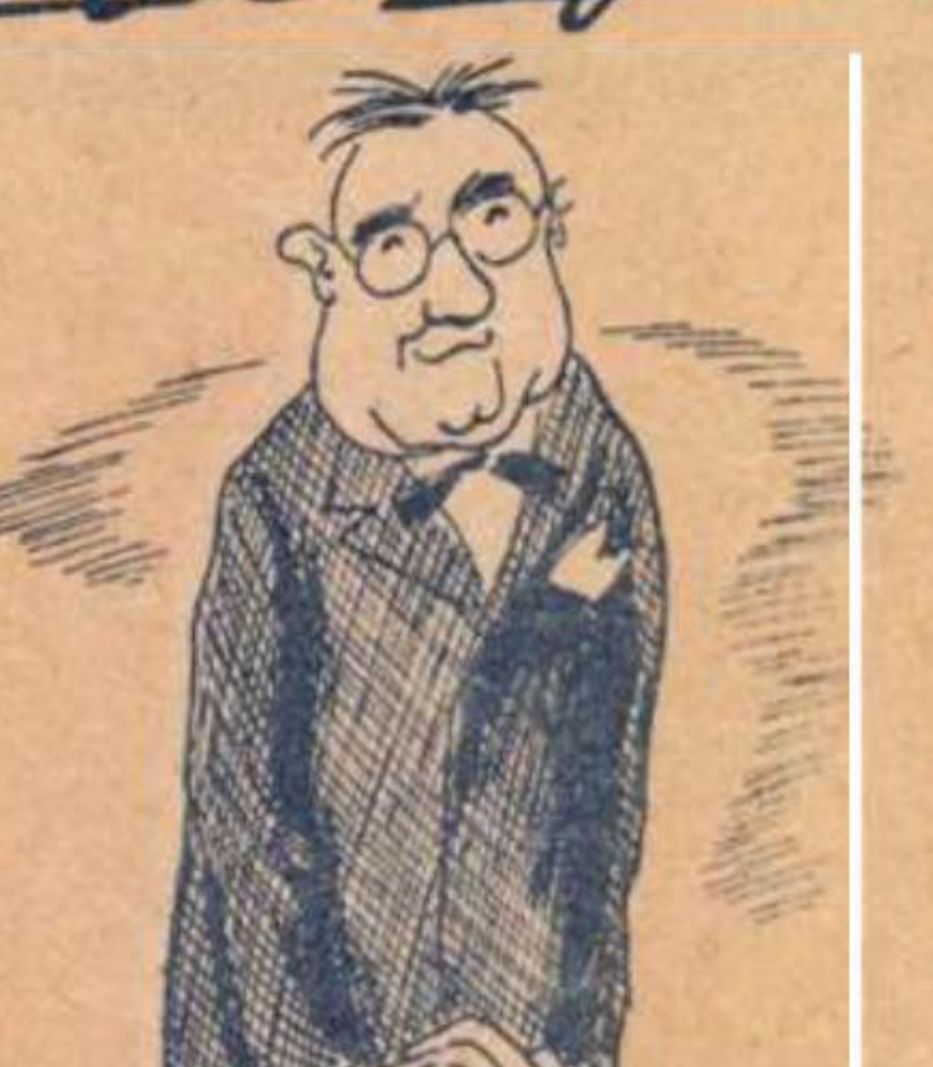

— Mindig büszke leszek, ha arra gondolok, hogy ilyen bölcs, okos és élesszemű emberek foglalkoznak a dolgommal.

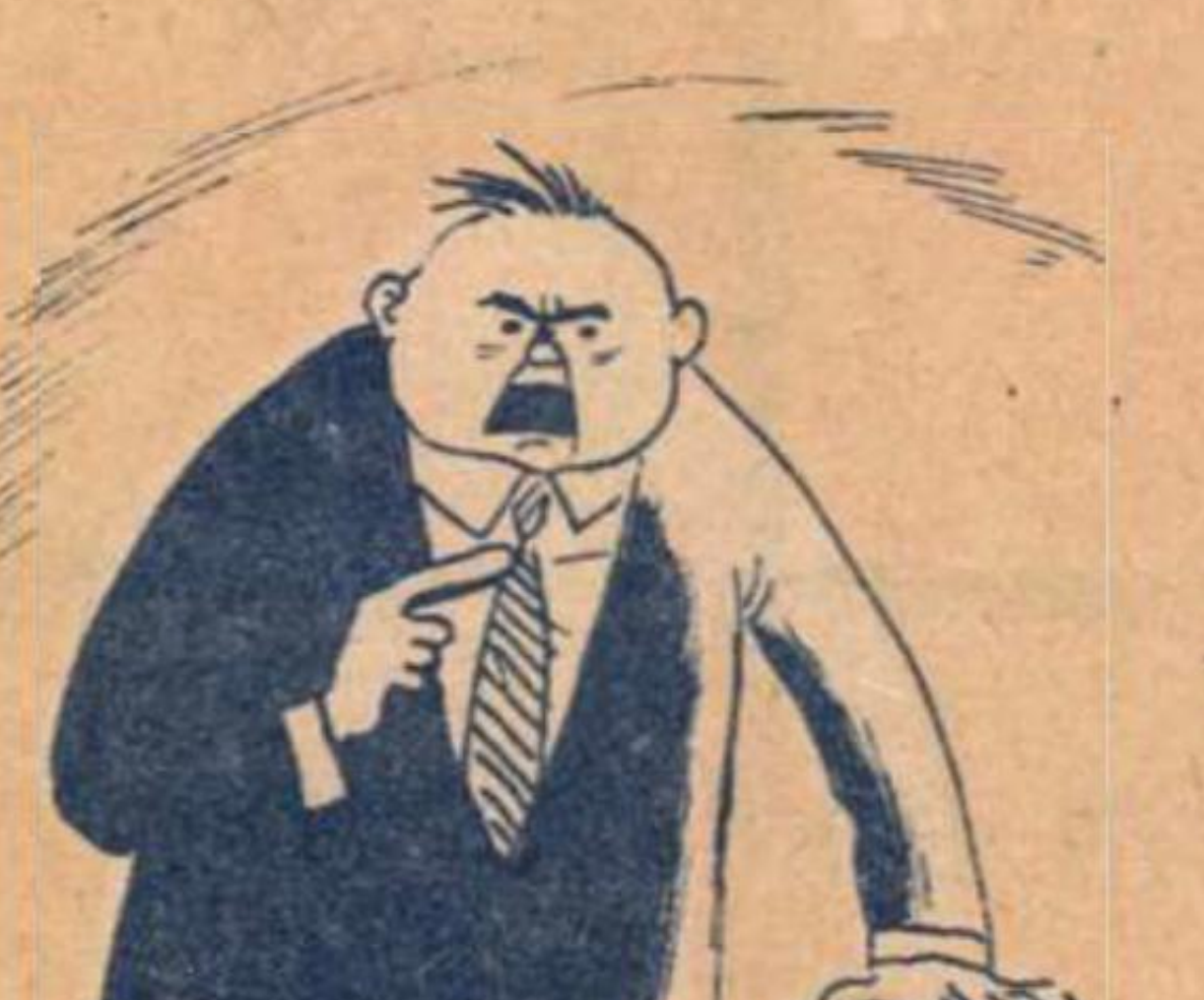

— Szóval én hülye vagyok?!

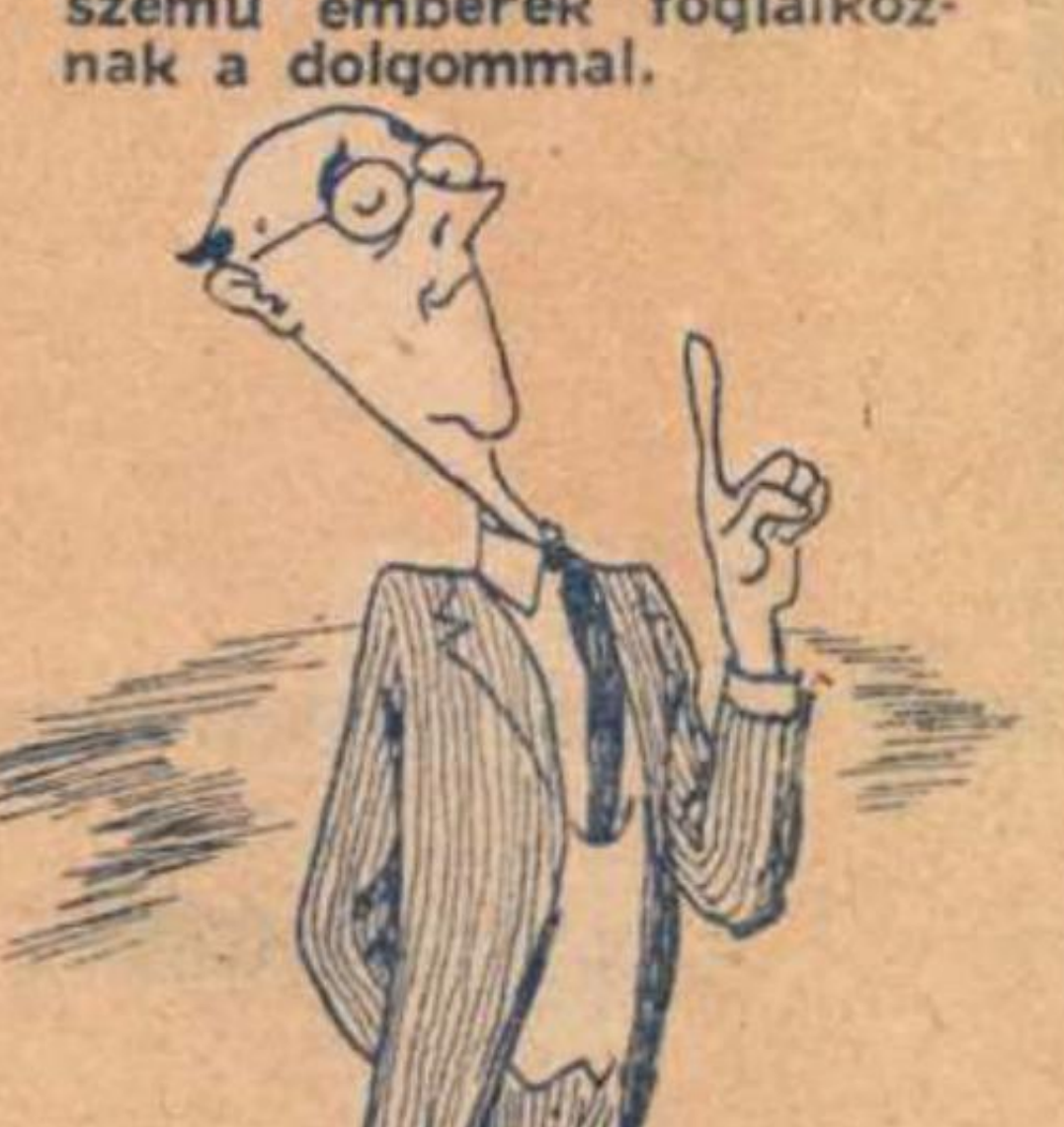

— Nagyon csodálkozom. A sógorom igazat ad nekem!

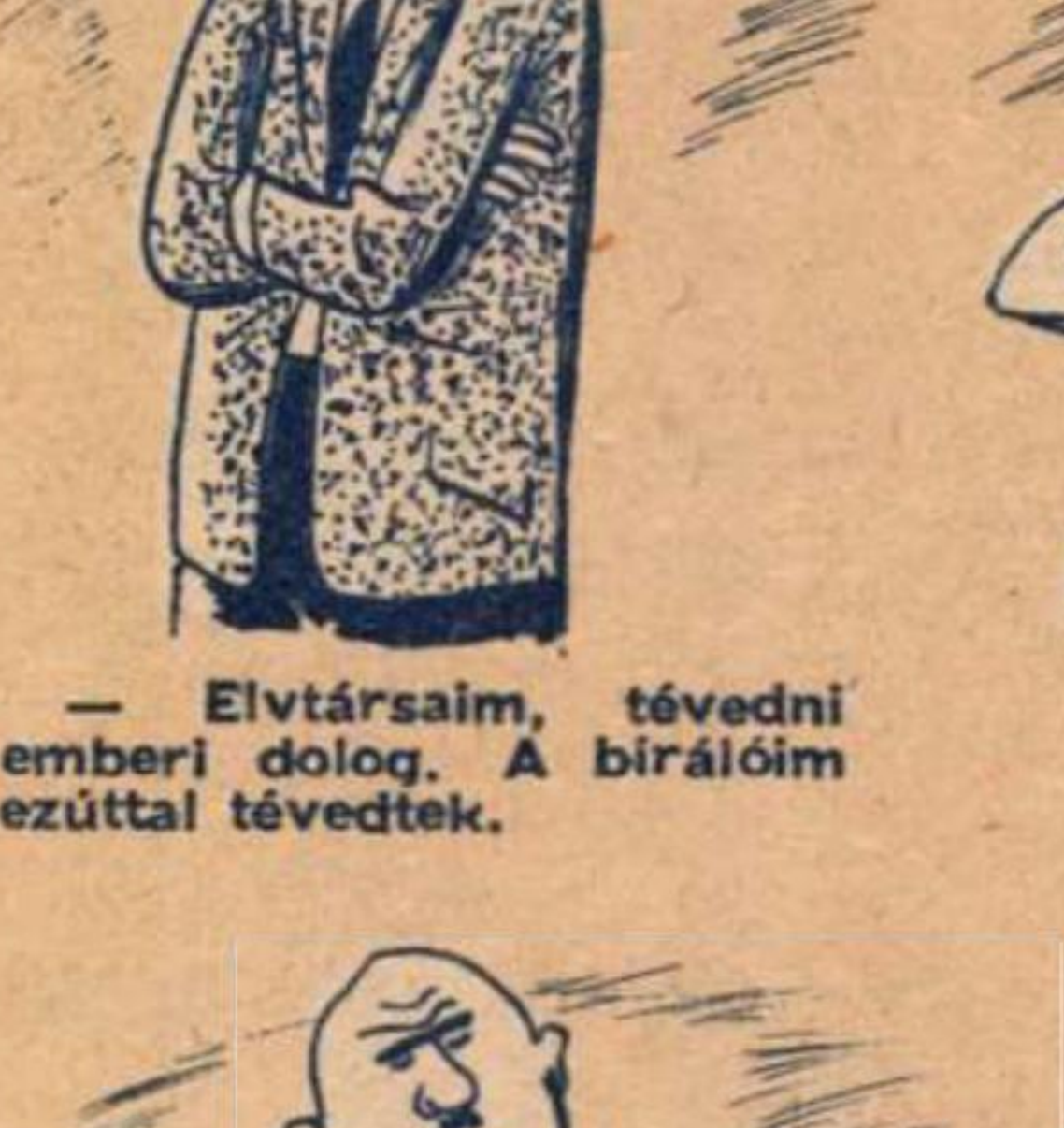

— Elvtársaim, tévedni emberi dolog. A bírálóim ezúttal tévedtek.

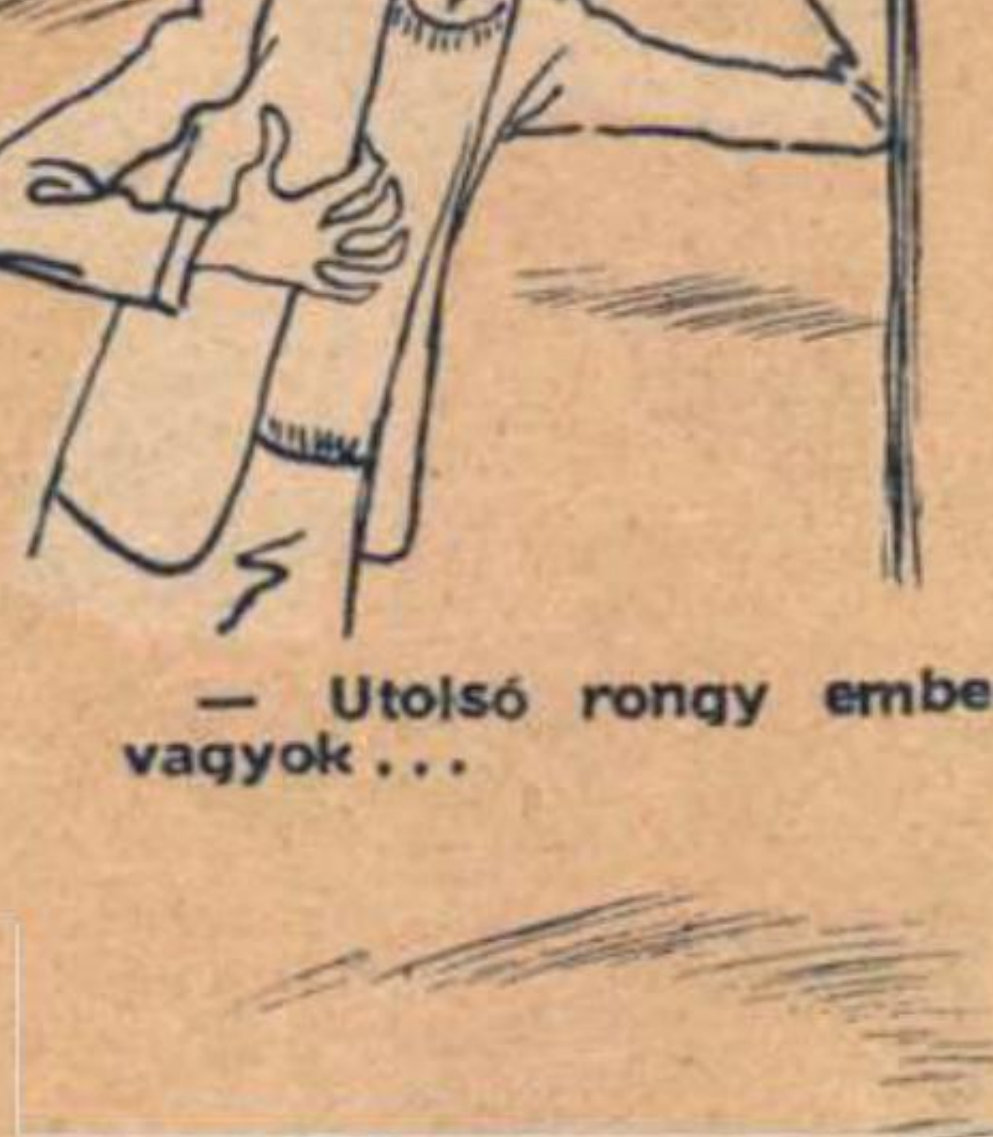

— Utolsó rongy ember vagyok...

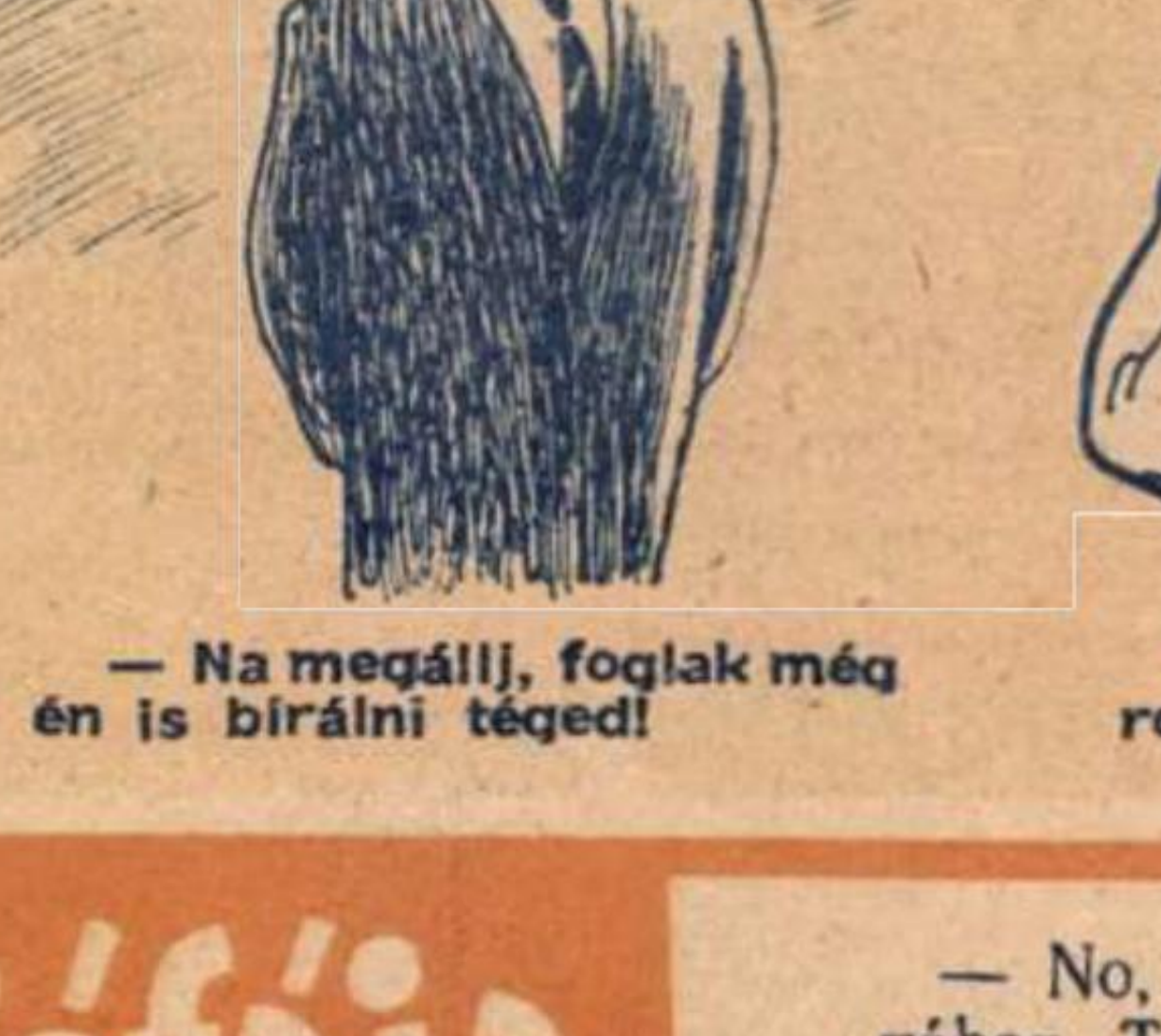

— Na megálljl, foglak még én is bírálni téged!

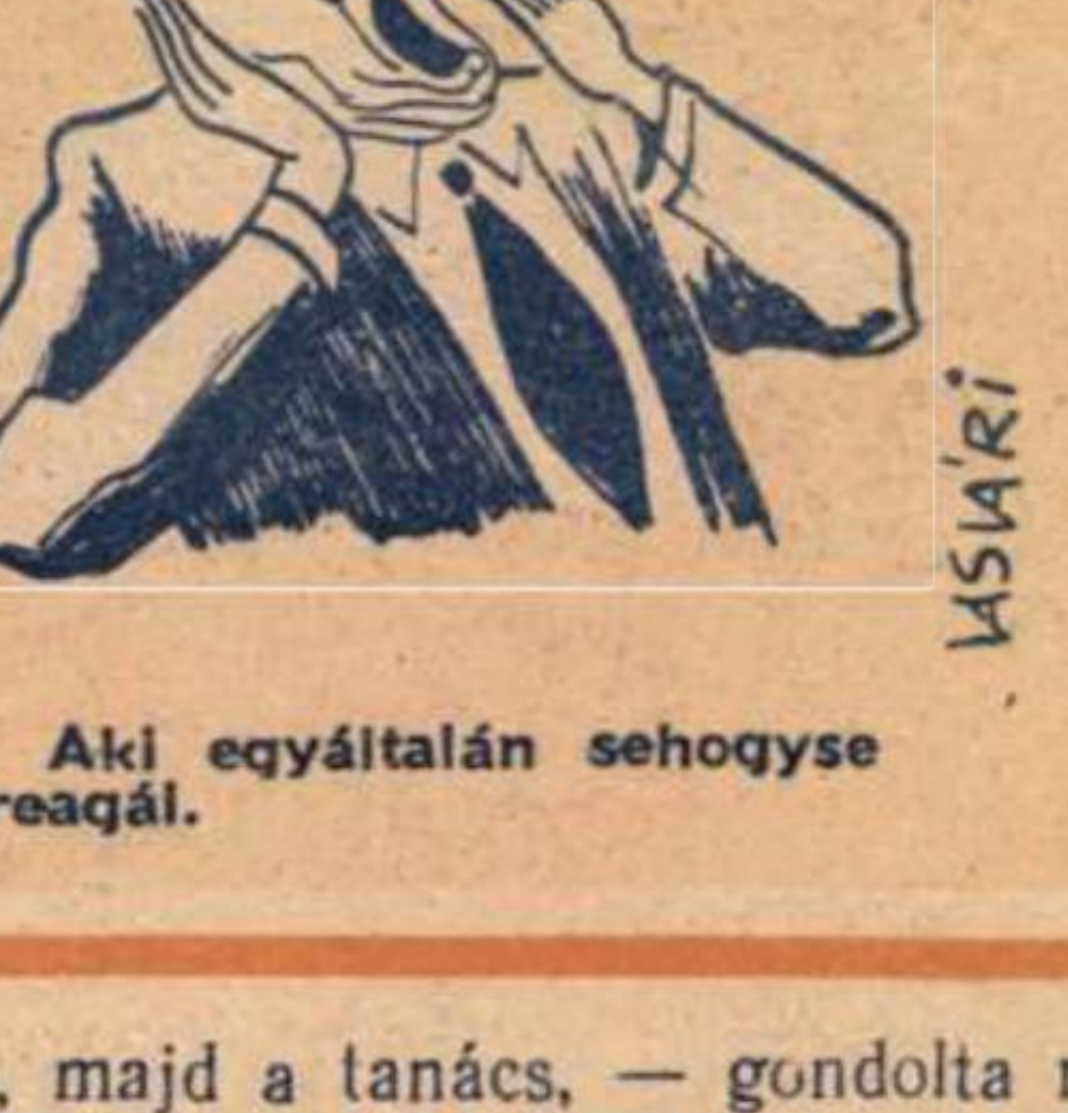

Aki egyáltalán sehogyse reagál.

Törköly András diófája

Törköly András két dologról volt nevezetes. Egy: a szép nevéről, melynek hallatára különösen téli zimankó idején mindjárt megreszeli a torkát, aki fázik. Kettő: hogy az újságot az első betűtől az utolsóig kiolvassa. Ennek folytán a világ dolgaiban igen jól eltájékozódik. Azaz várjunk csak kissé azzal a tájékozódással! Mert igaz, hogy amit Törköly András elolvas, az úgy megáll benne, mint a péterszeg a fában, de mi van akkor, ha mondjuk valami fontos rendeletről mégse szerez tudomást? Akkor baj van, még hozzá nagy, mint azt a diófa esete is tanusítja.

A nevezetes diófa itt állt Törkölyék udvarán. Árnyékot tartott és gyümölcsöt nevelt három nemzedéken át. Ennek folytán dereka igen-igen megvastagodott, ágai terebélyes sátort vontak a ház és az udvar fölé s nem akadt asztalos, aki szemügyre véve föl ne sóhajtott volna:

— Mennyi fa, mennyi kincs kallódik itt, boldog isten.

Törköly András azonban nem sokat adott az ilyen sóhajtozásra. Hagyta, hogy az asztalosokat rágja a sárga irígység, egész addig, míg tavaly ilyenkor azt nem mondta neki a lánya:

— Férjhez mennék, ha kedvesapám is úgy akarja.

— Miattam, — mondta erre Törköly András, mert világ életében nyugodt ember volt. Csak akkor esett gondolkodóba, mikor felesége a staférungot hozta szóba:

— A ruha, az ágybéli, meg az edény már meglenne, te apja. Csakhát a bútor, a bútor...

Mire hosszas gondolkodás után azt felelte Törköly András:

— Jól van. Majd szót értek a tislérrel.

Az asztalos jött, számolt. Hol a homlokát ráncolta, hol meg a ceruzáját rágta. Végül is azzal rukkolt elő:

— Mindent megcsinálok, ráadásul egy fillért se kérek, Törköly szomszéd, ha kivágja nekem a diófáját.

Mit lehet az ilyen ajánlatra mondani? Nem sokat, különösen akkor, ha az ember száját a felesége meg az elmátkásodott lánya is nézi.

Törköly András se mondott hát sokat, csupán annyit, hogy „gült"! Másnap reggel pedig úgy kivágta a diófát, hogy a szeme se rebbent.

Annál nagyobbat nézett délben, amikor is elébe állt a községi kézbesítő és azt mondta neki:

— Gyüjjék föl a községházára, Törköly bátyám. Hivatja a jegyző.

A jegyző (tavaly ilyenkor még az járta) nem sokat teketóriázott:

— Engedély nélkül tilos a fakitermelés. Hatáskörömnél fogva 100 forintra büntetem. Tessék, itt írja alá.

Törköly András csak hüledezett. Hogyhogy? Mióta törvény, hogy az ember gyereke a *saját* portáján se vághatja ki a *saját* diófáját?!

De hüledezhetett! A jegyző előszedett valami írást és faképpel hadarta:

— Az ország faállományának kímélése céljából fát csak engedéllyel szabad kivágni. Aki a rendelet ellen vét, kihágást követ el. A törvény nemtudása pedig senkit se mentesít a büntetés alól. Punktum.

Hát jó. Ha egyszer punktum, hadd legyen punktum. Törköly András összecsikorgatta a fogát, gondolt is valamit mellé, — de fizetett.

Harmadnap pedig fogta magát, az asztalos segítségével lenagyolta a fát és szekérre rakta. Gyerünk a gaterre, vagyis a körfűrészre! Szabaduljunk meg az átokverte fától, legyen belőle deszka!

Hohó! Nem úgy verik a cigányt! Nem olyan könnyű a bajból kilábolni.

A gatteres első szava azt volt, mikor a diófa tetemét meglátta:

— Hát a vágatási engedély? Mert anélkül hozzá se nyúlunk.

S hiába beszélt Törköly András, hiába mutogatta a nyugtát, miszerint ő, ide és idevaló lakos, a diófa végett 100 forint büntetést fizetett, a gatteres megkötötte magát.

— Elhiszem én, hallja, hogy fizetett. De értse meg: nekem a vágatási engedély kell.

— Dejszen már kivágtam! Itt van a kocsin! — hült el Törköly András.

— Az mindegy. Tessék utólag kérni.

Mit tehetett volna szegény Törköly András? Visszafordult, a fát is visszahurcolta s rohant a községházára. De nem egyedül. Markában egy súlyos somfabottal.

— Hallja-e, — vágott egy nagyot a jegyző aktáira. — Bolondnak néz engem vagy mi? Megbüntetett. Jó. Száz forintot fizettetett a saját fámért. Jó. De ha az a magasságos...

— Kérem, de kérem! — így a jegyző. — Elismeri ön a törvényt, vagy nem ismeri el?

— El.

— Akkor mondja el, de szép csendesen, mit óhajt?

— Mit? Vágatási engedélyt! A fára. Amit régen kivágtam és saját magamtól megvettem.

— Az már más. Az már mindjárt más, kérem. Tessék kérvényt írni, jelezni benne, hogy hány köbméter lesz az a fa. Mi majd iktatjuk, továbbítjuk s ha az erdőhivatal hozzájárul, kiadjuk a vágatási engedélyt.

S lőn, ahogy a jegyző mondá.

A kérvény megíratott, fölbélyegeztetett, iktattatott, továbbíttatott. Kiszállt az erdőhivatal járási kirendeltsége, jelentést kért a megyei központ s mivel az ügy szerfölött bonyolultnak bizonyult (hogy lehet vágatási engedélyt kérni egy fára, melyet már régesrég kivágtak?) Törköly Andrásnak még a tanácsválasztás napjaiban sem volt kezében a vágatási engedély.

— No, majd a tanács, — gondolta magában Törköly András, de egy kis időt tévedett, mert a tanács titkára ugyanaz a jegyző lett, aki a diófával a kalamajkát csinálta.

Az újdonsült titkár pedig azzal kezdte működését, hogy megint a községházára citálta (akarom mondani „kérette") Törköly Andrást.

— Nézze csak, kartárs, — mondta neki. — Én a nép embere vagyok. Ezt az ügyet úgy lehetne a legjobban elintézni, ha semmiségi panasszal élne. Vagyis adjon be kérvényt, hogy hatálytalanítsuk a 100 forintos büntetést s mindjárt meglesz a vágatási engedély. Viheti fűrészeltetni a fát.

S lőn ismét, ahogy a titkár mondá.

A kérvény megíratott, indokoltatott, felülbélyegeztetett, iktattatott, sőt továbíttatott, a tanácstitkár pedig ezen ügy és más hasonló ügyek folyományaképen — *leváltatott!*

Hogy miért? A tanácselnök így adott róla Törköly Andrásnak magyarázatot:

— Igaz, hogy van törvény, mely a fák oktalan pusztítását tiltja, de az is igaz, hogy a község a saját hatáskörében minden további nélkül engedélyezheti öt fa kivágását. Ami a te diófáddal történt, Törköly koma, ellenséges cselekedet, vagy a legjobb esetben is bőszme *bürokrácia.*

*

Mikor pedig a fenti esetet Törköly András mindenek okulására tollba mondta, már 1951 februárját írtuk. Azt kérdeztem hát tőle:

— S a bútor? Azzal mi lett?

— Mi lett volna? — vont egyet a vállán a kárvallott. — A lányom azóta régen férjhez ment. Lassan a trónörökös is megérkezik.

Itt Törköly András édesdeden elmosolyodott s így vigasztalódott meg:

— Ha más nem, hát majd a kisunokámnak csináltatok a diófából kiságyat meg bölcsőt.

Urbán Ernő

Keletnémetország népe SZAVAZOTT

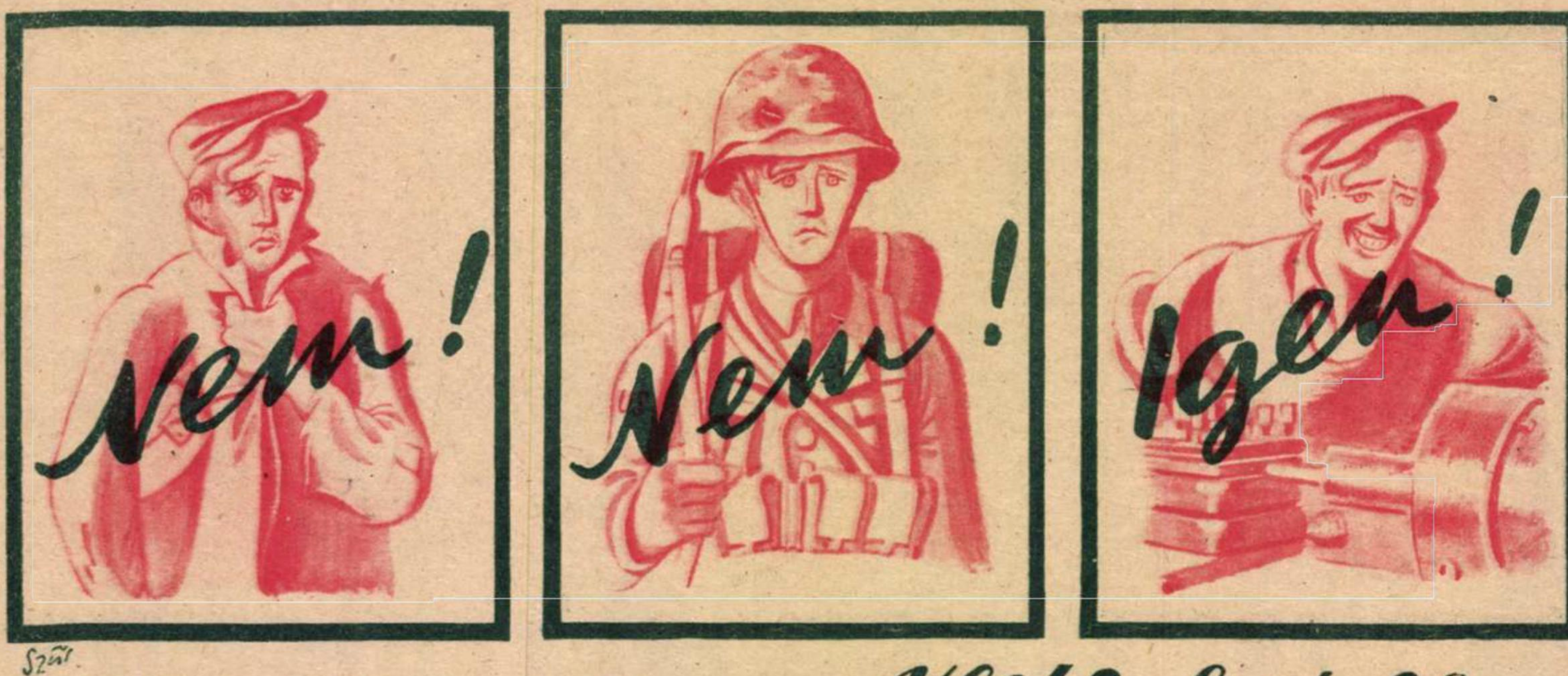
Nem!
Nem!
Igen!
Szűr.

KÉP A SVÁJCI HATÁRRÓL

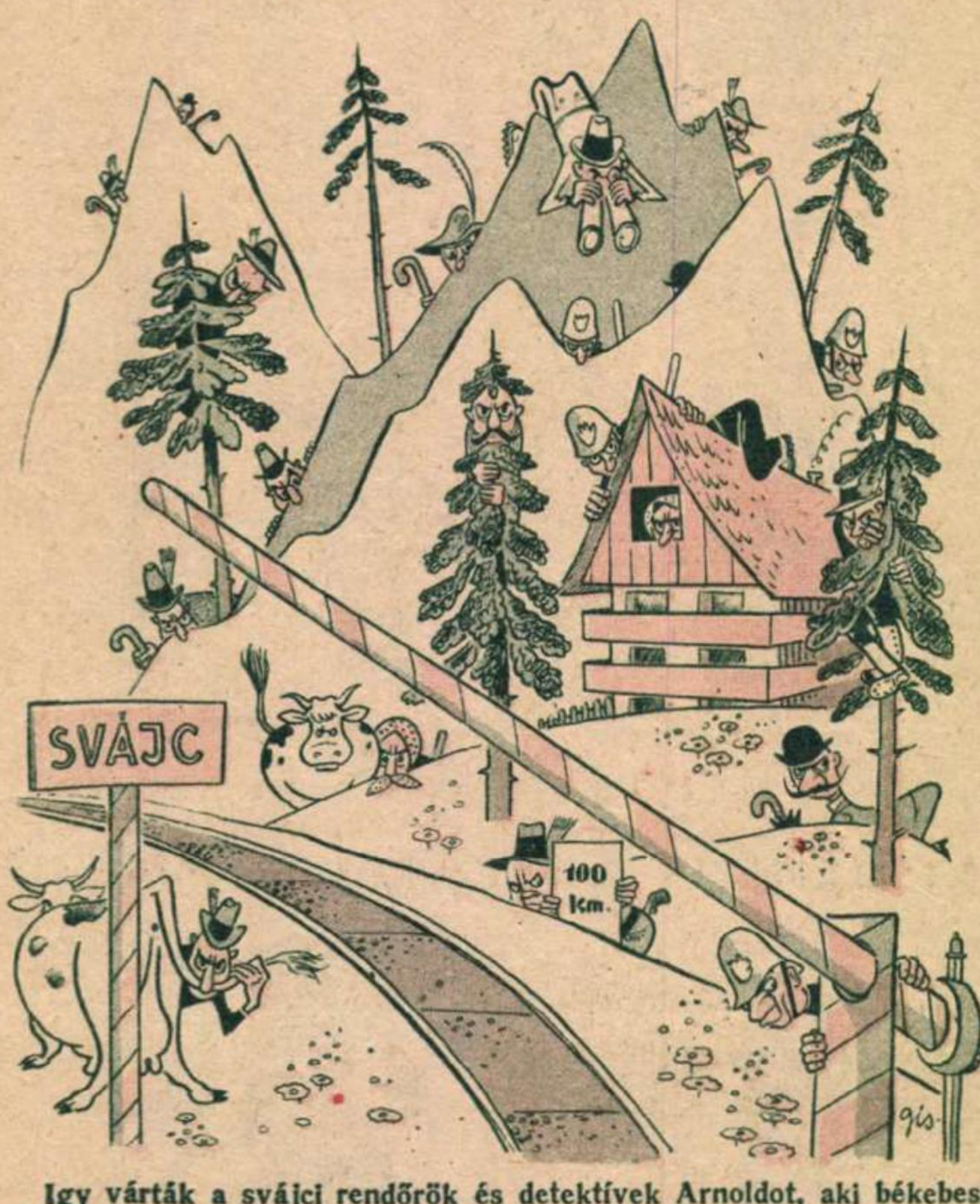

Igy várták a svájci rendőrök és detektívek Arnoldot, aki békebeszédet tartott a budapesti Nemzetközi Ujságírókongresszuson.

MEDÁRDNAPKOR

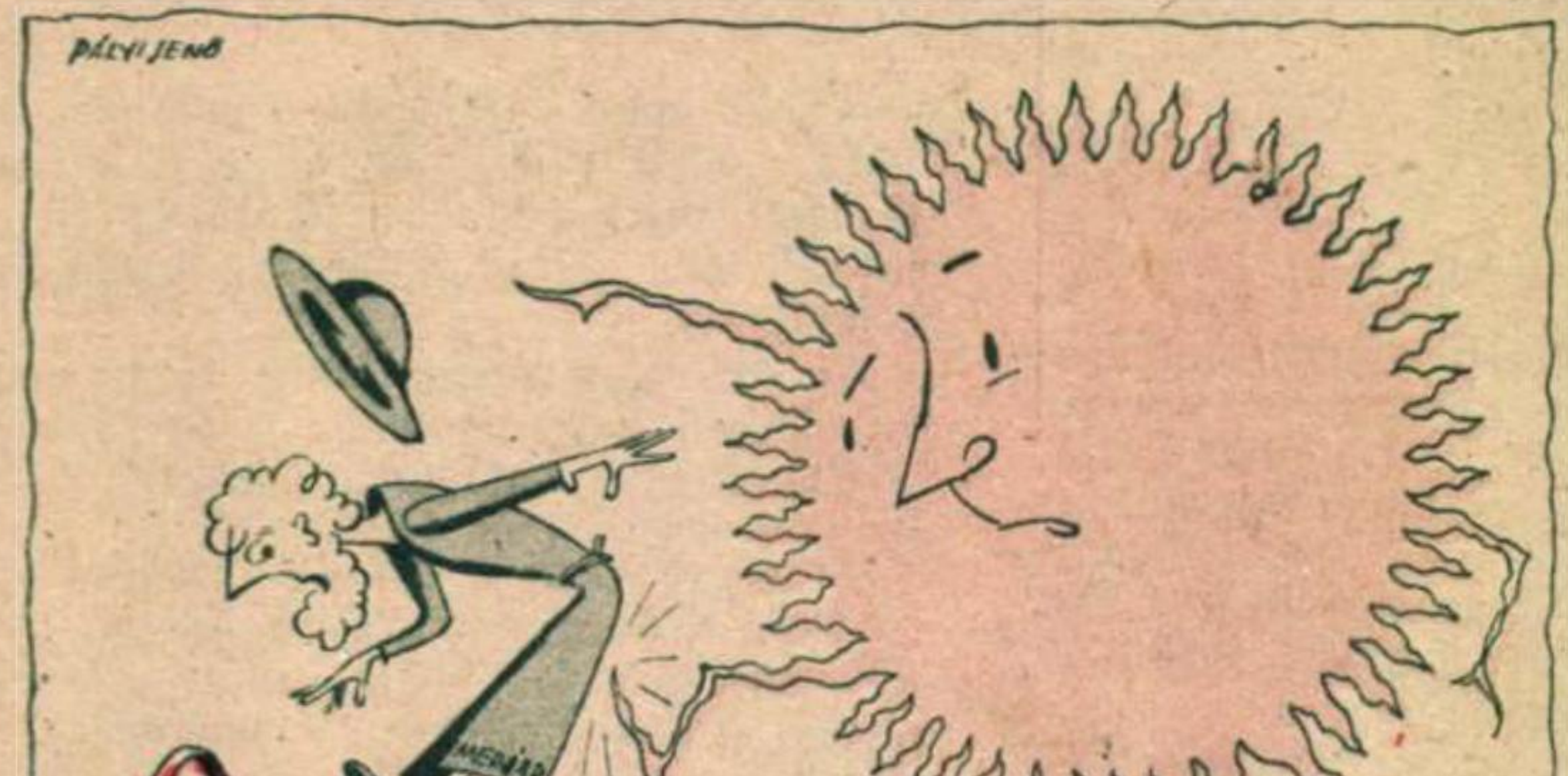

A Nap: Elég volt belőled Medárd! Most én következem!

ORSZÁGOS TAKARÉKPÉNZTÁR
ELŐTAKARÉKOSSÁGI BETÉTKÖNYV

Üzemi dolgozóknak
»OTp« ELŐTAKARÉKOSSÁGI BETÉTKÖNYVVEL
részletre is
ORION RÁDIÓ

Beszerezhető:
KErékpár RÁdió és VILLamossági
állami szaküzletekben

Kapható az Állami Áruházban!

Heti krónika

JOHNSON TENGERNAGY, AZ USA HADITENGERÉSZETI FELDERITŐ-SZOLGÁLATANAK VEZETŐJE ANKARÁBA ÉRKEZETT.

— Megérkezett az USA-felderítőszolgálat vezetője, Üszkürü.

— Ez engem nem derít fel, Mohamed.

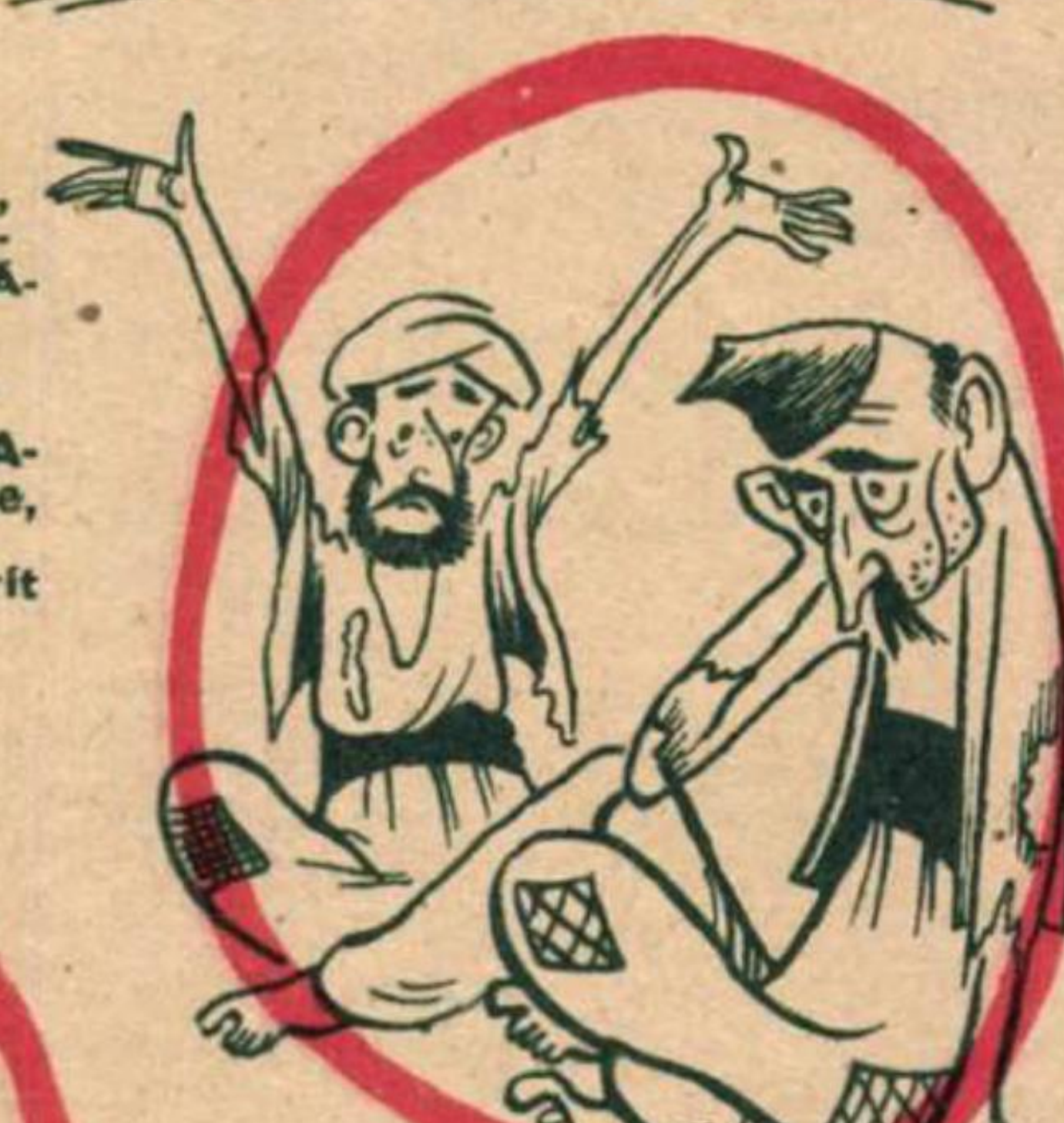

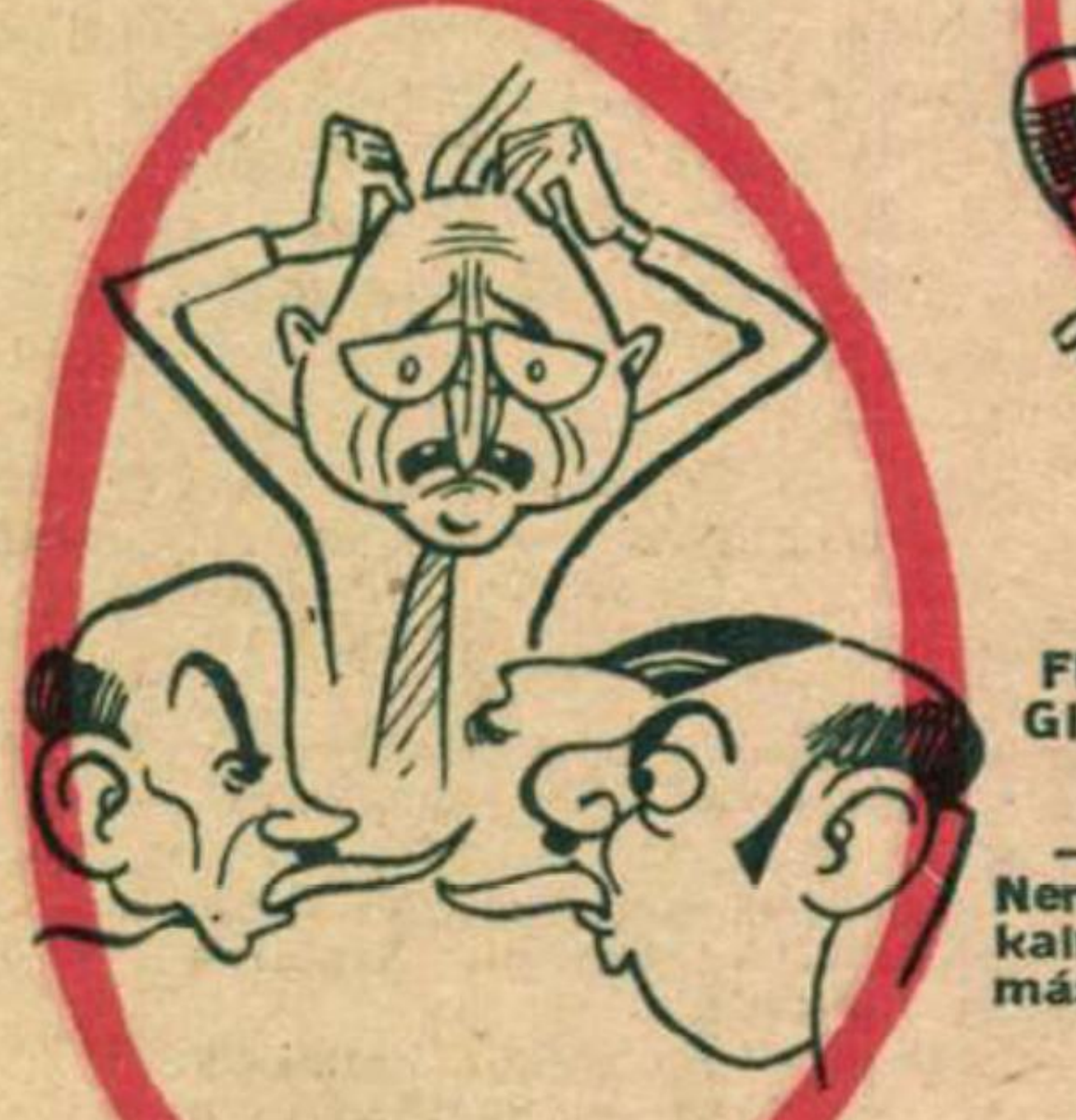

FRANCO SAJTÓ ÚTJÁN GIBRALTÁRT KÖVETELI AZ ANGOLOKTÓL.

— Lesz mindjárt csend?! Nem azért fizetem az alkalmazottaimat, hogy egymással veszekedjenek!

ÉLES KIROHANÁSOK VOLTAK AZ ANGOL URALOM ELLEN AZ EGYIPTOMI SZENÁTUSBAN.

— Milyen titokzatosan mosolyog ez a szfinksz, Bob! Vajjon mit mondana, ha beszélni tudna?

— Azt, hogy menjünk innen a fenébe, Mabel.

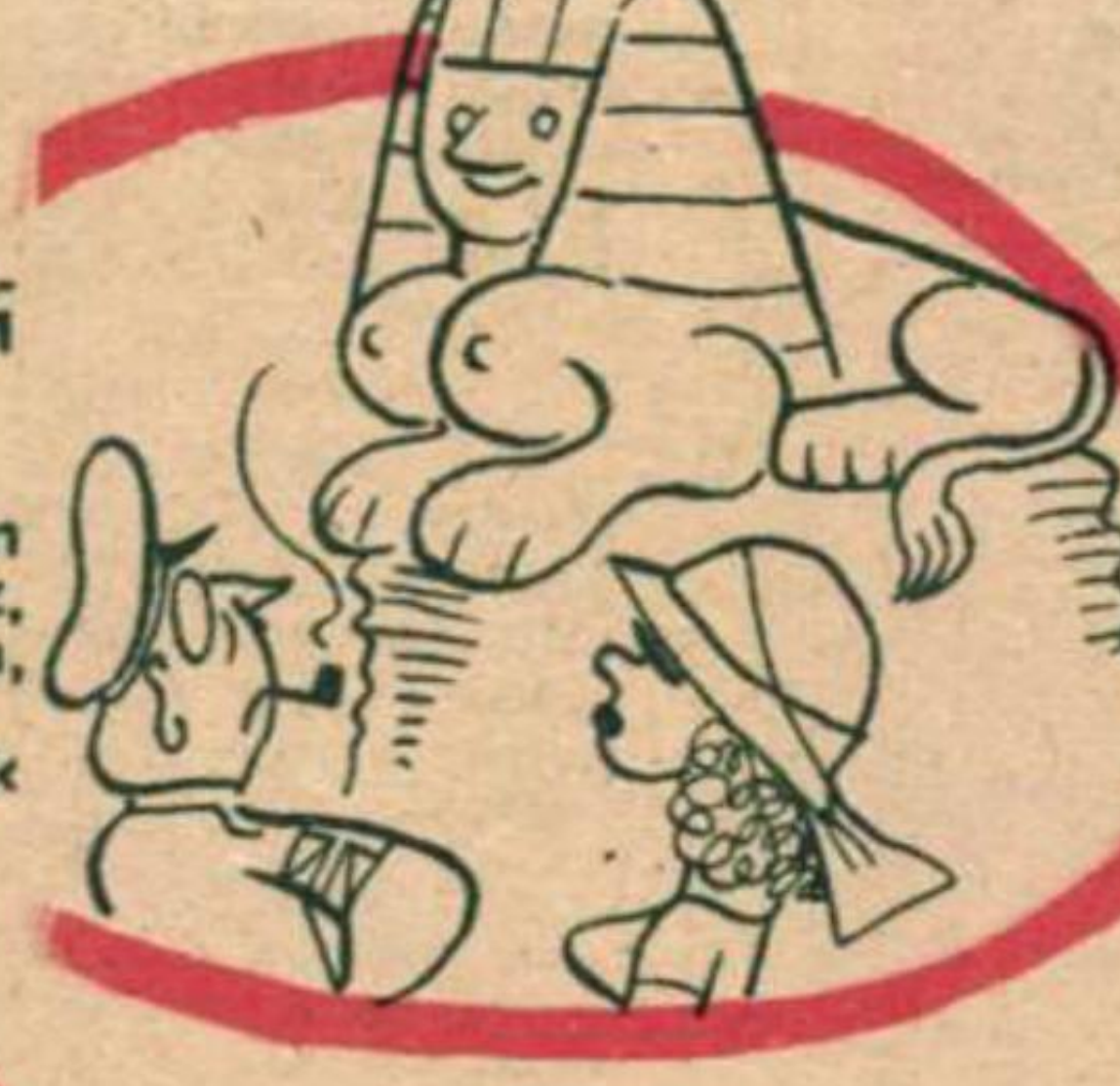

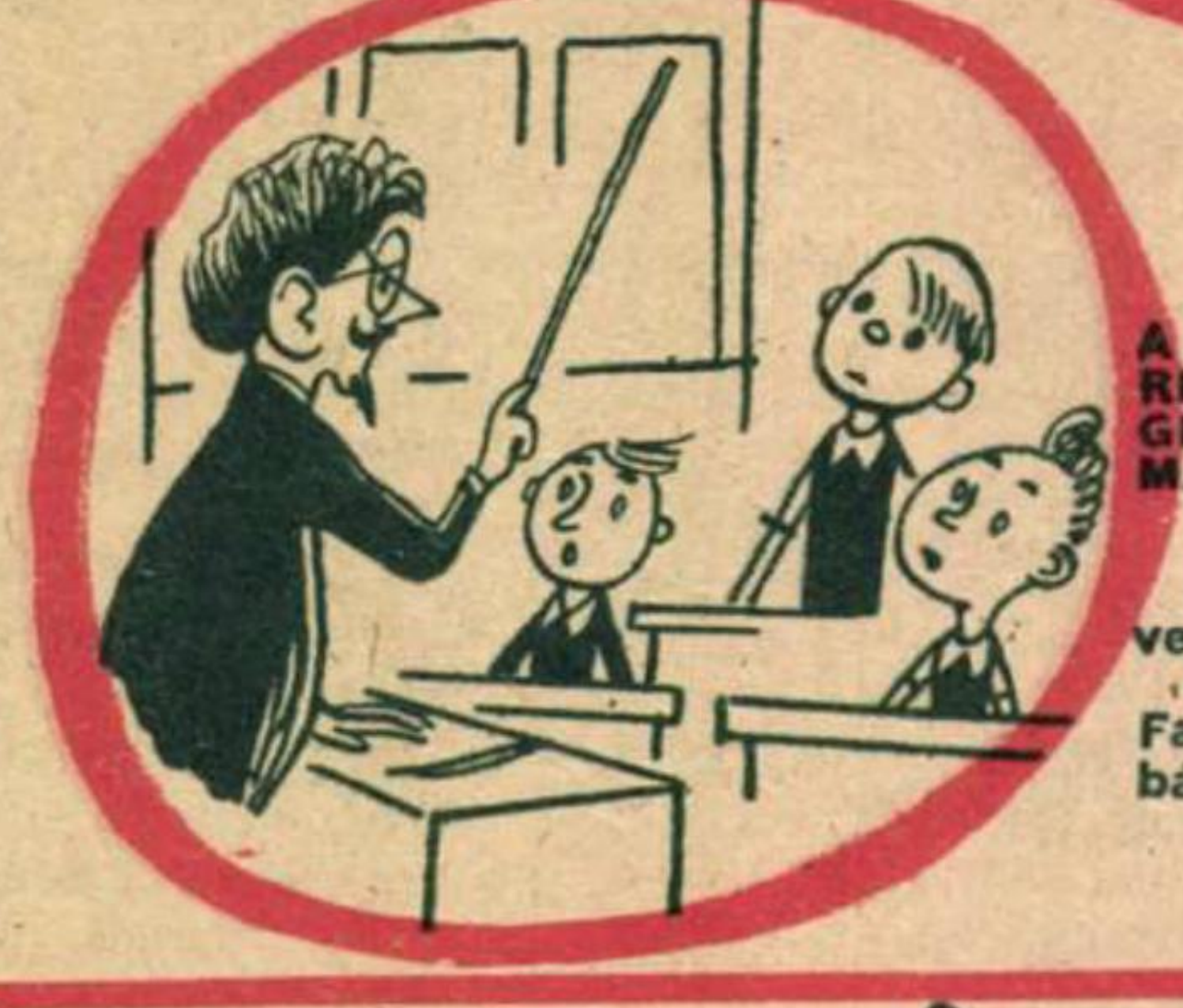

A PÁRISMELLETTI ORLYI REPÜLŐTERET IS ÁTENGEDTE A FRANCIA KORMÁNY AZ AMERIKAIAKNAK.

— Sorold el az USA nevezetesebb városait, Pierre.

— Amerikában vagy Fanciaországban, tanító bácsi kérem?

ACHESON SAJTÓÉRTEKEZLETE

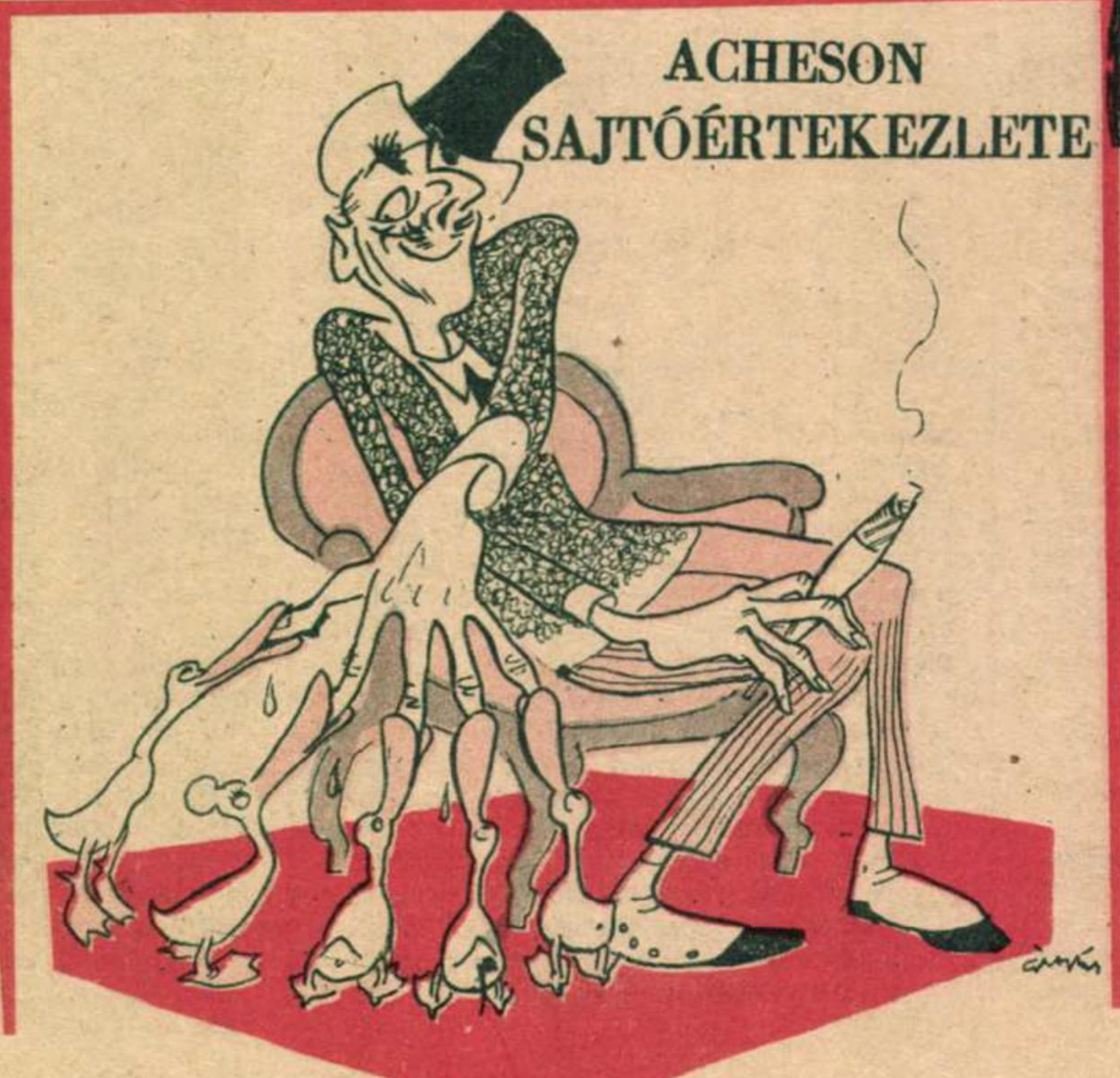

Ludas Matyi azt üzeni

Borbély József, Szolnok. A beküldött rajz kedves, de az ötlet nem egészen stimmel. Az eső nem mondhatja, hogy a kulák helyett is dolgozik, hiszen a kuláknak nem az a munkaköre, hogy essen.

O. J., Szakérettségi Kollégium. A beküldött rajz jó képességekre mutat, de még tanulnia kell. Szívélyesen köszöntjük.

Szászi Sándor, Szekszárd. Bizony igaza van. Mi sem értjük, hogy a dunaföldvári fodrász miért nevezi magát úri fodrásznak. Valószínű, hogy inkább figyelmetlenségből, mint gőgből van ott az a tábla még mindig az ajtó felett.

G. Sz., Munkácsy Mihály-utca. Tudjuk, hogy szóvicc is lehet jó vicc. A beküldött szóvicc azonban sajnos nem az. Szívélyesen üdvözöljük.

M. Gy., Gubacs-utca. Kedves írás, de nem üti meg lapunk mértékét.

B. László traktorvezető, Törökszentmiklós. Műszaki ügyekben az újítás ismerete nélkül nem tudunk állástfoglalni.

Épületlakatosipari Vállalat dolgozói. Meghívásukat köszönjük. Véleményünk szerint kartársuk mindenesetre helytelenül cselekedett, amikor eldugta a faliujságot, amely kopaszra nyírt fejét figurázta ki, de nem kevésbbé helytelenül cselekedtek azok, akik kifigurázták, mert a faliujságnak nem a fejek külsejéről kell cikkeznie, hanem arról, ami a fejekben van. Üdvözlet.

M. Gyula, Diósgyőr-Vasgyár. A miskolci villamosról szóló szatírikus riportja ügyes írás, de már terjedelménél fogva sem közölhető. Villamosról lévén szó, egy kicsit túl nagy a távolság a cikk kiindulópontja és végállomása között.

N. M., Bp. Leontin (Leontine, Leontina) leánynév, éppúgy, mint a Manci vagy a Böske. A félreértés nyilván abból adódik, hogy lényegesen több a Manci és a Böske, mint a Leontin.

Szente István, Pilis. Igaza van. A pókhasú és bikanyakú kulákok mellett vannak nem pókhasú és nem bikanyakú kulákok is és ezek nemkevésbbé veszedelmesek. Nem a has és a nyak teszi a kulákot, hanem az osztályhelyzete.

Bundás Bobi. Megértjük, hogy tiltakozik a Titóval való összehasonlítás ellen az összes ebek nevében.

B. Ferenc, Makó. Az ötlet kedves, de időközben elvesztette aktualitását.

V. Ilonka, Zalalövő. Kedves Ilonka, ezek bizony sajnos nem közölhetők.

H. Erzsébet, Gyömrő. Az régi dolog, hogy perronjeggyel nem lehet a vasúton utazni, de vasúti jeggyel lehet a perronon sétálni.

P. János, Harta. Hogy a róka az udvarukban játszott a kutyával, aztán a kéményen keresztül elmenekült és még egy kakast is elvitt magával, ez valóban mulatságos história, de inkább a róka számára.

T. János, Fadd. Intézkedés történt, hogy a lapot ismét a régi címére küldjék. Ami másik kérdését illeti, forduljon a budapesti Tudományegyetemhez. Szívélyesen üdvözöljük.

H. J., Jászszentlászló. A beküldött vicce nem vicc.

B. F., Bp. Ebben az ügyben mi nem vagyunk illetékesek.

Ejnye, Kecskés bácsi!

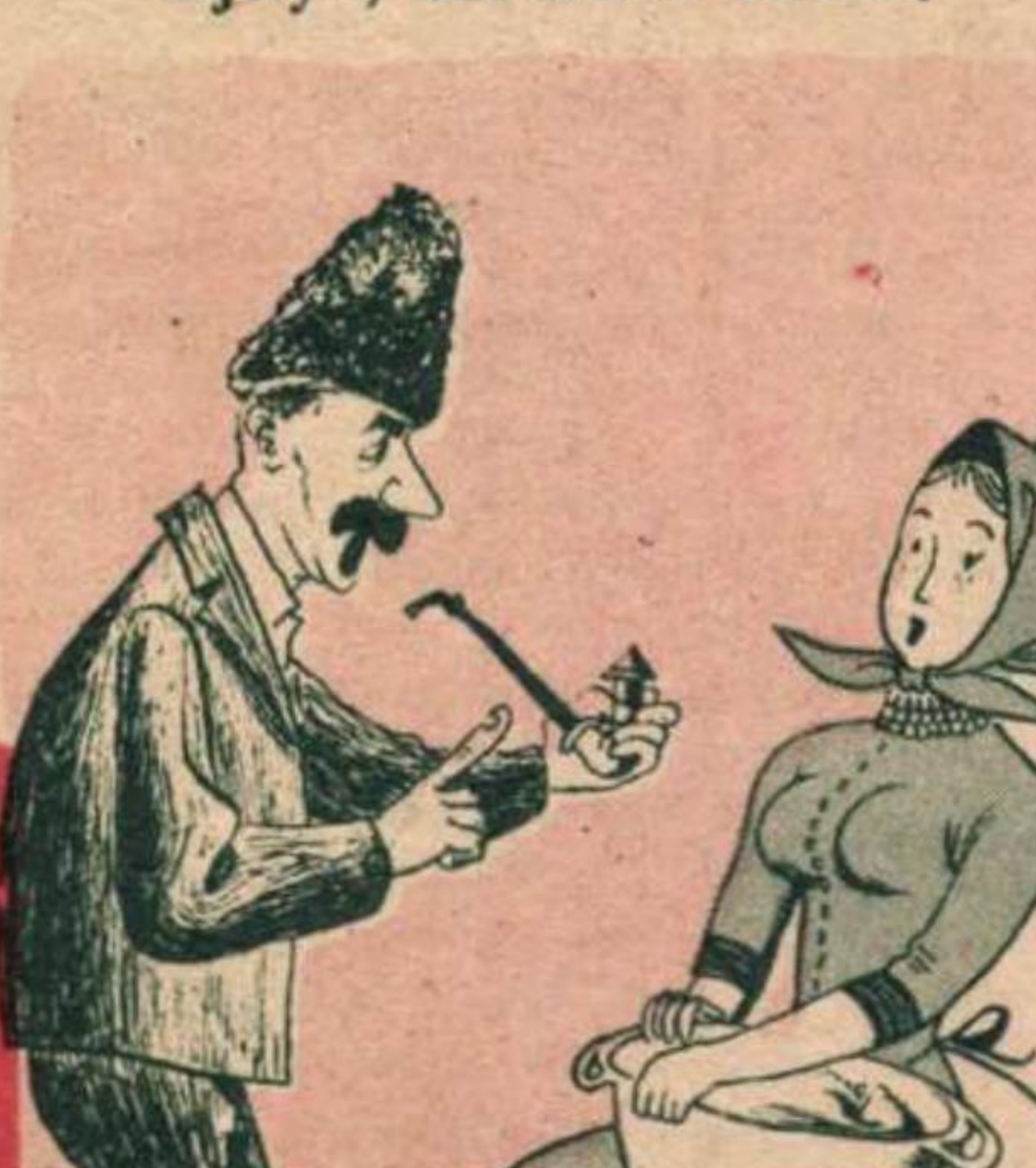

— És ha én azt mondom neked, hogy a nők egyenjoguak, akkor a te neved hallgass!

Truman bármit követel,
A nép békét követel!

Karinthy Frigyes nyomán

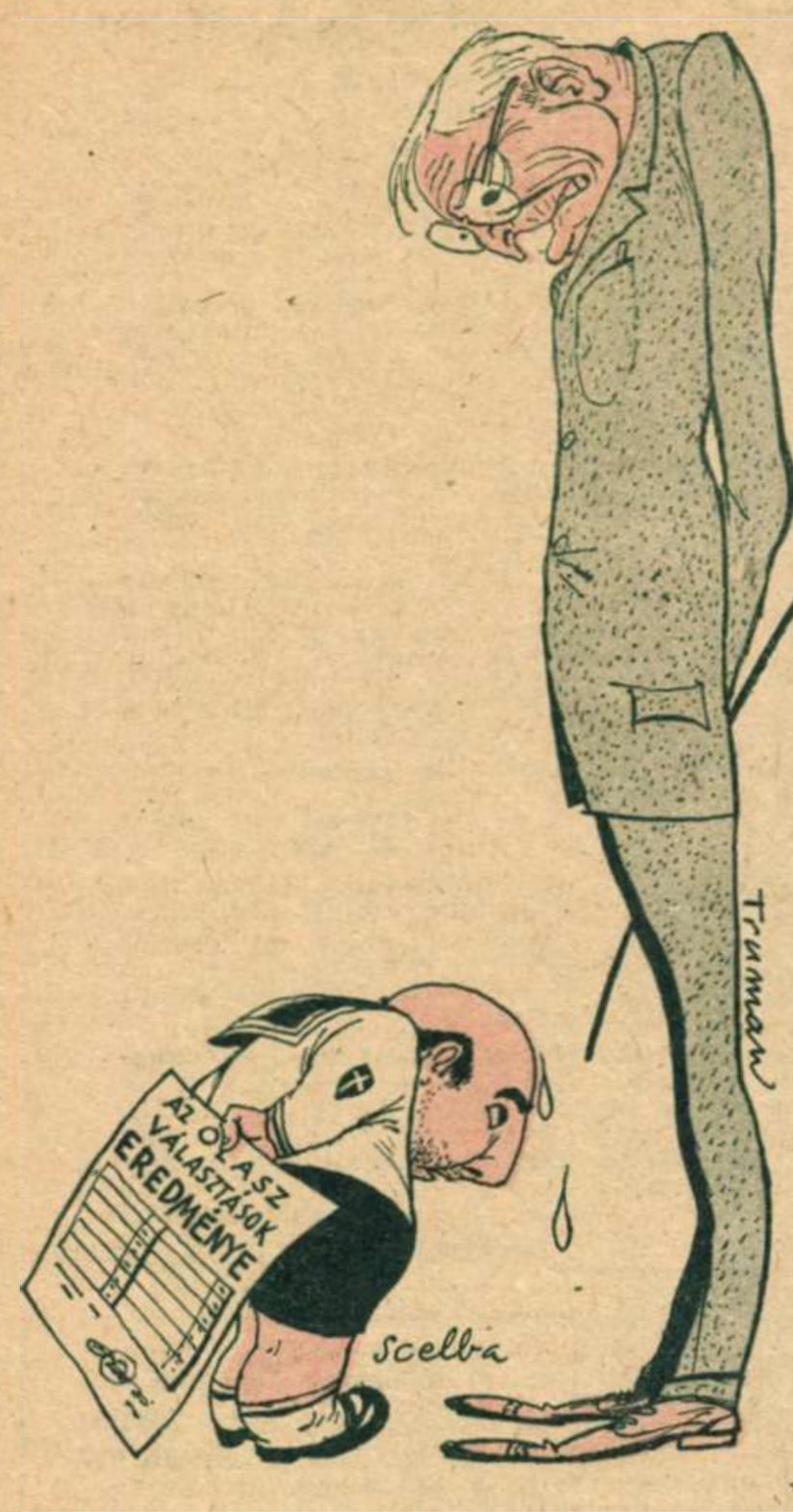

Megmagyarázom a bizonyítványom.

Szabadulás egy chicagói börtönből

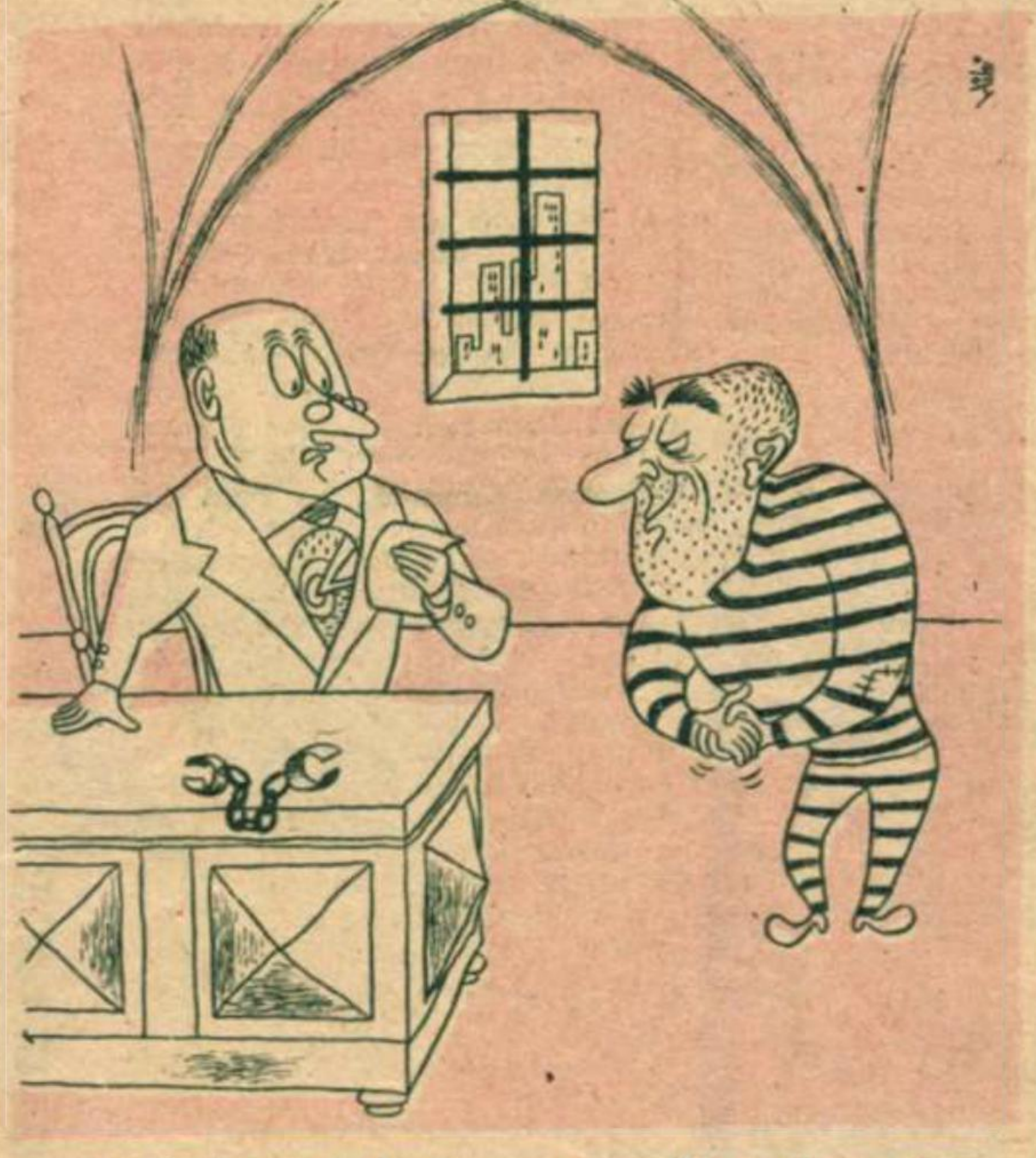

— És igyekezzék hasznos tagjává válni a társadalomnak.

— Az nehéz lesz. Ugyanis szenátornak készülök Washingtonba.

Cseresznyeszüret

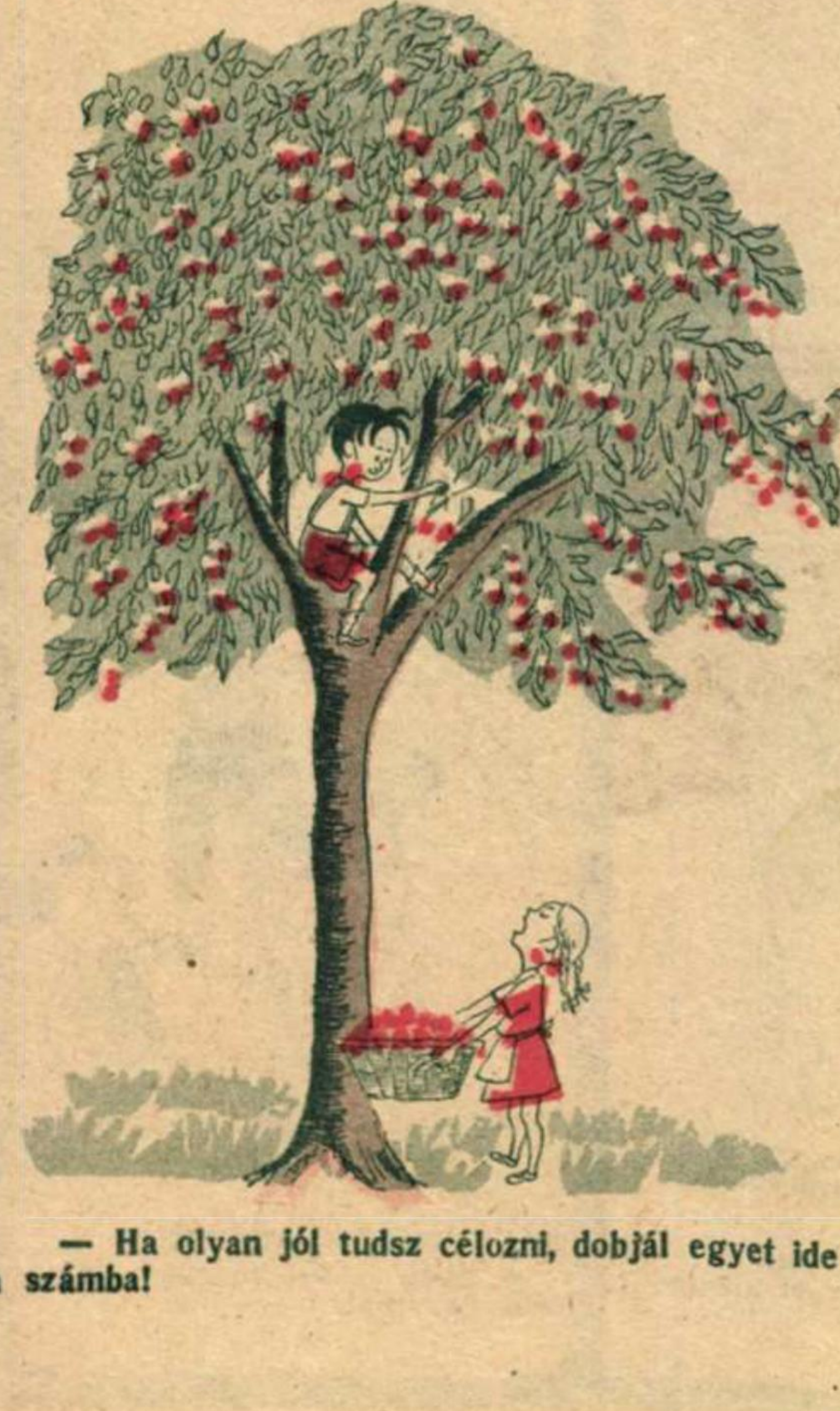

— Ha olyan jól tudsz célozni, dobjál egyet ide a számba!

VITA

Az Osservatore Romano, a Vatikán lapja és a New York Times éles vitába bocsátkoztak arról, hogy mi az oka a kommunisták olaszországi előretörésének. A New York Times szerint kevés volt a Vatikán által adott lelki malaszt, az Osservatore Romano szerint viszont kevés volt az amerikaiak által a Vatikánnak juttatott testi malaszt, vagyis a dollár.

A vita fentemlített lapok hasábjain folyt le. Ha a két főszerkesztő személyesen találkozott volna, a vita valahogy így folyt volna le:

— Nem értem, szinyore! A Vatikánnak nincsen hatalma a lelkek felett?

— Mit csináljunk a lelkekkel, ha a testek észrevették, hogy az amerikaiak becsukták a gyárakat és munkanélküliség van.

— Meg kellett volna magyarázni nekik, hogy várjanak türelemmel, a túlvilágon majd munkáshiány lesz.

— Sajnos, szőr, ezek úgy el vannak keseredve. hogy már annak se tudnak örülni, hogy egyszer meg fognak halni.

— Ez mind nem mentség, szinyore! Vegye tudomásul, hogy ezúttal nem vagyunk megelégedve a pápával!

— De kérem...

— Semmi de kérem! Szorgalmasabbnak kellett volna lenni! Tudják, hogy Truman az ilyesmiben nem ismeri a tréfát! Nem szeretnék most a pápa bőrében lenni!

— Miért kérem?

—Még kérdi? A detroiti polgármestert sokkal kisebb mulasztásért váltatta le Truman...

Csatlakozom az előttem szólóhoz!

BROWN (részegen dadogva): **Töltsön még egy pohárral... hukk** (csuklik).

TITKÁRNŐ: **Kérem Mister Brown, lekési az ülést. Pont tizenegykor kerül sor az ön felszólalására... Most már háromnegyed mult...**

BROWN (iszik): **Maga... ne sürgessen engem... hukk... Én vagyok Amerika... hukk...**

TITKÁRNŐ: **Hívom a sofőrt, lesegíti a kocsihoz. Mr. Brown...**

BROWN: **Hallja... maga... hukk... tegyen egy poharat az aktatáskámba... hukk...**

●

ELNÖK: **Az Egyesült Nemzetek Szervezetének mai ülését megnyitom. Felszólalásra következik...** (ellágyultan). **Mr. Brown, az Amerikai Egyesült Államok delegátusa... Parancsoljon Mr. Brown, öné a szó...**

BROWN: **Amerika részéről... hukk... a magam részéről is ... hukk... a tisztelt közgyűlésnek... hukk...** (nagy robajjal leül).

ELNÖK (csenget): **Magam részéről megköszönöm Amerika küldöttének emelkedett szavait. Szólásra következik Nicaragua küldötte.**

NIKARAGUA· **Tisztelt Közgyűlés! Az imént hallottuk az emberi humanitás, az igazi emberiesség, a humánus igazság fenkölt és nemes szavait. Teljesen egyetértek az előttem szólóval, hiszen nemcsak Amerika vezető köreinek véleményét tolmácsolta, hanem Nicaragua kormányának felfogását is. Ezért úgy magam, mint kormányom részéről csatlakozom Amerika küldöttének javaslatához.**

ELNÖK: **Uruguay küldötte következik.**

URUGUAY: **Az igen tisztelt amerikai küldött előterjesztését teljes mértékben magunkévá tesszük. Amerika ezzel a felszólalásával ismét megmutatta, hogy szívén viseli az ENSZ sorsát. Mi teljesen önálló és szabad véleménnyel rendelkező nemzetek mindig ilyen útmutatást kapunk Amerikától.**

ELNÖK: **Következik Anglia küldötte.**

ANGLIA: **Őfelsége kormánya nevében meleg szeretettel fogadom azt a nagyjelentőségű javaslatot, amelyet Amerika igen tisztelt képviselője terjesztett az ENSZ közgyűlése elé. Őfelsége kormánya meg van győződve arról, hogy Amerikát ebben a javaslatában is az emberiség üdve, a béke szolgálata vezette. Amikor köszönetemet fejezem ki ezért, egyben mély tisztelettel közlöm, hogy a javaslat egyik pontját nem értettem tisztán. Szeretném, ha erre vonatkozólag a javaslat többi pontjához hasonló világos feleletet kapnánk.**

ELNÖK: **Megkérem tehát Mr. Brown, Amerika igen tisztelt képviselőjét, hogy a tisztázatlan pontot megmagyarázni szíveskedjék. Úgy értette-e, hogy agresszornak kell-e nyilvánítani Iránt és az ENSZ lobogója alatt fegyveresen eljárni, avagy agresszornak kell-e nyilvánítani Vietnamot és az ENSZ lobogója alatt fegyveresen eljárni az emberiesség nevében? Szabadna kérnem, Mr. Brown...**

BROWN: (csuklik kettőt).

ELNÖK (csenget): **Azt hiszem ezekután a kérdés teljesen tisztán áll előttünk. Felteszem tehát Amerika javaslatát szavazásra...** (Taps.) **Köszönöm. A többség Amerika nagyjelentőségű javaslatát elfogadta.**

BODÓ BÉLA

Kis természetrajz

A cseresznye

A cseresznye nagyon ízes gyümölcs mindaddig, amíg az eper ára le nem megy. Kétféle cseresznye van, úgymint: szép cseresznye és csúnya cseresznye. Legtöbbnyire azonban ugyanaz a cseresznye szép is, csúnya is. Szép, amíg az üzletben van, csúnya, amikor otthon kivesszük a stanicliból. A cseresznyében két dolog található, úgymint: mag és kukac. Mag minden cseresznyében van, kukac csak abban, amelyikben keressük. Míg azonban a kukacnak semmi hasznát nem vesszük, a magot messzire lehet köpni, vagy — ha fehér vászonruha van a közelben — kézzel is lehet pöccinteni.

A cseresznye a legillemtudóbb gyümölcs, mert gyakran mosolygós, de hangosan sohasem röhög. Cseresznyéből készül a cseresznyésrétes, amelyet a saját feleségünk csinál a legjobban.

A cseresznye becsületes neve cseresznye. Cseresnyének mondja, aki azt a látszatot akarja kelteni, mintha az ő ükapja nyitotta volna ki Árpád előtt a Vereckei szorost.

Amitől még a KŐ is elpirul

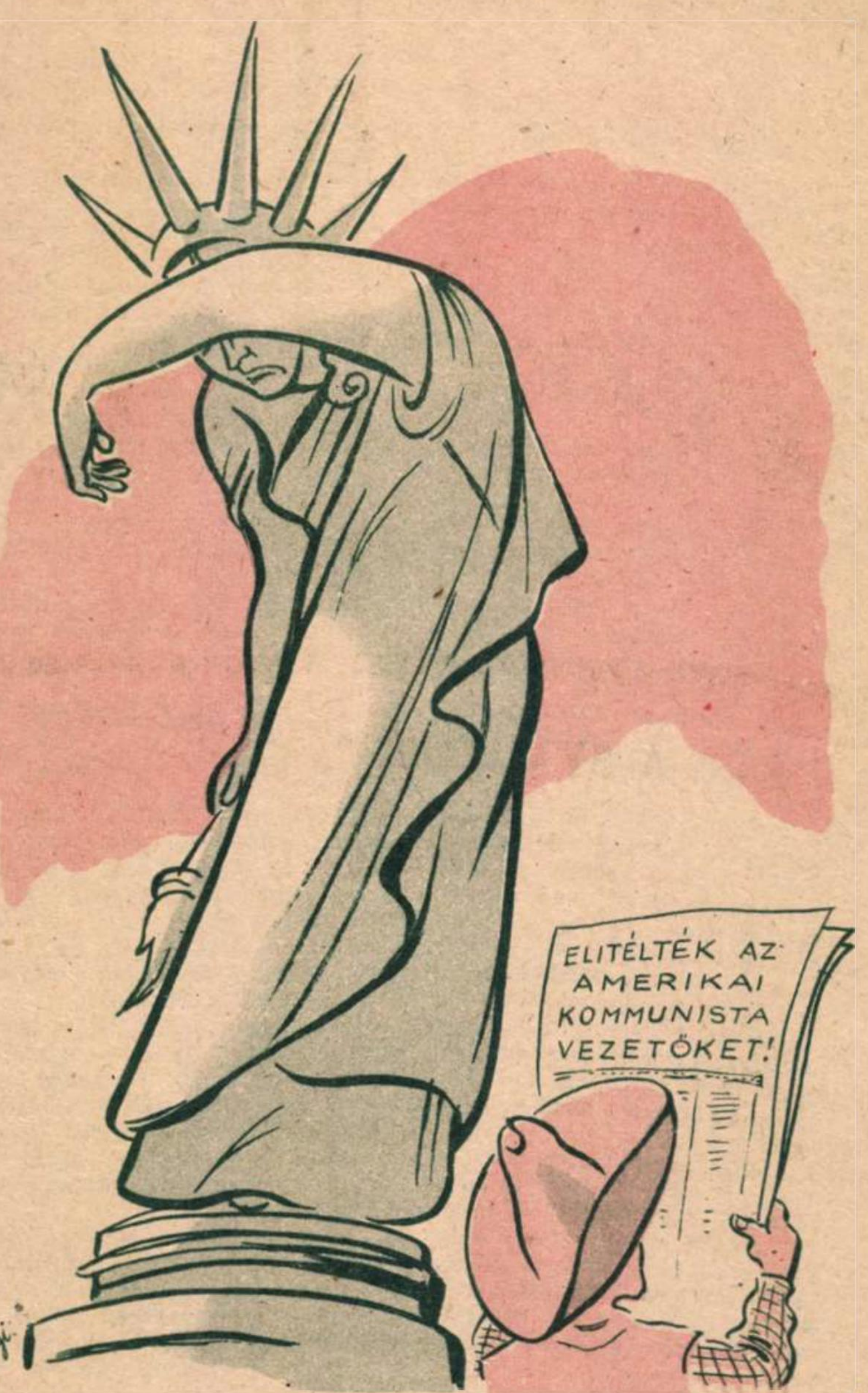
ELITÉLTÉK AZ AMERIKAI KOMMUNISTA VEZETŐKET!

Szabadságszobor: Ezek a Trumanék megint szégyent hoztak rám!

IRATSELEJTEZÉS A HIVATALOKBAN

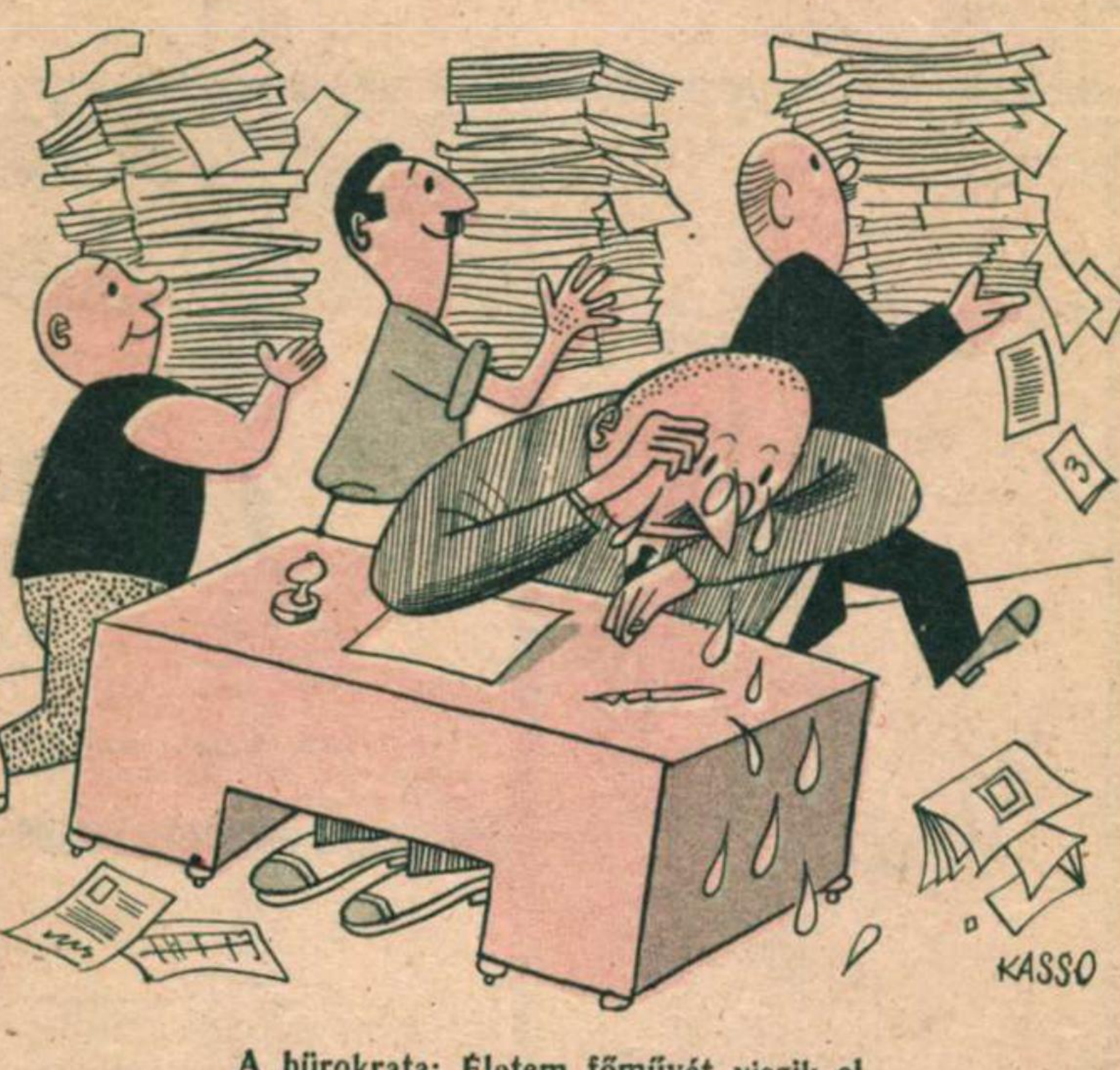

A bürokrata: Életem főművét viszik el...

A fortélyos DISZNÓ

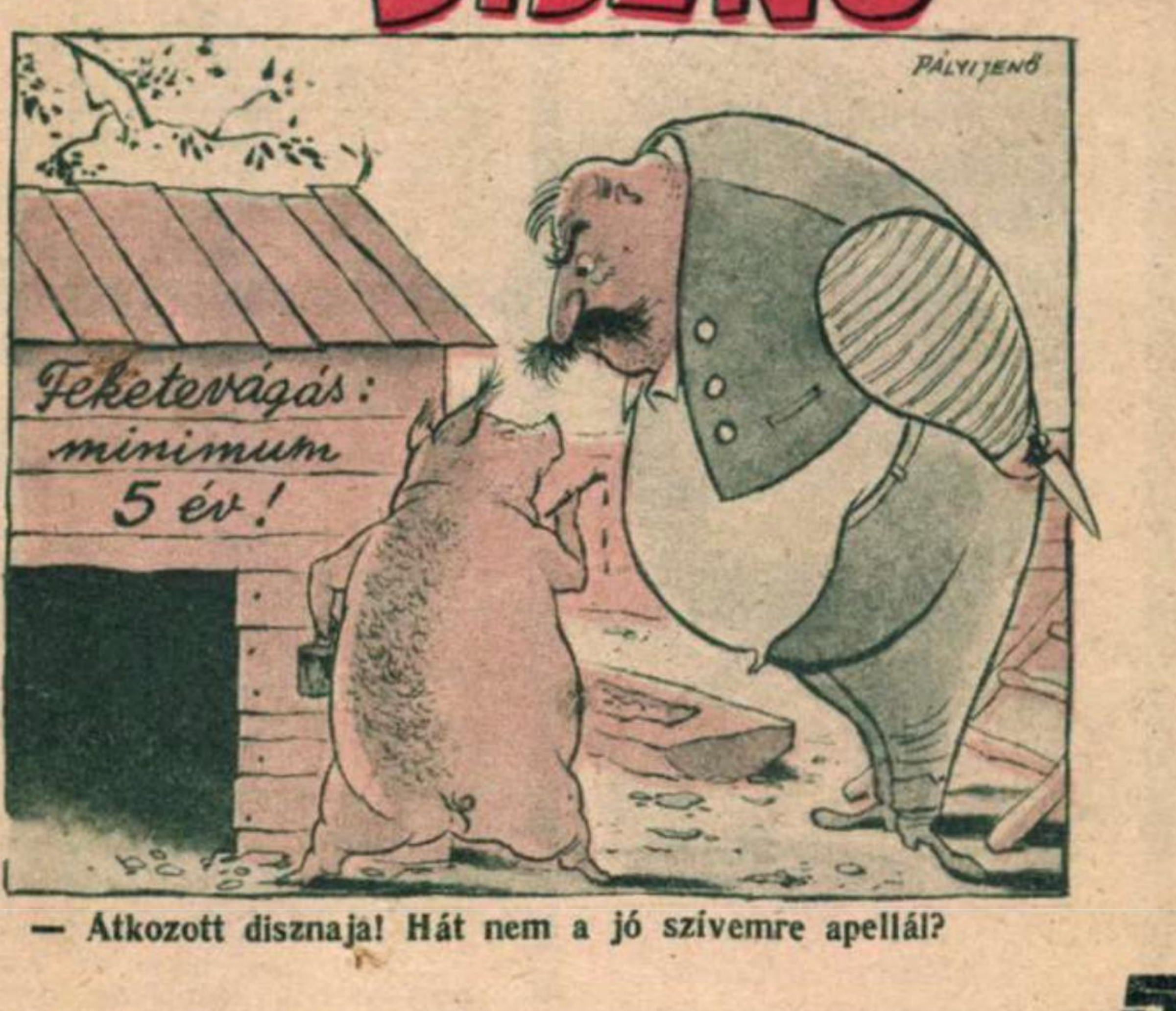

— Átkozott disznaja! Hát nem a jó szívemre apellál?

Le a bürokráciával!

Kedves Elvtársak!

Kántor Ferenc, a Rákosi Művek Motorkerékpárgyárának dolgozója, Szeged, Maros-u. 1. sz. alatt lakik állandó lakásban, munkahelye miatt ideiglenes lakása Budapest, XXI. kerület, Táncsics Mihály-utca 27. sz. Mint minden dolgozó, ő is azt hitte, hogy jogosult tejjegyre és húsjegyre. Ezzel szemben következők történtek:

1. Ideiglenes lakóhelyén nem kapta meg, azt mondták, kérje az üzemben;
2. az üzemben nem adhatták ki a tejjegyet, mert az üzemi jegyelosztó nem kap tejjegyet; nem adhatják ki a húsalapjegyét, mert az Országos Közellátási Jegyközpont rendelkezése szerint, akiknek a 11 vidéki kiemelt városban (Szeged, Miskolc stb.) van állandó lakhelyük, ott kapják meg alapjegyeiket;
3. a budapesti XXI. kerület Kossuth-utcai jegyfiók vezetője igazolást kért a szegedi jegyközponttól, hogy ott nem részesül tejellátásban;
4. a szegedi jegyközpont igazolást kért az igazolás kiállításához a budapesti jegyfióktól, hogy az ideiglenes budapesti lakos nem önellátó tejből Budapesten sem; (nem tart-e véletlenül bp-i ideiglenes lakásában tehenet, kecskét?)
5. a szegedi jegyközpont a budapesti igazolás beérkezte után igazolta, hogy Szegeden felnőttek részére nincs tejjegy rendszeresítve és a szegedi állandó lakhellyel bíró Budapesten ideiglenesen lakó dolgozó Szegeden semmiféle tejellátásban nem részesül;
6. a budapesti XXI. kerületi jegyfiók a szegedi igazolás mellé igazolást kér az üzemből, hogy a dolgozó az üzemben sem részesül sem tej, sem tejjegy ellátásban;
7. húsalapjegyét nem adhatta ki az üzem (lásd a 2. pontot) — menjen Szegedre a húsalapjegyért;
8. a szegedi jegyközpont igazolást kért a budapesti üzemtől, hogy húsalapjegyet nevezett részére nem adta ki;
9. a budapesti üzem igazolására a szegedi jegyközpont kiadta a húsalapjegyet;
10. a Szegeden kiadott húsalapjegyet a Budapest XXI. kerületi jegyfiók nem cserélte át, a budapesti hús-Közértek nem adhatták be;
    indok: minden alapjegy csak a kiadás helyén érvényes;
11. a húsalapjegyet visszaküldték Szegedre.

A dolgozó két lehetőség között választhat: vagy nem eszik húst, csak a heti 10 dkg. adagot, melyet pótjegyére kap, vagy leutazik a húsalapjegyre járó 20 dkg. hús és 10 dkg. felvágottért hetenként Szegedre, illetve postán küldheti fel onnan;

12. a pillanatnyi helyzet a következő: Kántor Ferenc sem tejet, sem húst nem kap, de reménykedve szerzi be az újabb és újabb igazolásokat;
13. nem volna lehetőség mindent egyszerűbben és tényleg minden eshetőségre gondolva megszervezni?

Szabadság!

Pintér Gyula állomásvezető,

RM Motorkerékpárgyár

Röplabdapálya — ami van, de nincs!

Vállalatunk a „Kultúra Külkereskedelmi Vállalat" a volt Pannonia-szálló épületében székel. Van egy férfi és egy női röplabda csapatunk. Beneveztünk a VIII. kerületi röplabda-bajnokságra, de az edzéseket sajnos nem tudjuk megtartani, mert nincs pályánk.

Szerencsére felfedeztünk a szomszédban, alig húsz méterre tőlünk egy röplabda-pályát, amely az Eötvös Lóránt Egyetem természettudományi karának tulajdona. Sportfelelősünk átment az egyetemre. Hetente egyszer akartuk igénybe venni.

A portás azt mondta, hogy menjek a szakszervezeti titkárhoz a D. épületbe. Megkerestem a D. épületet és a szakszervezeti titkárt. A szakszervezeti titkár közölte velem, hogy az ügy nem rá tartozik, hanem a sportfelelősre, aki a B. épületben székel. Megkerestem a B. épületet, de a sportfelelős éppen házon kívül volt. Vártam rá egy félórát, mire a sportfelelős kijelentette, hogy már nem sportfelelős, de ha még az is volna, akkor sem tudna dönteni az ügyben, mert a pálya felett a DISZ rendelkezik, pontosabban a DISZ sportfelelőse az A. épületben, a harmadik emeleten. Felkutyagoltam a harmadik emeletre. Nem tudták merre van a DISZ sportfelelőse. Csak egy valaki tudott felvilágosítást adni: a portás, viszont az a földszinten lakott. A portásfülkében megtudtam, hogy az illető, mivel már nem volt órája, hazament.

Nem akartam eredmény nélkül hazamenni, hát megkerestem a párttitkárt a C. épületben. A párttitkár elvtárs újra a szakszervezeti titkárhoz küldött. Visszamentem tehát a D. épületbe. A szakszervezeti titkár kijelentette, hogy ők nem bürokraták. Éppen ezért adjak be egy kérvényt a dékáni hivatalba, és majd a döntésről értesíteni fognak.

Nem adtunk be kérvényt, mert jól ismerjük az ilyen előzmények után beadott kérvény sorsát. Azóta is fájó szívvel nézzük a tőlünk húsz méterre fekvő, üresen unatkozó szép sportpályát.

ANTAL SANDOR

a „Kultúra" sportfelelőse

Kedves elvtársak!

A közelmúltban szükségünk volt öt kilogramm technikai szalmiákszeszre, ezért egyik emberünket „megrendelőjegy"-gyel, pénzzel ellátva a közelfekvő Pétfürdőre, a Péti Nitrogénművekhez útbaindítottuk, mivel ez a legközelebbi beszerzési forrás. A megbízott a Péti Nitrogénművektől átvette az öt kilogram szalmiákszeszt, kifizette, amiről szabályszerű, hivatalos számlát kapott.

Minden gyarló ember azt hihetné, hogy a szalmiákszesz átvétele, kifizetés nyugtázása után a szalmiákszesz-ügy befejezést nyert. De nem így történt. A szalmiákszesz átvétele után két nappal a Péti Nitrogénművek cégjelzéses papírján „tiszteletteli" értesítettek bennünket, hogy megbízottunknak saját kezébe átadták az öt kilogramm szalmiákszeszt, melyet ő a mi fuvarosunkkal szállíttatott el, a mi edényzetünkben. Ezt az értesítést, — amire semmi szükség nem volt, — mi kellő tisztelettel körülcsodáltuk, már csak azért is, mert a levél végén két cégszerű aláírás felett ez a jelszó díszelgett: „Munkaversennyel a szocializmusért!"

Nem, még most se fejeztem be! Másnap ismét küldemény érkezett a Péti Nitrogénművektől. Egy szabályszerű cégjelzéses „számla", mely egész terjedelmében, cégszerű aláírásokkal, bélyegzővel ellátva igazolta, hogy mi igenis átvettünk saját fuvarossal, saját edényzetben öt kilogram technikai szalmiákszeszt, melynek ára 7,86 forint. Hogy kételyeink ne támadjanak esetleg ennek a nagyhorderejű kereskedelmi ügyletnek mikénti befejezéséről, azért a számla alján szerényen meg van jegyezve, hogy: „A 75. sz. elismervény-másolat alapján befizetve!"

Ennyi történt eddig! Jogos félelmünkben most a Ludas Matyin keresztül kérjük a Péti Nitrogénműveket, hogy a befizetett 7,68 forint elkönyvelési módjairól már ne küldjön nekünk értesítést. De kérjük arra is, hogy máskor, hasonló egyszerű ügyleteknél mellőzzék a szükségtelenül végzett munkát, takarékoskodjanak az idővel, munkaerővel, papírral és postaköltséggel egyaránt, mert csak így biztosíthatnak alapot mindannyiunk jelszavának: „Munkaversennyel a szocializmusért!"

HEINLEIN TIBOR
VÁRPALOTA, BAJTÁRSI SZÁLLÓ

Kedves Ludas Matyi!

A felszabadulás után kértük a pécsi MÁV igazgatóság üzletvezetőségét, hogy Antalszállás megállónál építsenek várótermet, amit meg is ígértek, ám az ígéret azóta csak ígéret maradt. Pedig Antalszálláson keresztül komoly forgalom van és a Bőszénfa községi téglagyárban a községből is rengetegen járnak.

A pécsi üzletvezetőség annakidején kérte, hogy a lakosság is járuljon hozzá építőanyaggal, munkával és aki bírja, egy kis pénzzel. Az építőanyag (tégla, cserép, stb.) — hozzájárulás a lakosság részéről megtörtént, azóta is ott hever az állomás körül, az igazgatóságtól gyakran kijönnek s ilyenkor elhangzik az ígéret, hogy lesz váróterem, azonban a rengeteg ígéret dacára is, a fölhalmozott építőanyag ellenére is, a váróterem máig is késik.

Az antalszállási utasok pedig azóta is télen, nyáron, esőben, hóban, szélben, fagyban, viharban várják az antalszállási állomáson az almafák alatt a vonatot. Mindenesetre nem ártana, ha a pécsi üzletvezetőség is ismerné azt a régi magyar közmondást: — Az ígéret szép szó, ha megtartják úgy jó.

Horváth János

Antalszállás, 30-as helyrajzi szám

Ludas Matyi
Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3
Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

KASSO-Sándor: Nyári örömök

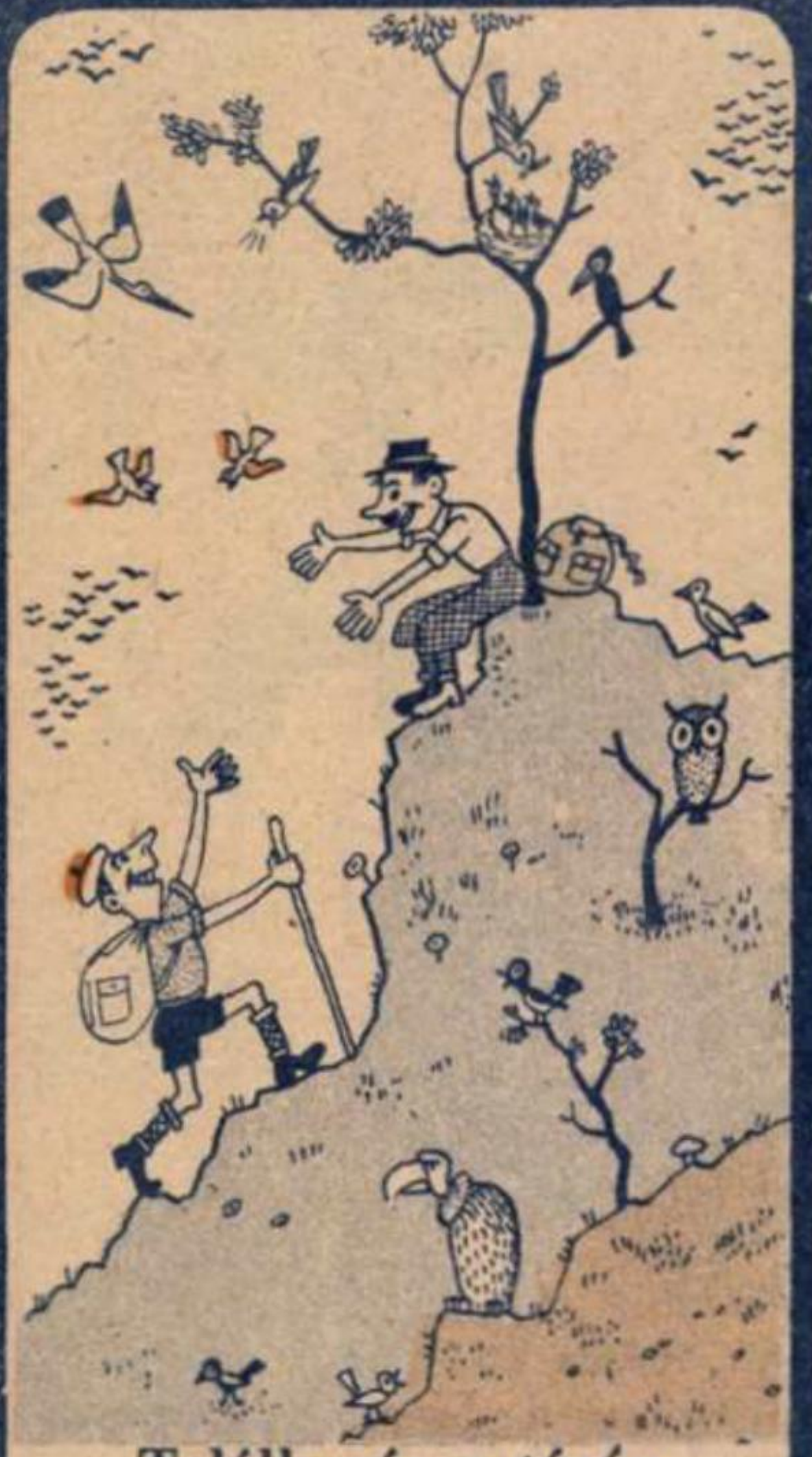

Találkozás a túrán

— Szervusz öregem! Hát te hogy kerülsz ide, ahol a madár se jár?

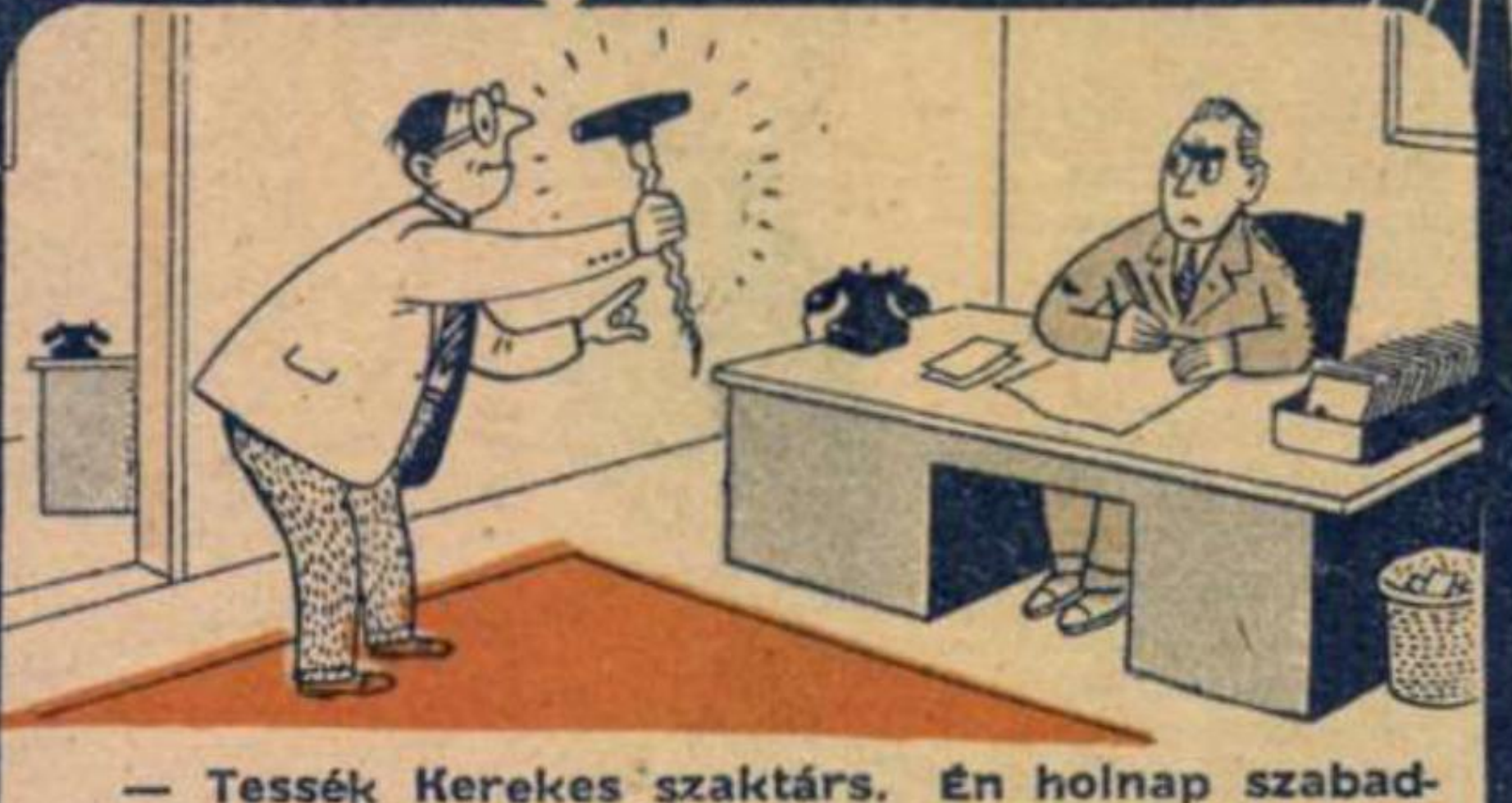

— Tessék Kerekes szaktárs. Én holnap szabadságra megyek, azt mondták, maga veszi át a munkámat.

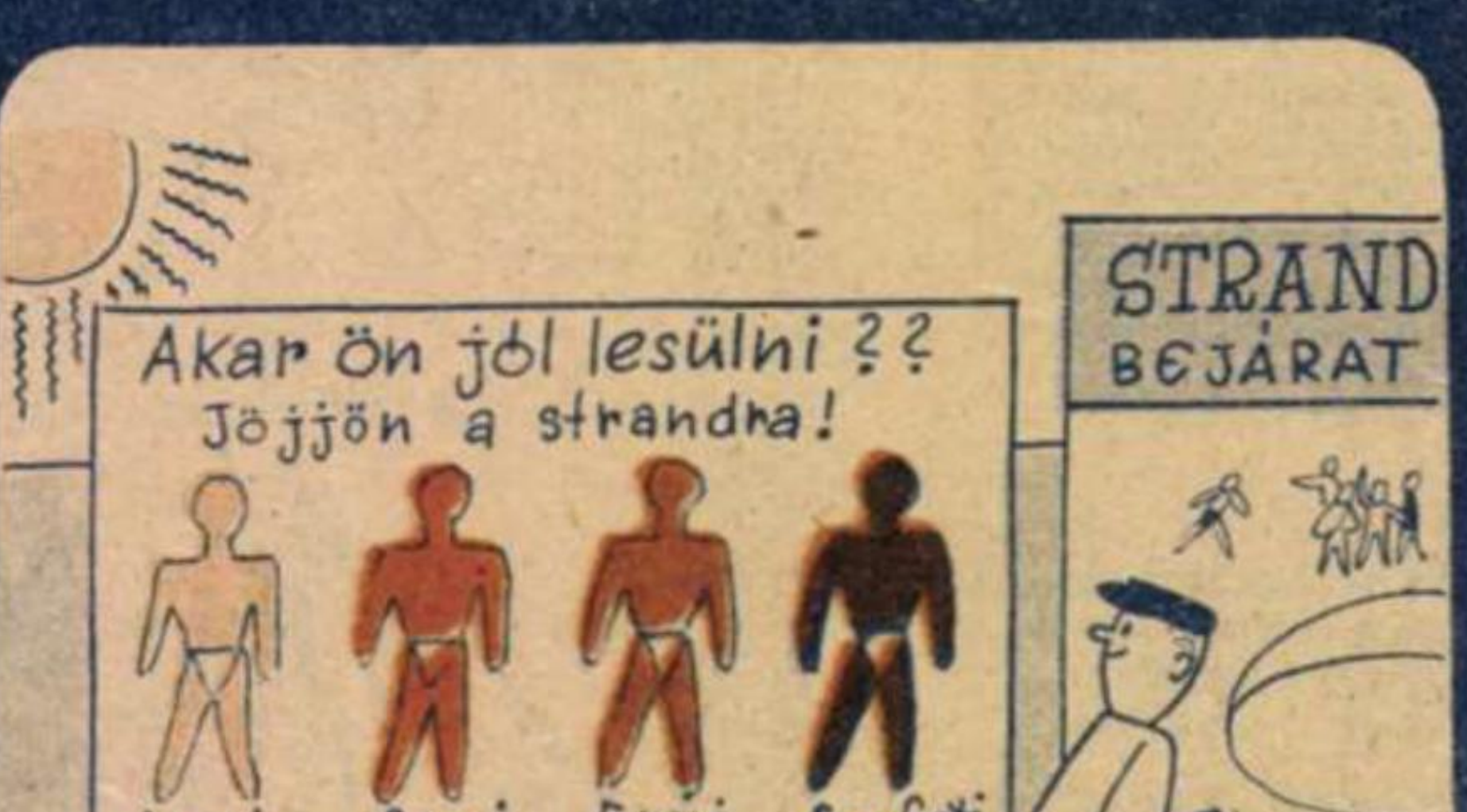

ÖTLETES STRANDREKLAM

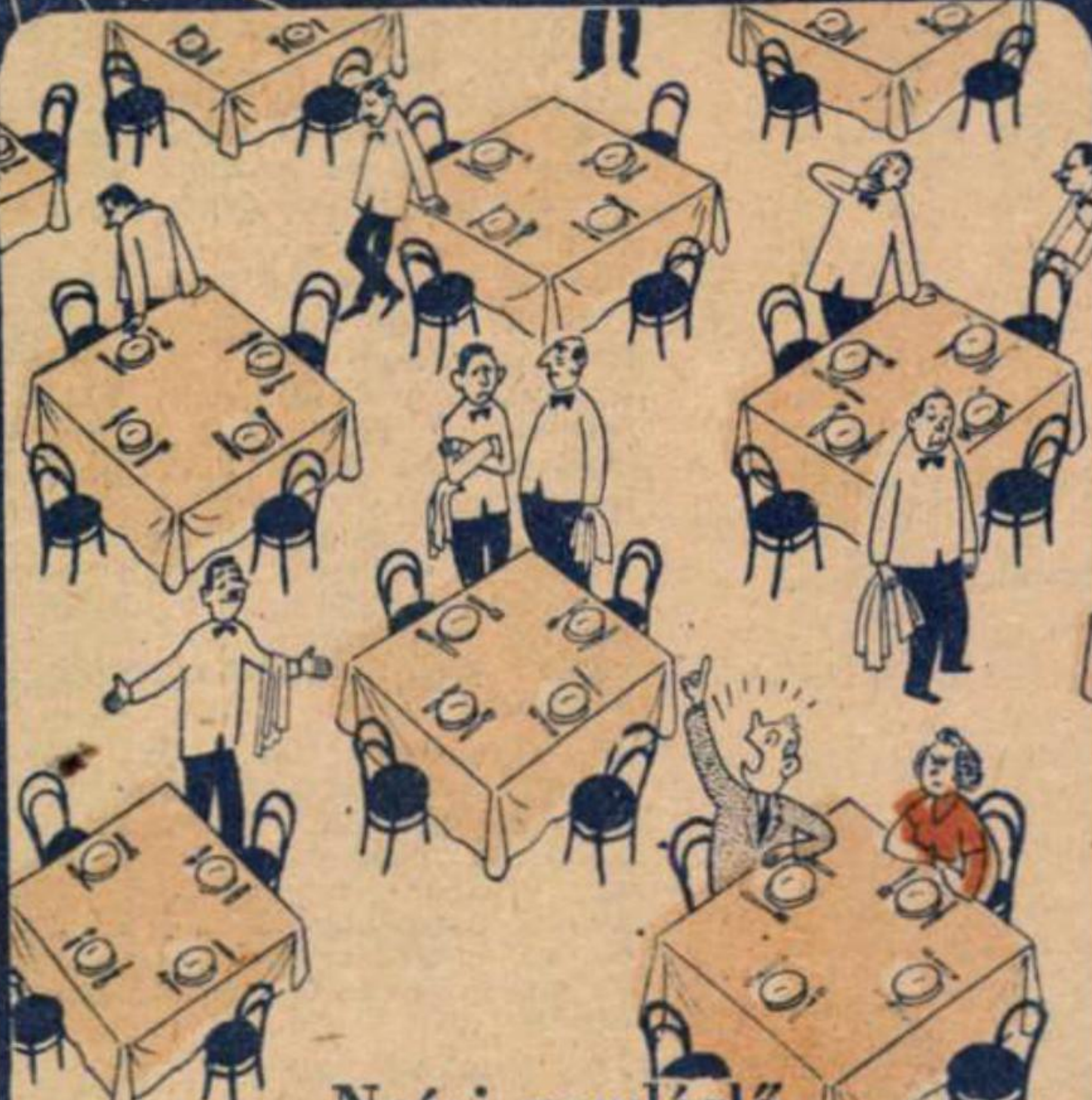

Nyári vendéglő

Minden pincér: Nem jöhetek, kérem. Ez az asztal nem hozzám tartozik.

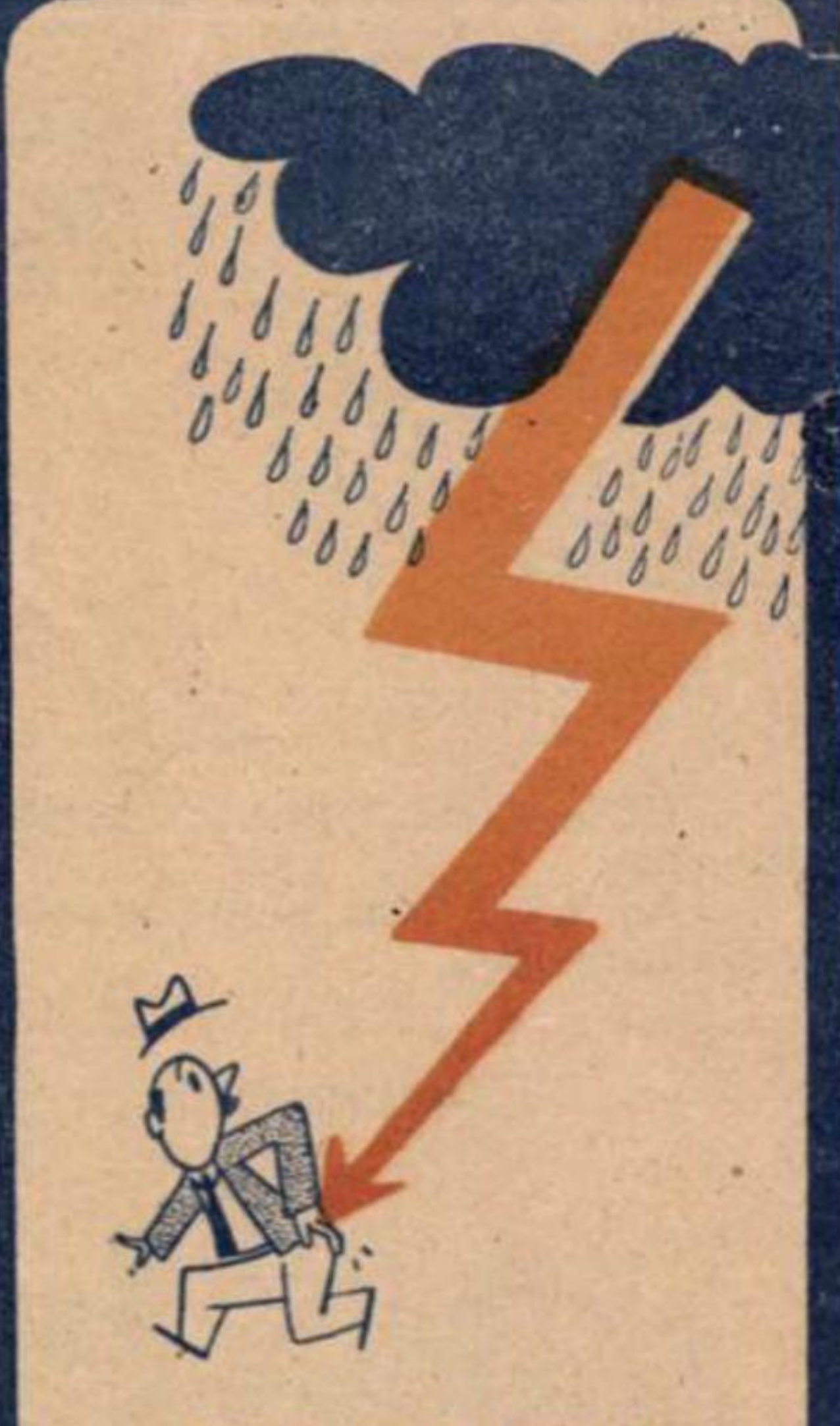

NYÁRI VILLAMTRÉFA

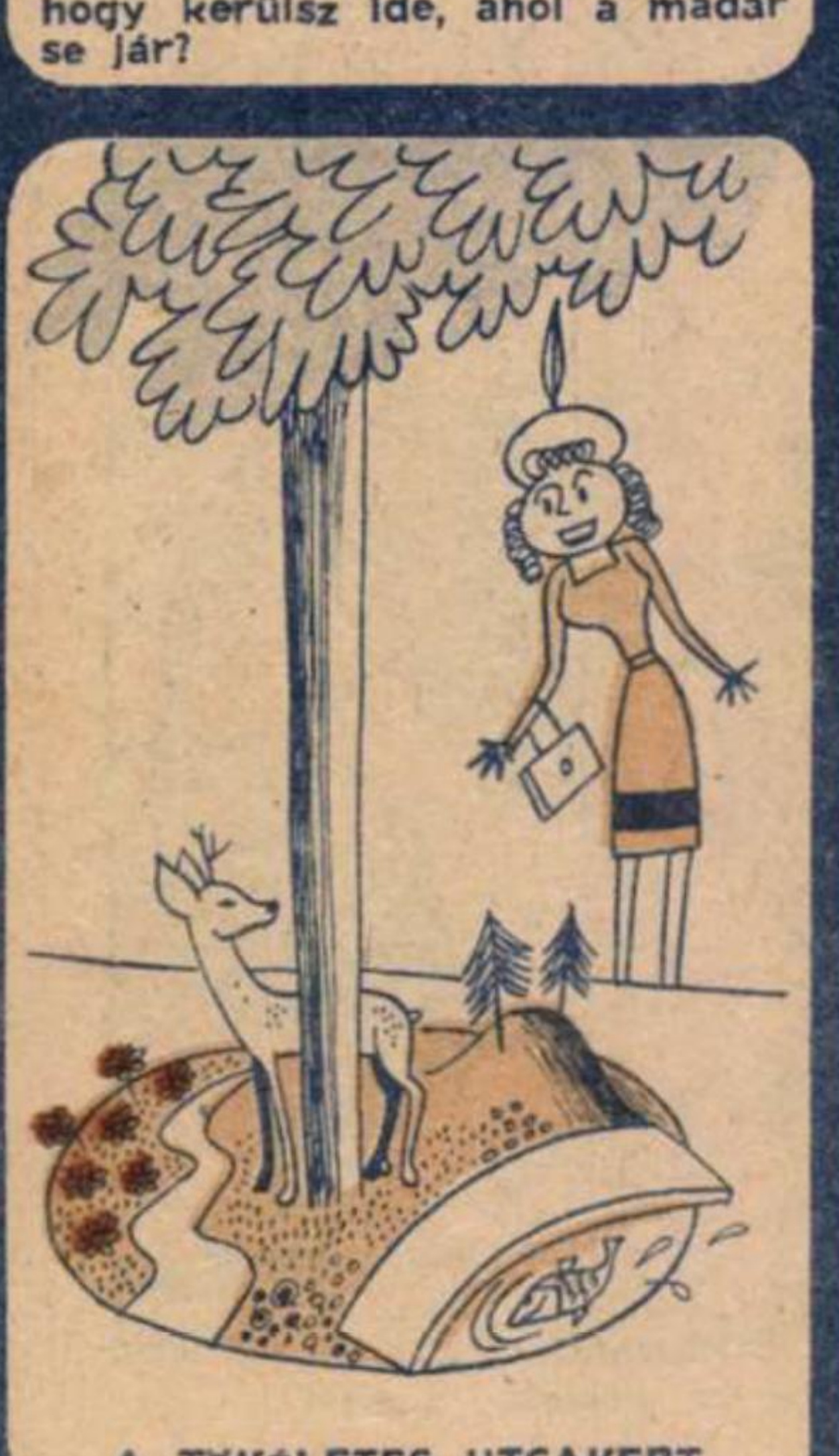

A TÖKÉLETES UTCAKERT

Egy szerelmes fiatalember

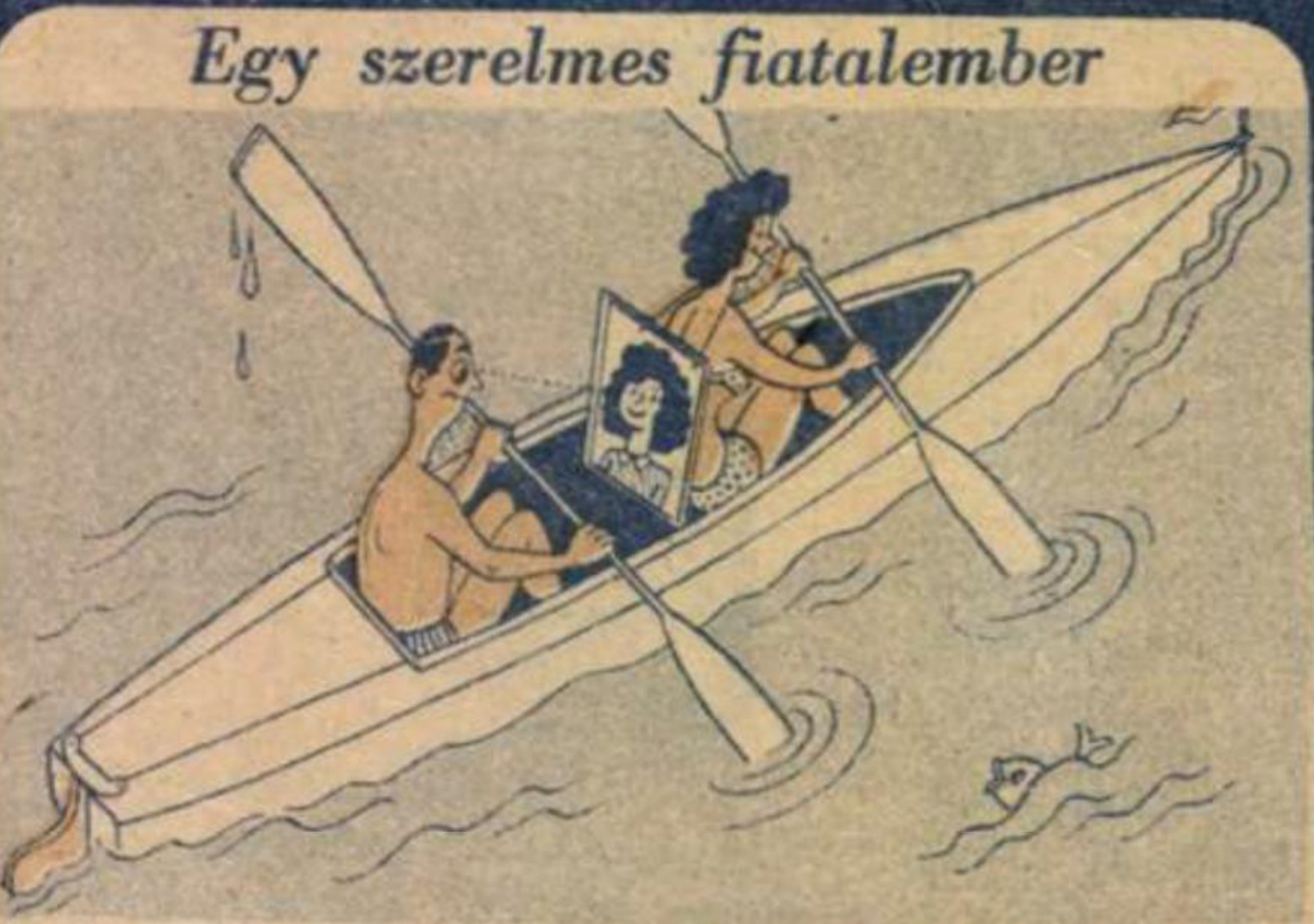

...aki nem bírja ki, hogy kajakozás közben nem láthatja Mancikája bájos arcát.

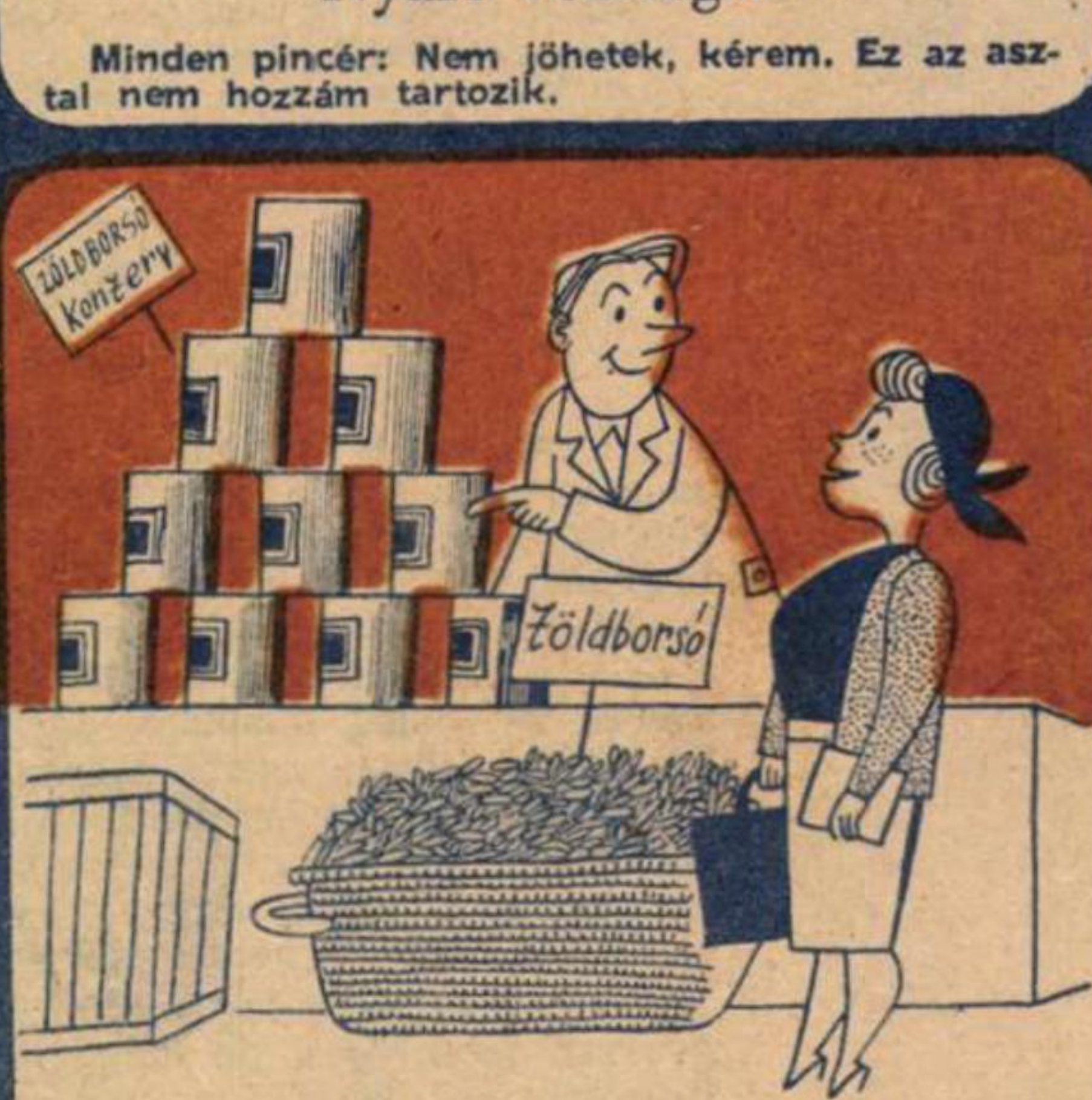

(A zöldborsó-idényre dobták piacra az idén a zöldborsó-konzervet.)

— Friss ez a zöldborsó itt a kosárban?
— Ma reggel érkezett. De a konzervet ajánlom, azt most délben hozták.

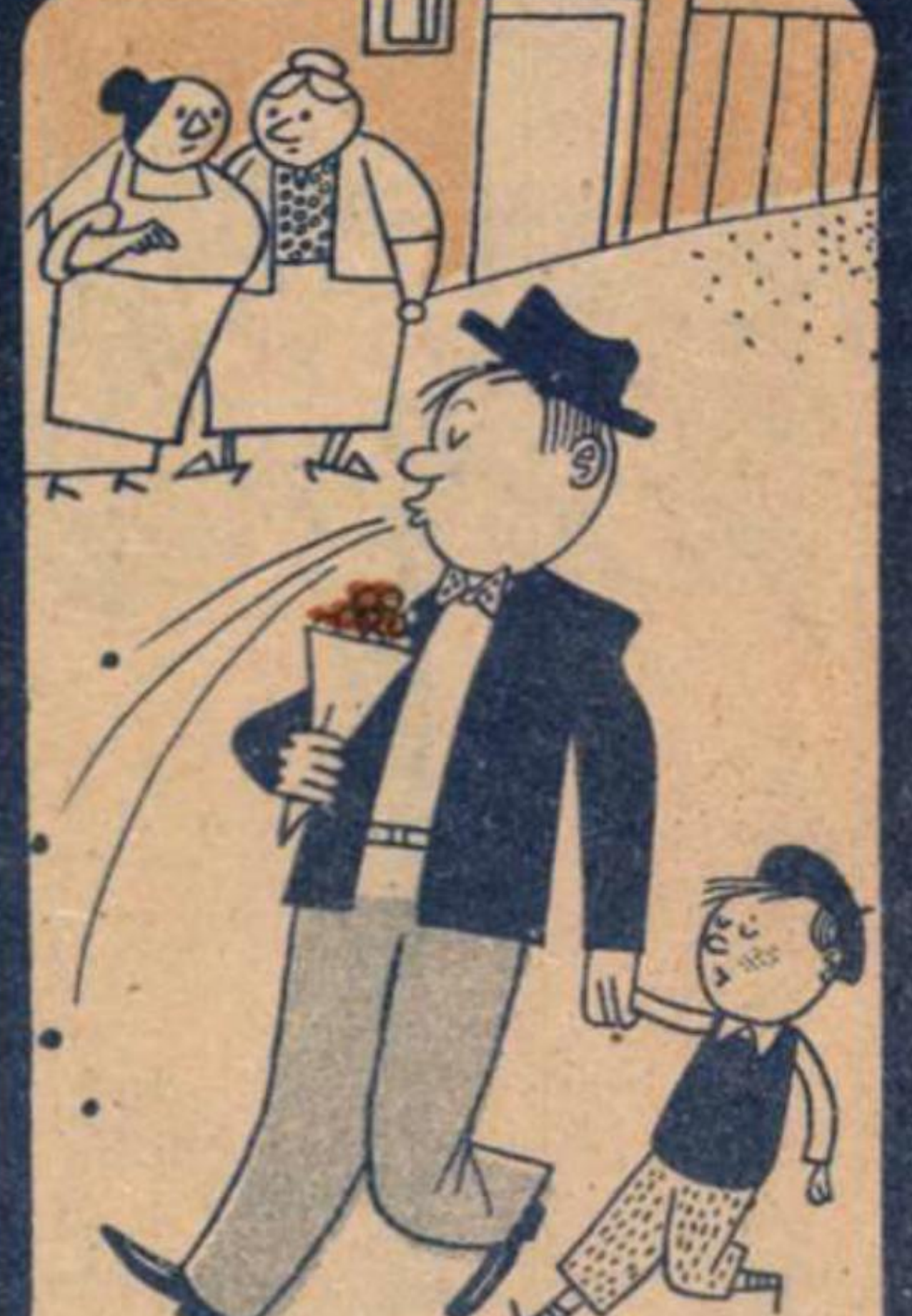

CSERESZNYESZEZON

— Nézd a kis Pistikét! Kiköpött az apja!

A bacillusgazda

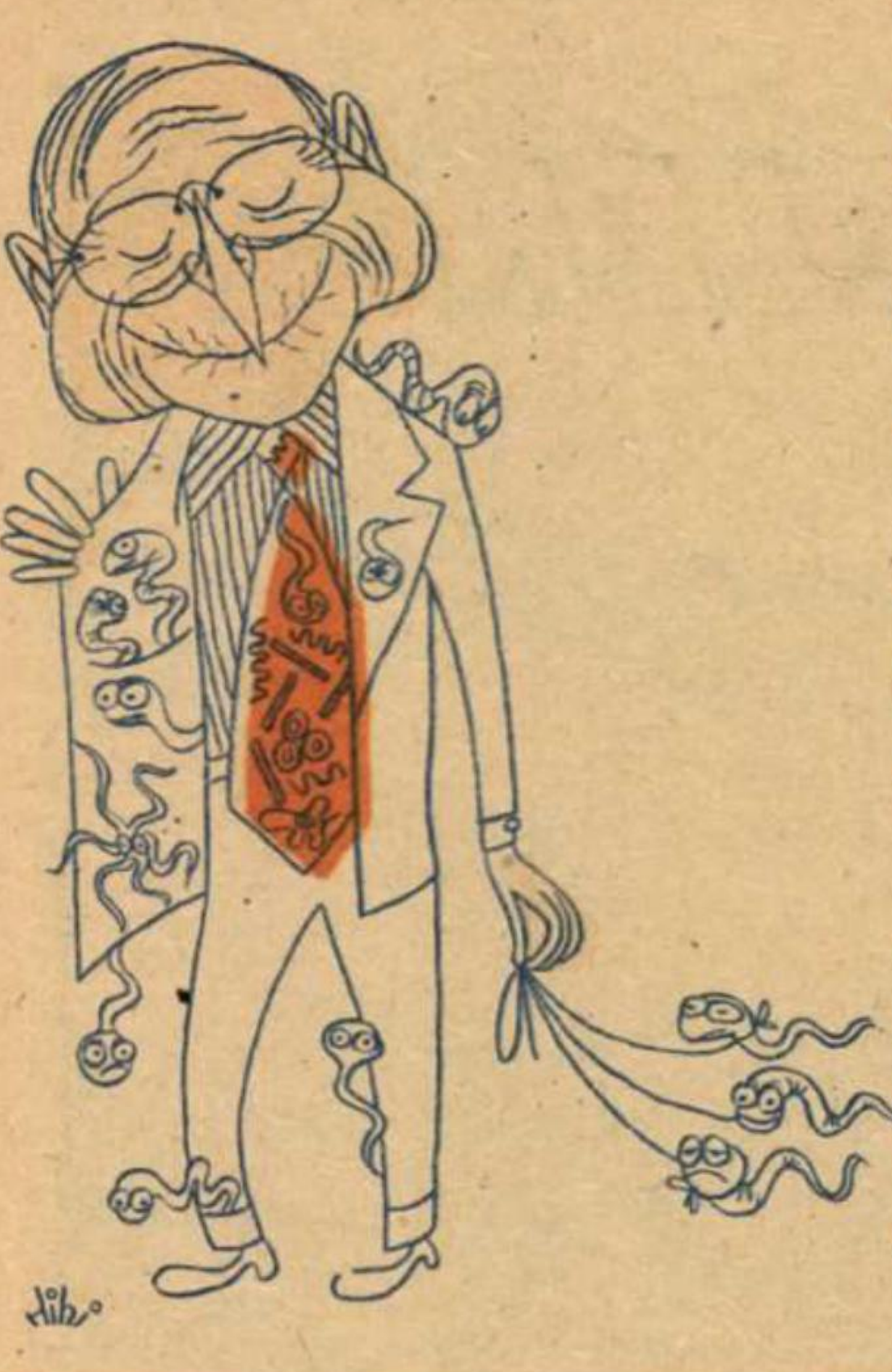

KIS KABARÉ

SAMU BÁCSI (szórakozottan): Van egy kis időm, most megszállnám Hongkongot.

JOHN BULL (nagyothallónak tetteti magát): Grönlandot?

SAMU BÁCSI: Nem, azt a múlt héten szálltam meg. Hongkongot. Há mint hazaárulás, o mint orozva, mint népelnyomás...

JOHN BULL (mogorván): De Samu! Amerikai csapatokat akarsz partratenni Hongkongban?

SAMU BÁCSI: Miért ne? Ma már rengeteg helyen vannak amerikai csapatok, még Amerikában is...

JOHN BULL: De Samukám, elfelejted, hogy Hongkongot én tartom megszállva!

SAMU BÁCSI: Dehogy felejtem el! Hiszen éppen arról jutott eszembe!

JOHN BULL (dühbe jön): Megőrültél, Samu? Már tőlem is lopni akarsz? Hiszen te egy fokkal rosszabb vagy még a tolvajnál is!

SAMU BÁCSI: Micsoda? (Hirtelen megragadja John Bull kezét.) Köszönöm Johnnykám!

JOHN BULL (meghökkenve): Mit köszönsz? Azt köszönöd, hogy azt mondtam, hogy egy fokkal rosszabb vagy még a tolvajnál is?

SAMU BÁCSI: Igen. Mert a fokról eszembejutott, hogy a Fokföldön még nincsenek amerikai csapatok...

Az árvák javára

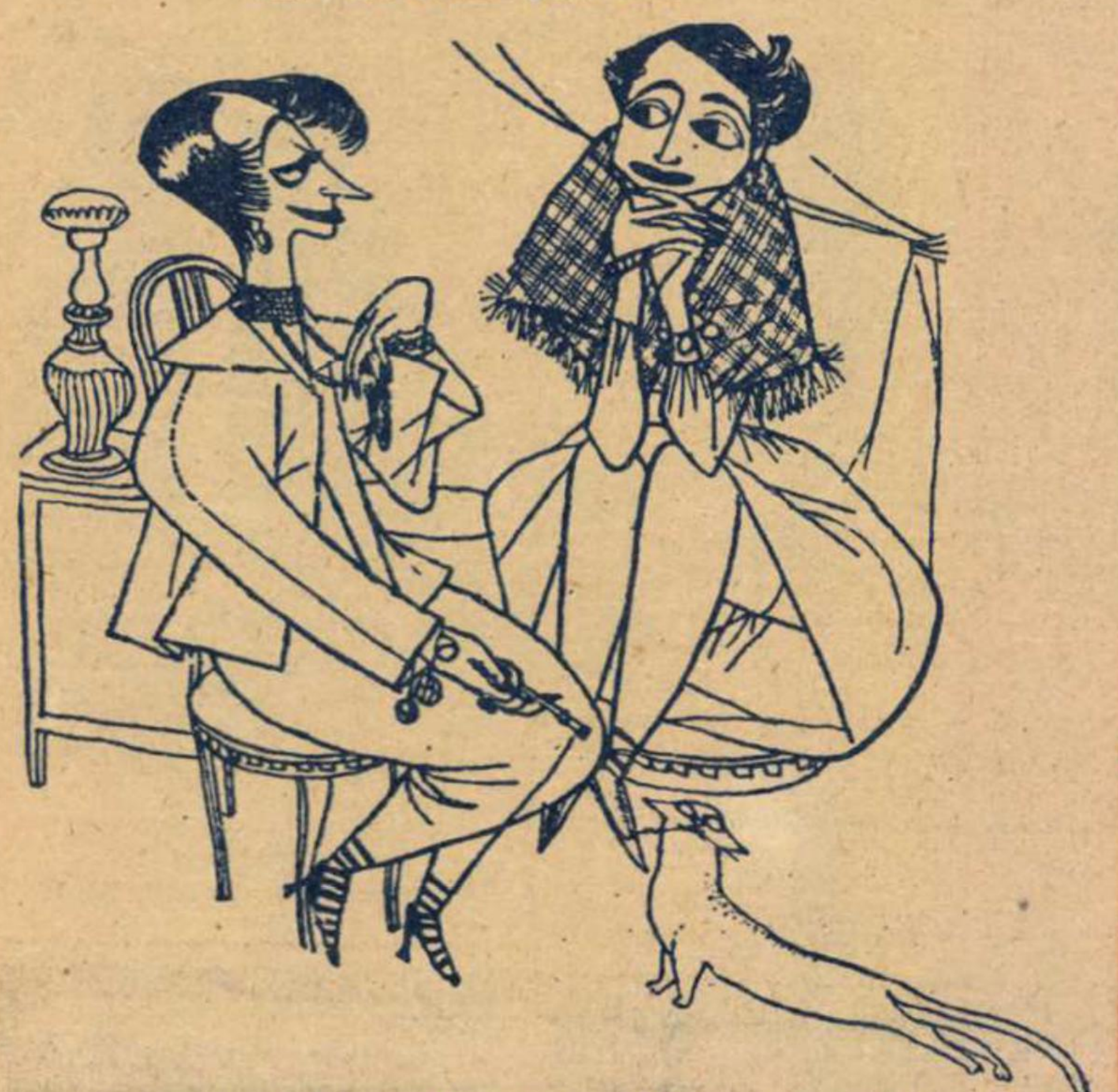

— Az estélyi ruhám ötszázezer lírába került, s az estély jövedelme ezernél több lírára rúgott.

(Scarpelli rajza az „Umorismo" című olasz rajzgyűjteményből.)

A LEGIFJABBAK

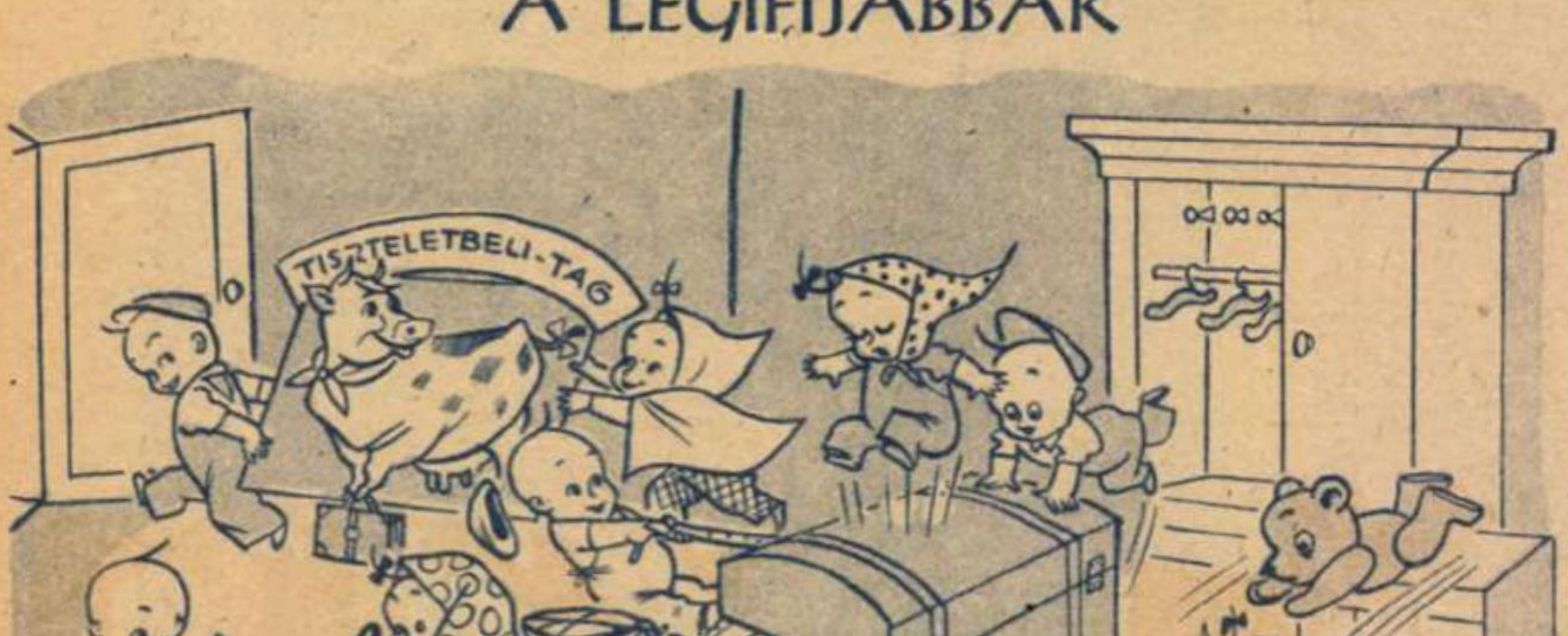

gyermeküdülőbe mennek, hogy a papáknak és mamáknak zavartalan pihenőt biztosítsanak.

TOTO
TOTO
Kapható: minden
faluban...
városban...
postahivatalban, trafikban, Orsz. Takarék fiókjaiban stb.
MINDENÜTT
nyerhet
TOTO
tippszelvénnyel!

Két nagykövet Teheránban

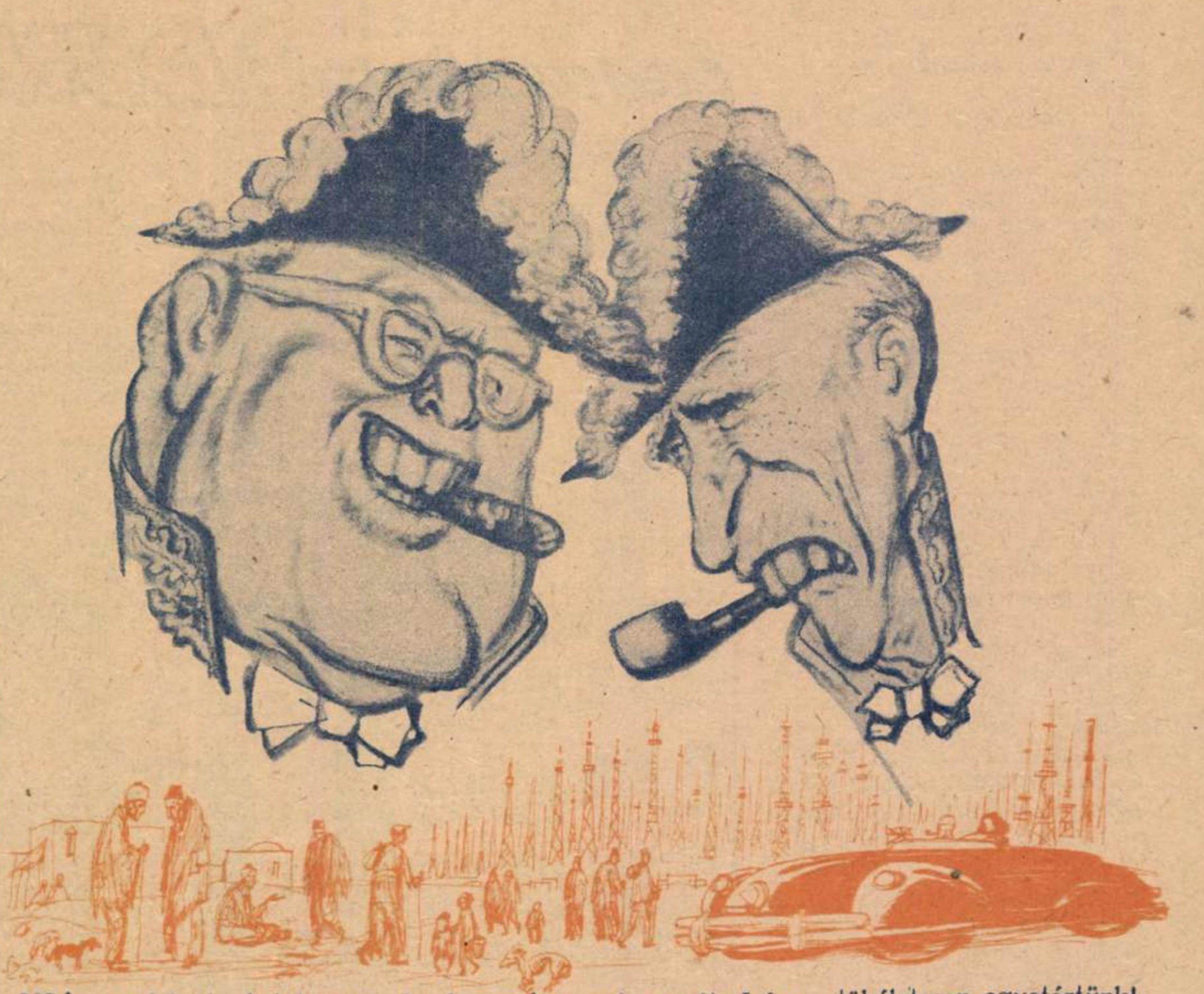

USA-nagykövet: Azt hiszem, ha kimondom ezt a szót: Irán — tökéletesen egyetértünk!
Angol nagykövet: Igen, egyet értünk. Az olajat...

EGYÉNI NYARALÓ

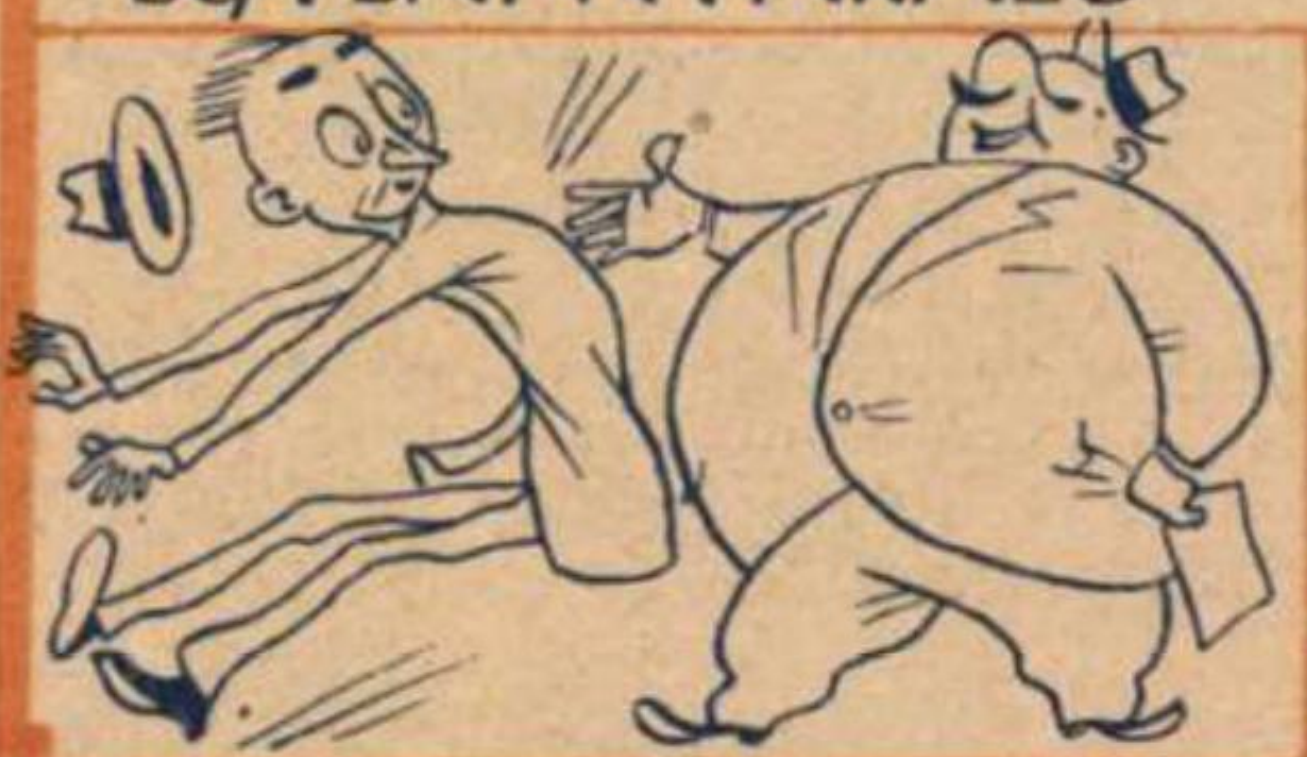

— Nézd, öcsém — csapott hátba a jó multkoriban Gazsi bácsi — én nem leszek beutalt nyaraló! Van egy pár forint megtakarított pénzem, inkább olyan helyre megyek el, amit én választok, ott lakom, ahol akarok, azt eszem, ami nekem jólesik.

— De Gazsi bácsi — próbáltam ellenvetni — beutalásnál is lehet válogatni, a beutalt nyaralók mindig elégedetten, meghízva térnek vissza szabadságukról és...

— Mesebeszéd — zárta le a vitát Gazsi bácsi — én így nyaralok, ahogy mondtam. Kivettem egy szobát teljes ellátással. Mátrafüreden egy középbirtokosnál, bizonyos Varga Gergőnél. Kifizettem a kétheti teljes ellátást. Tudod mi lesz ott? Reggel fölös kávé foszlós kaláccsal, vajjal és szalonnával, tízóraira tej akószámra, ebéd friss főzelék, töltöttkáposzta, vagy sertésoldalas, vagy borjúpörkölt. Nézd, az ilyen kulák hol levág feketén egy malacot, hol a sötétben egy borjút. Estére meg lesz tyúkleves, esetleg kacsa. És gyümölcs a fáról. Szóval így nyaralok!

Ez a beszélgetés mintegy nyolc napja zajlott le köztem és a konzervatív Gazsi bácsi között. Ma este, úgy 11 óra tájban, kopogtattak ajtómon. Kinyitottam. Alig ismertem rá Gazsi bácsira. Csontig soványodva, kialvatlanul állt előttem.

— Mi történt? — tessékeltem befelé.

Gazsi bácsi lerogyott egy székre és hadarva mesélni kezdett.

— Képzeld, megszöktem a nyaralásból.

— Hogy-hogy?

— Becsapott a kulák! Felvette a sok pénzt és alig adott enni. Savanyú tej, fekete kenyér, tavalyi bab, tavalyi krumpli, tavalyi borsó... Vaj, zsír, sehol... A jó falatokat ők ették meg, amikor bezárkóztak a konyhába... Nem láttam én ehető húst, amióta eljöttem Pestről.

— Szóval ez lett a feketevágásból? — ingerkedtem.

— Ezek csak egy marhát vágtak le, amíg ott voltam. Engem! 35 forintot fizettem naponta.

— Na és a lakás? — érdeklődtem.

Gazsi bácsi mintha nem hallotta volna a kérdésem, mániákusan vonzódott az asztalomon heverő, jó szagokat sejtető kis csomag felé.

— Ja a lakás? Hát tele volt hangyákkal. Éjjelente szabályos ütközeteket folytattak velem. A gyalogság mellett repülőhangya-osztagokat is bevetettek ellenem. Nyolc nap után nem bírtam tovább — elszöktem...

Gazsi bácsi közben teljesen a csomag mellé keveredett.

— Te, mi van ebben az izében? — kérdezte.

— A feleségemet látogattam meg, egy kis útravalót csomagolt nekem vacsora maradványából.

Gazsi bácsi szó nélkül nekiesett a hideg sülttel megrakott kenyérnek. Teleszájjal kérdezte:

— Hol nyaral a feleséged?

— Mátrafüreden. Ugyanott, ahol te voltál. Ő beutalt nyaraló...

TARDOS PÉTER

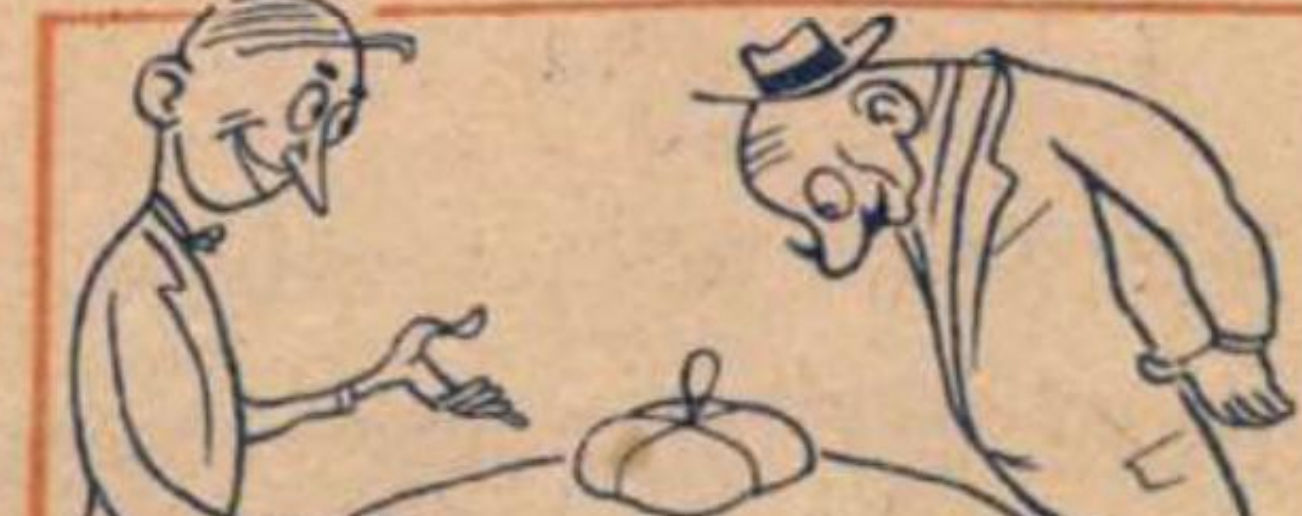

Aminek nem szabadna lennie

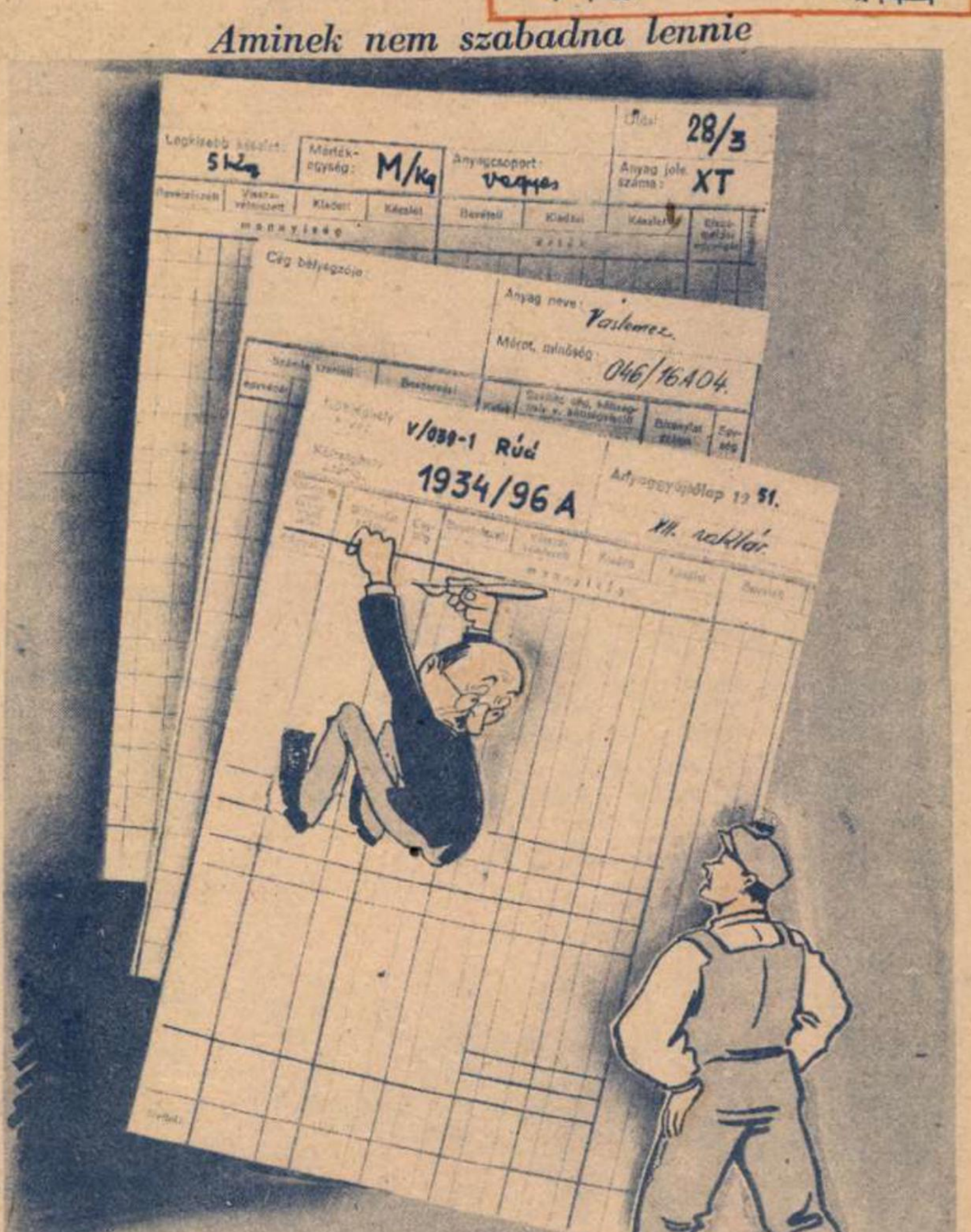

— Hallja, maga rubrikás ember, az anyagom már egy hete beérkezett, meddig várjak még rá?

— De kérem, láthatja, hogy nekem is mennyi munkám van vele! Bevételezem, főkönyvezem, leiktatom, kiutaltatom és három nap múlva kész.

Ezen az oldalon megírtuk már, hogyan készül a cipő (ha cipőgyárban voltunk), megírtuk már, hogyan készül a selyem (ha szövőüzemben voltunk), hogyan készül a gyalupad, (ha gépgyárban voltunk). Most meg kellene írnunk, hogyan készül egy város, mert Dunapentelén voltunk.

Város nem úgy készül, hogy felépítenek egy házat, azután melléje egy másodikat, majd egy harmadikat. Igy csak laikus kezdene várost építeni. Város egyszerre épül. Egyidejűleg kezdik meg egész utcasorok építését, egyszerre emelkednek a falak mindenfelé. Az embernek az az érzése, hogy végülis félóra alatt lesz kész a város teljesen; — mondjuk — három órakor 15.000 ember még kilincseket fog szidolozni, félnégykor készen lesz a város: be lehet rajzolni a térképekre a régi Dunapentele mellé és be lehet írni a lexikonokba.

Aki a város „Dunai Vasmű" feliratú íves kapuját átlépi, valójában a jövőbe lép. Roppant izgalmas érzés, éppoly izgalmas, mint a látvány, amelyet nyüzsgő munkáshadaival, csodálatos gépeivel és máris pezsgő életével az épülő Pentele nyújt.

*

Mindenesetre különös város. Város, ahol még nem született senki, nem halt meg senki, város, ahol nem zajlott le emlékezetes csata, sem konferencia, város, amelyhez semmiféle történelmi esemény nem fűződik, mégis nevezetes, híres város. Nevezetes arról, hogy nem volt, hanem LETT, VAN és LESZ, örök dicsőségére azoknak, akik teremtő munkájukkal építették, és a hála térképre varázsolt jeleként azok iránt, akik lehetővé tették, hogy felépüljön.

Ludas Matyi DUNAPENTELÉN

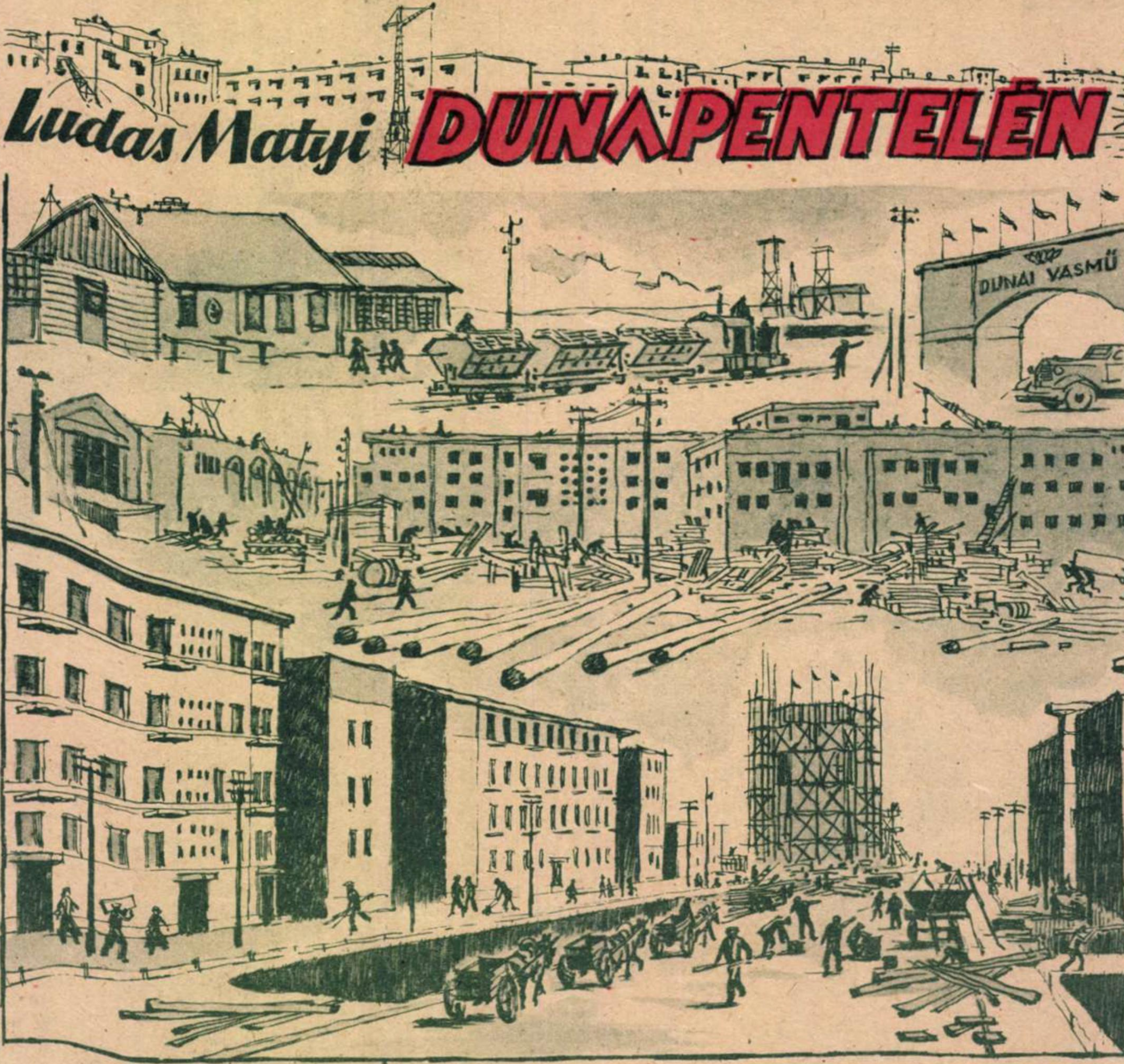

Egy oldal PÁLYI JENŐ vázlatkönyvéből

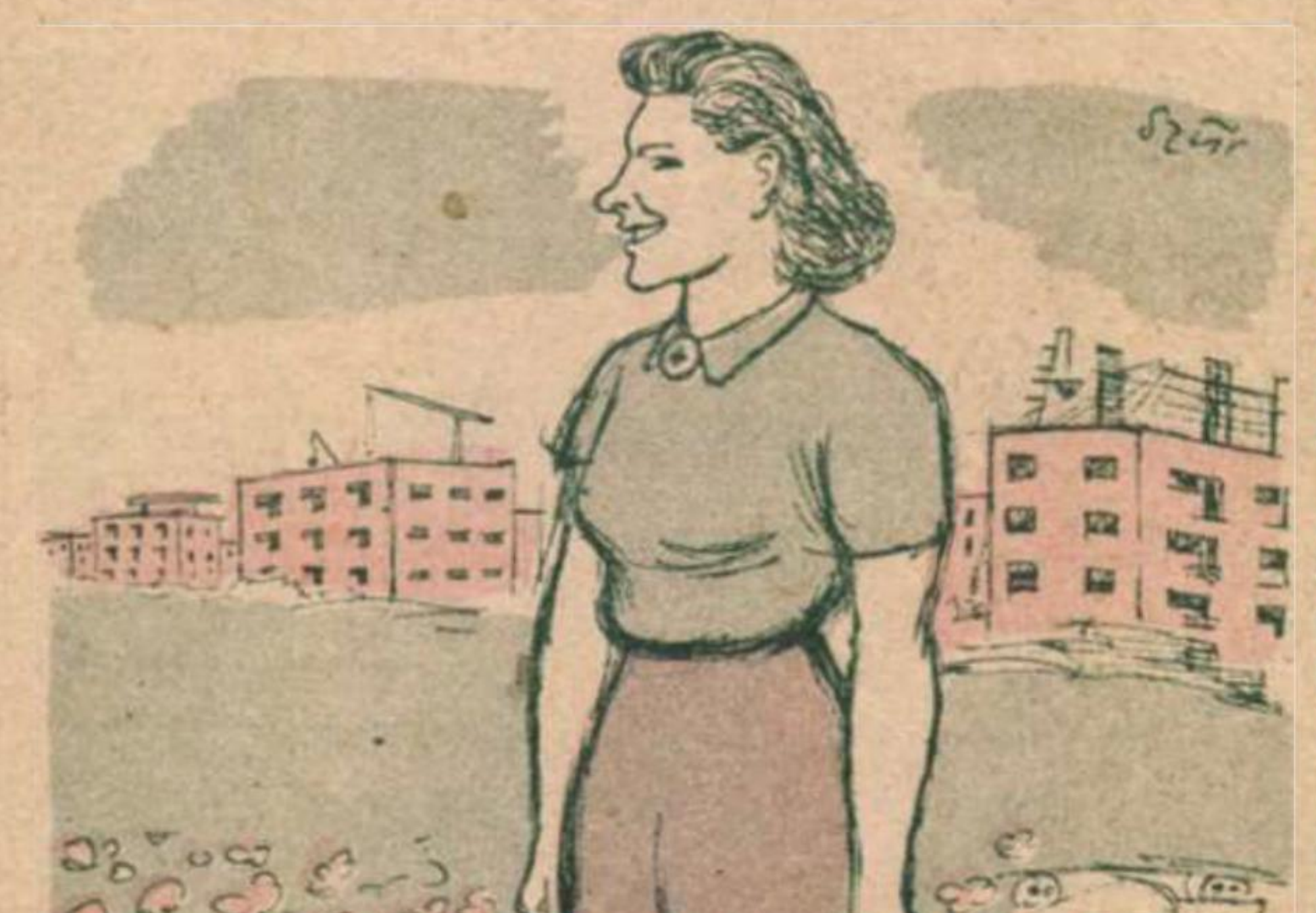

Sándor Jolán egy a sok-sok ezer közül. Pápa mellett dolgozott egy háztartásban, onnan jött Pentelére, amelyet — mint mondja —, szülővárosának érez. A város viszont — ha beszélni tudna — nyilván kijelentené, hogy egyik alapítójának érzi Sándor Jolánt, s nem ok nélkül. A fiatal lány gépkezelő brigádot vezet, s mellékesen egy egészségügyi tanfolyamot is elvégzett. Egyébként menyasszony, s a vőlegénye is Pentelét építi: menyasszonya és Pentele kedvéért ugrott ki a pesti tűzoltók uniformisából.

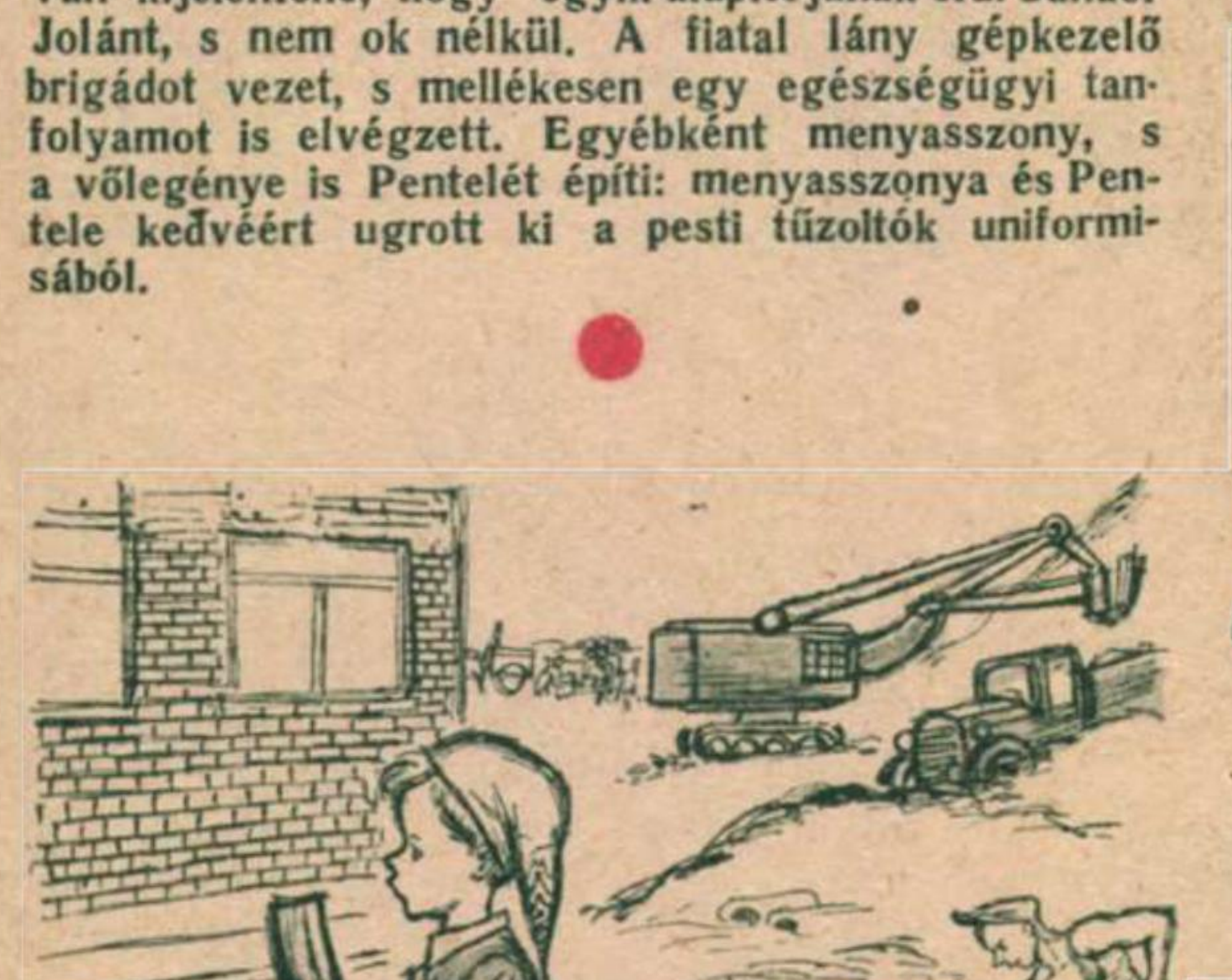

Pillanatfelvétel az épülő városból.

Lement egy költő Dunapentelére, mert tudta, hogy igazán jó verset Pentelérő1 nem írhat, ha nem látta a maga két szemével, hogyan épül a Dunai Vasmű. Lement hát a költő, persze nagyon szívesen fogadták s ő meg is hálálta a szíves fogadtatást: elővette húszoldalas versét Pentelérő1 és felolvasta.

Mindenesetre újszerű felfogása az élménygyűjtésnek. Megírni otthon a művet s aztán levinni a helyszínre megvizsgálni, hogy stimmel-e?

*

Lement egy DISZ-ifjú Dunapentelére, mert tudta, hogy ha jó színdarabot akar írni a Dunai Vasmű építéséről, ott kell élnie egy ideig Pentele építői között.

— Színművet akarok írni — mondta — szeretnék itt három napig nézelődni.

— Nem lesz elég — mondták neki — ha meg akarod ismerni az itteni életet, állj be három hónapra dolgozni!

— Hol van nekem annyi időm! — sóhajtotta az ifjú és már a következő vonattal hazautazott.

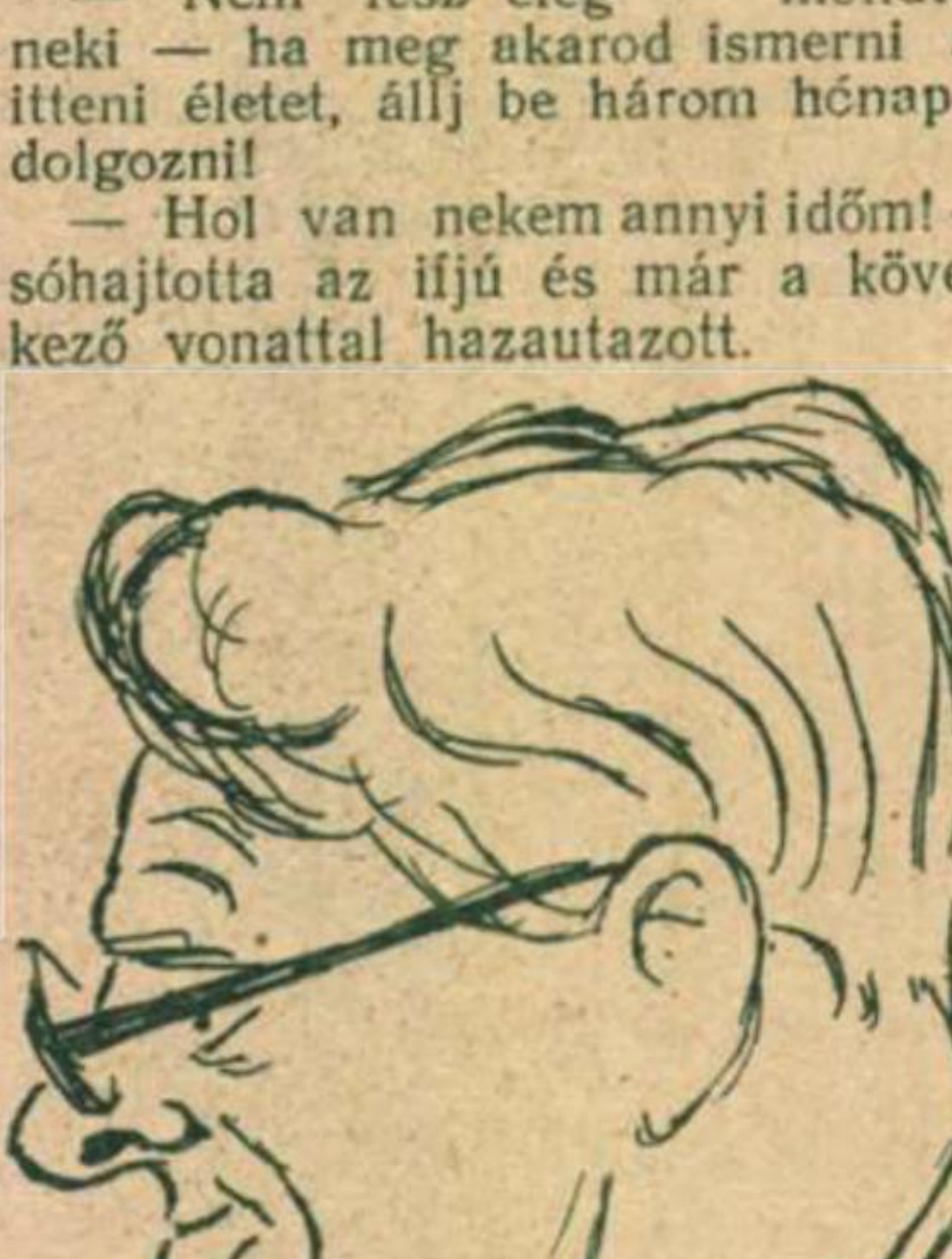

Földes Miklós elvtárs, a pentelei építkezés egyik vezető mérnöke kísérte Ludas Matyit bolyongásaiban. A mérnök elvtárs kitűnő kalauz: humora van. Amikor például egy hármas csoport mellett mentünk el, amelynek két tagja csak nézte, hogyan dolgozik a harmadik, kalauzunk megjegyezte:

— ...mert nálunk kérem nem csak látványos épület, de épületes látvány is akad.

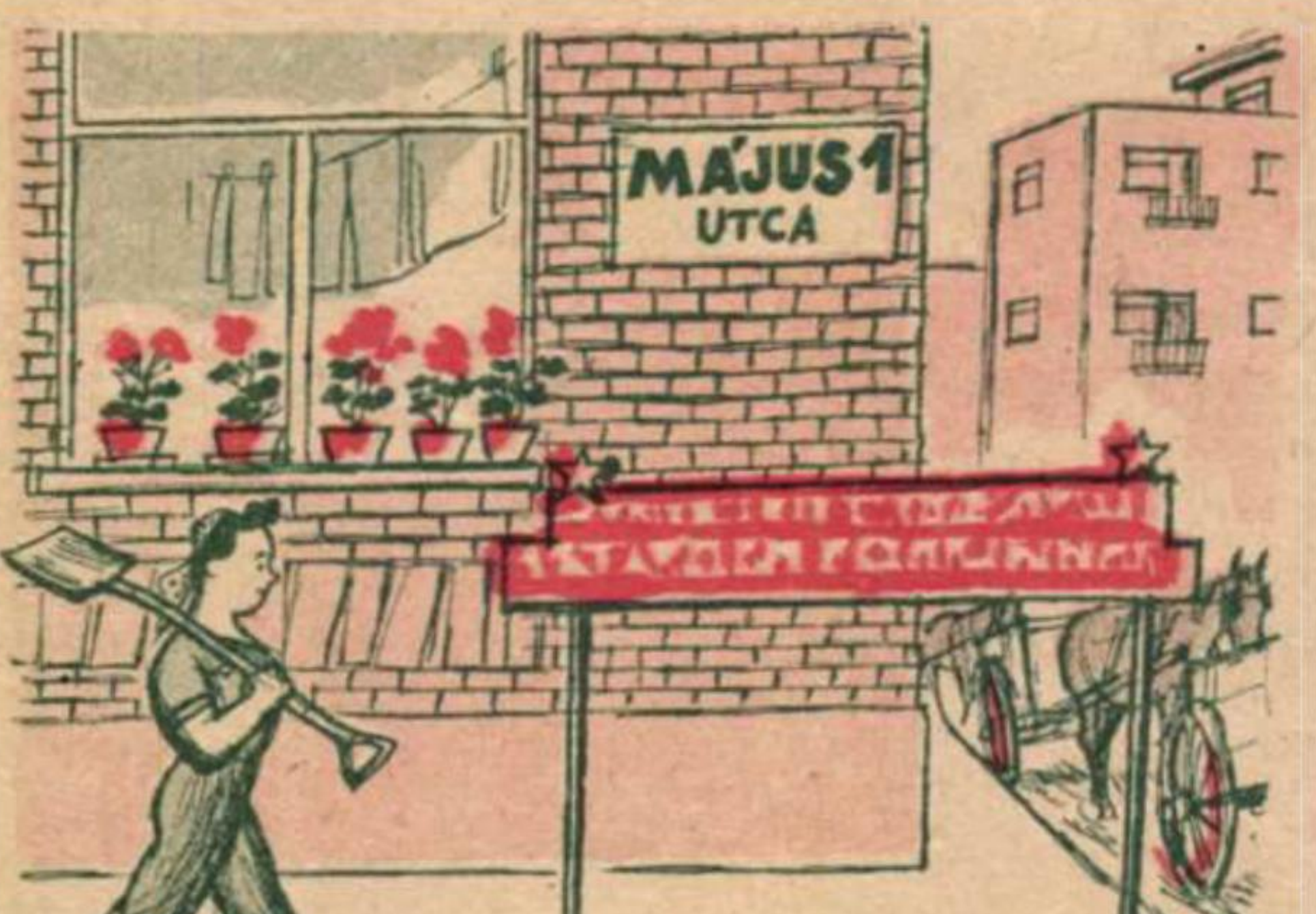

Pentelén van — hejh! — sok számos utca, de neve még csak egynek van a sok közül. Ezt az egyet meg is örökítettük, s látható még rajta egy pentelei járókelő, a pentelei járókelők szokásos öltözékében.

Bár az utcák még névtelenek, a házaknak van nevük. Nem mindegyiknek külön, az azonos méretűeknek és azonos jellegűeknek közös nevet adott az építők serege. E nevek a következők: kocka, csont, szekciós és bivaly. A bivaly a legnagyobb, de már nem sokáig, mert épül a bika is. A bika ötemeletes lesz.

Az egyik hatalmas épületet csak nők építik. Képünkön Tevan Zsófia mérnöknő és Csillag Kati, a kőmívesbrigád vezetője látható, akiket rajzolóművészünk a közelükben levő súlyos szerszámok láttára nem mert lerajzolni, s akiket ennek folytán fényképen ábrázolunk.

Jövőhéten: a PÉRI Micsurin T. Sz. CS.-ben

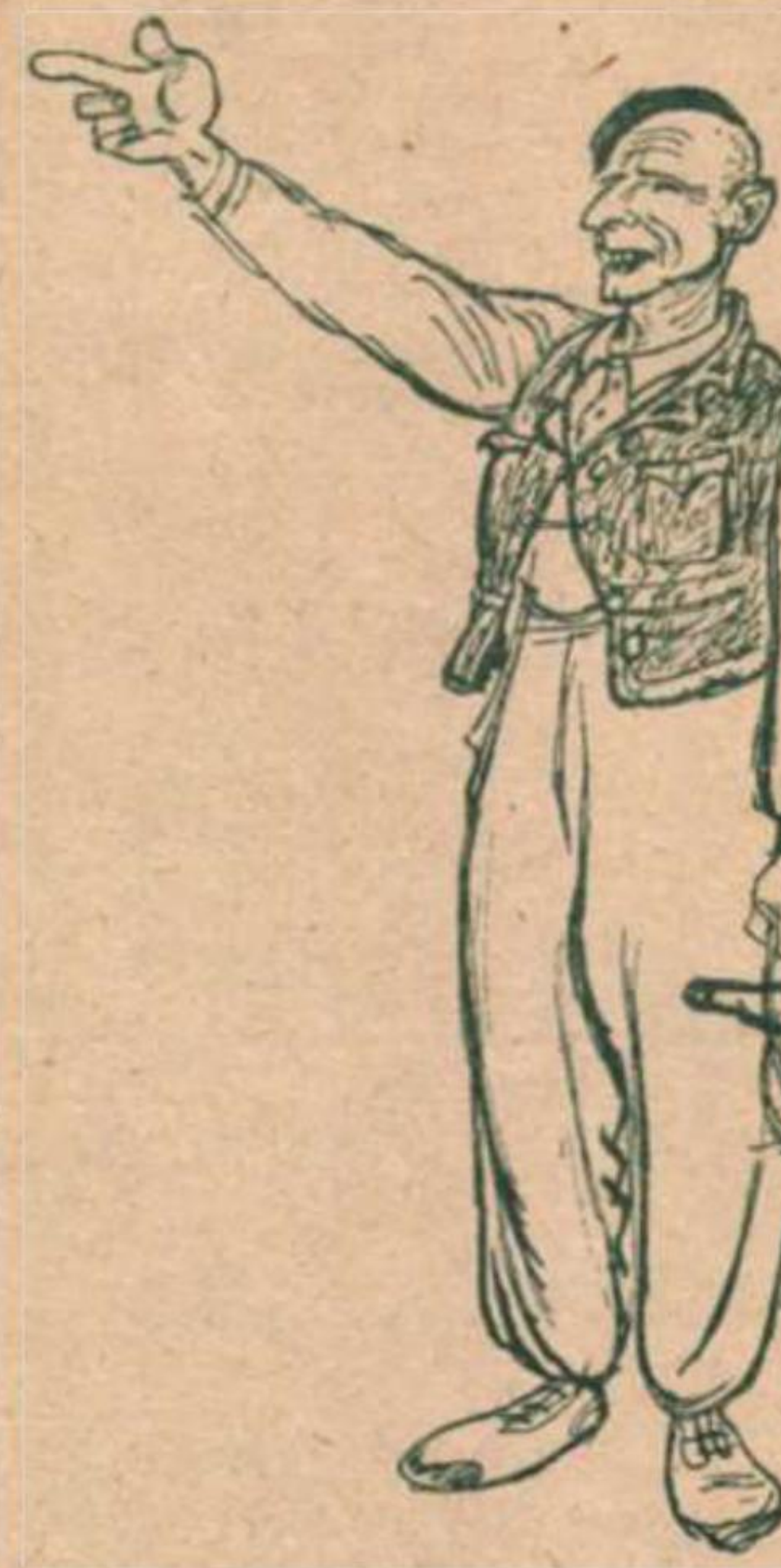

— Ennek aztán igazán nem szabad lenni!

Ezt a kiáltást halljuk valahonnan a közelből, amikor a kilences kocka felé baktatunk. Hegyezzük a fülünket: itt valahol a Ludast idézik. A hang irányában megyünk s megtaláljuk Deim József kőművesmestert, aki egyik kezében szerszámmal, vödörrel, másik kezét ökölbe szorítva áll a sík mezőn.

— Mi az, aminek nem szabad lenni, Deim elvtárs? — kérdeztük bemutatkozás után.

— A munkaidőm egyharmadrészét elszaladgálom anyagért. Egyik raktárból a másikba, ezért ide, azért oda. Eljöttem a munkahelyemről négy órakor, örülök, ha a munkaidőm végére visszaérek.

Igaza van Deim Józsefnek. Ennek aztán igazán nem szabad lenni.

A márciusi Nemzetközi Nőnap — mint halljuk — nem volt jól előkészítve. Ennek az a magyarázata, hogy az MNDSZ felelős nem ért rá a Nőnapot előkészíteni. Azért nem ért rá, mert mindennap lejött valaki az MNDSZ budapesti központjából a Nőnapot előkészíteni, és az elvtársnőnek a pesti vendéggel kellett foglalkoznia.